פתיחה

2 אנא בכוח

3 אשרי העם שאלו הם בניו

4 מפקד חטיבת גולני

6 מפקד גדוד 51

8 מפקד פלוגה ג'

הקרב

10 פלוגה ג' בקרב בינת ג'ביל

32 גדוד 51

34 לו"ז (משוער) בינת ג'ביל

36 הכוחות בקרב בינת ג'ביל

38 מיקום הכוחות

אישיות

40 שער

42 רועי קליין

44 אלכס שוורצמן

46 עידן כהן

48 עמיחי מרחביה

50 שמעון דהן

52 שמעון אַדְגֶה

54 אוהד קלאוזנר

56 אסף נמר

58 יוסף אבוטבול

60 תאמר תומר עאמר

62 הנצחה

64 שירת העשבים

מהדורה שנייה

© כל הזכויות שמורות
פנימי לא להפצה ולמכירה

כסלו תשע"ד, נובמבר 2013

עורך: **אלישיב רייכנר**

עיצוב והפקה: **שילה / ברכץ** בית אל 02-9973875

אנא בכח

מיוחס לר׳ נחוניא בן הקנה

אָנָּא, בְּכֹחַ, גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה

קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שַׂגְּבֵנוּ, טַהֲרֵנוּ נוֹרָא

נָא גִבּוֹר, דּוֹרְשֵׁי יִחוּדְךָ כְּבָבַת שָׁמְרֵם

בָּרְכֵם, טַהֲרֵם, רַחֲמֵי צִדְקָתְךָ תָּמִיד גָּמְלֵם,

חֲסִין קָדוֹשׁ, בְּרוֹב טוּבְךָ נַהֵל עֲדָתְךָ

יָחִיד גֵּאֶה, לְעַמְּךָ פְּנֵה, זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתְךָ

שַׁוְעָתֵנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ, יוֹדֵעַ תַּעֲלֻמוֹת

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אשרי העם שאלו הם בניו!

סיפור הקרב מוקדש לגיבורים, לוחמי ומפקדי גולני, גדוד 51, פלוגה רובאית ג' במלחמת לבנון השנייה.

לזכרם של הלוחמים שנפלו בקרב,

לפצועים וללוחמים הנועזים שעקשנותם ומסירותם הכריעה את הקרב.

למשפחות השכולות שאיבדו את יקיריהן,

וללוחמים שאיבדו את חבריהם ומפקדיהם.

אשרי העם שאלו הם בניו!

שאלות, תהיות וצלקות יש לכולנו, לחלקן אין כלל תשובה ומזור, ונמשיך להתמודד עימן כל חיינו, איש איש על פי דרכו, איש איש וכאבו. משפחות שאיבדו את יקיריהן, לוחמים שאיבדו את חבריהם, ואנשים צעירים שנפשם וגופם מצולקים ממראות המלחמה ומרסיסי קליעים ורימונים.

כבני אדם מוגבלים אנו מאוד בהבנת משמעות המוות, ולא נותר לנו אלא לחיות את האובדן ואת הגעגוע לבן האהוב, לאח הקרוב, לבעל המסור ולחבר הטוב והנאמן. מלחמת לבנון השנייה צרבה כל זאת בתוכנו.

חוברת זו מספרת לראשונה בפירוט רב את סיפור קרב הגבורה של פלוגה ג' מגדוד 51 בבינת ג'ביל, שלב אחר שלב. החוברת היא דרך נוספת להתמודדות עם הזיכרון הטעון בגבורה וכאב.

המורשת ההיסטורית של עמנו, הנושאת על גבה את ניסיון כל הדורות, יכולה לסייע לנו בחיפוש המשמעות. במדרש לספר תהילים מופיע הסיפור הבא: "מעשה באב ובנו שהיו מהלכין בדרך, נתייגע הבן, אמר לאביו:

אבא! היכן המדינה? אמר לו : בני, סימן זה יהא בידך, אם ראית בית קברות לפניך, הרי המדינה קרובה לך".

במדרש זה ישנה הדרכה על הדרך הקשה המובילה לתקומת מדינת ישראל, דרך הנפרסת על פני דורות רבים של חורבן וגלות, פרעות ושואה. דרך זו הינה ארוכה ורצופת תלאות עד כי אין פלא שמתייגע הבן (עם ישראל) ושואל, אבא היכן המדינה? תשובתו של האב (הקב"ה) באה ללמד שהדרך למדינה כרוכה במסירות נפש ובקורבנות. הרי ברור שאין מֵקִימִים ואין מְקַיְּמִים מדינה יהודית עצמאית בלי נכונות לשלם גם את המחיר האישי! נכונות זו של עמנו חיונית, הכרחית ויש בה העוצמה המרתיעה את אויבינו ומחזקת גם את הנהגתנו.

אתם הלוחמים זכיתם להשתתף בקרב, פנים אל פנים עם האויב, יכולתם לו וניצחתם אותו. נכון, תוצאות הקרב קשות ומרות, חבריכם ומפקדיכם נפגעו ונהרגו, אבל זו דרכה של מלחמה. אשרי העם שבניו יוצאים לקרב ונכונים למסור נפשם להגנת עמם ומולדתם. אתם עמדתם במבחן עליון זה, וסללתם בכך את המשך הדרך לדורות של לוחמים שיבטיחו את קיומנו בארצנו.

השתדלתי מאוד להביא את סיפור הקרב בצורה מדויקת כפי שסופר מפי הלוחמים ותועד על ידי, אך ייתכן שנפלו שגיאות. ער אני לכך שלמרות ההשתדלות ייתכן שחסרים בסיפור הקרב פרטים חשובים ומהותיים.

כל הליקויים הם באחריותי הבלעדית ואשמח לתקנם ולהשלימם במהרה. אודה לכל מי שיוסיף ויתקן את הידוע לו מקרב הגבורה של גולני בבינת ג'ביל.

שלכם בהצדעה

אבא של עמיחי

מפקד חטיבת גולני
אל"מ תמיר ידעי

הזמן עובר וחולף מאז המלחמה האחרונה - מלחמת לבנון השנייה.
זמן רב המגלם בתוכו הרבה שאלות, מעט תשובות והרבה סיפורים. ימים של אזכרות ואירועים, דיונים בשאלה איך מנציחים, לילות של כאב וגעגועים.
שעות עצובות של התמודדות עם אלה השופטים שאמתחתם ריקה ממעשים.
שבועות וחודשים של צער על כך שאנו לא מצליחים לספר כיצד הרגתם קרוב לשלושים מחבלים.
תקופה בה הפכנו למשפחה אחת שצמחה לה מתוך הקרב בין בתים ומטע זיתים, שם אין מבחינים בין דמים, בין דרגות ועיטורים.
שם גילינו עד כמה חזקה היא המילה אחי, ומה רב כוחה ביצירת המרקם האנושי החזק הקיים בחטיבת גולני.
מה חזקים הם האחים שלנו - כל אחד בנפרד, וכולם ביחד.

רועי קליין - הסמג"ד החוצץ בגופו בין הרימון לחייליו בשעה שהוא פצוע.
אלכס הסמ"פ - שאינו מוכן להתפנות עד שאחרון חייליו יוצא מהמטע, בו מאוחר יותר הוא מוצא את מותו.
עמיחי - מפקד המחלקה המוביל את ההסתערות ומשלם את מחיר ההליכה בראש.
שמעון דהן - הסמל המצטיין, שגם בשעה שעמיחי נפגע לא איבד את העשתונות והמשיך לפקד על המחלקה בהסתערות ובחילוץ הפצועים, עד שהוכרע.
אסף נמר - ששב מאוסטרליה לשרת בצבא, בוחר ללכת לגולני, ודרך מותו מלמדת אותנו פרק חדש בציונות, ובערבותם של היהודים איש לרעהו.
שמעון אדגה - בן למשפחת עולים מאתיופיה, שכמו אחיו מצטרף לשורות הלוחמים ומוצא את מותו תוך כדי ניסיון לחלץ את עמיחי.
אוהד קלאוזנר - כדרכו, מבלי להכביר במילים, הסתער וחילץ, הסתער וחילץ, עד שכדור צלף השיגו.
עידן כהן - קשר מ"פ בדרכו לחופשת שחרור, לא מוותר, נכנס ללחימה, מחלץ, וברגעיו האחרונים, שעה שהוא נאבק על חייו, מוצא את הכוחות לעודד את כולם סביב.
תומר עאמר - בן העדה הדרוזית, שלמרות פציעתו והיותו ב"גימלים" התעקש לחזור לגדוד ולהצטרף לחבריו לפלוגה.
יוסף אבוטבול - בן הישיבה שבחר לשרת ולהתנדב לגולני על אף שיכול היה לעשות אחרת, ועל אף שנפצע בקרב הראשון בבינת ג'ביל חזר לפלוגה.

אל עשרת האחים הללו מצטרפת שורה ארוכה של אחים מהפלוגה, מהגדוד ומהחטיבה, שכל אחד תרם את תרומתו על מנת לסיים את האירוע, לחלץ את הפצועים, ובסופו של יום לפנותם לאחור למנוחת עולמים.

ברגעים קשים אלה שבהם אני כותב שורות אלה, אני מתחבט האם זכות הייתה לי להימנות ולפקד על חבורה מופלאה של לוחמים מעין זו, או שמא גזירת גורל היא לכתוב דברים לזכרם של הטובים והנעימים בבניה של החברה הישראלית.
ואז כמו בוקעים קולות אותם לוחמים צעירים שנפלו ובפיהם תשובה, משירו של חיים חפר "החיילים הצעירים שמתו":
"ואז החיילים הצעירים שמתו אומרים מתוך האדמה
נערו את האבל מעל בגדיכם, קרעו את הדממה,
תלו על גגות בתיכם את הדגל שהפך קרעים.
הניפו את המילים שמתנו עבורן, על כל בתי המתים והחיים.
תנו לתמונותינו האחרונות לפרוץ מתוך המסגרות,
ולמלא בפנינו את החללים הלבנים בין השורות.
פתחו את כל החלונות לרוחות החורף שלנו הסוערות,
כי הנה אנחנו באים אליכם בקריאה רמה מאלף חצוצרות,
ואנחנו שרים לכם:
חיו כמו שמתנו, במסירות נפש, באהבה
חיו כפי שמתנו, באמונה, ברעות ובטוהר
חיו כפי שמתנו - בנעורים היפים מכל שם תואר
קוו אל קץ המלחמות - אמיצים וחזקים היו וחיו,
למענו המתים חיו".
בני משפחה, מפקדים וחברים לנשק,
מנסיוני למדתי שהפרידות כל כך כואבות עד שניתן לסווגן כסוג של נכות שאיתה צריך ללמוד לחיות;
שתמונות עד כמה שהן יפות לא יחליפו את המציאות שאינה;
שהסיפורים והזיכרונות הם מקורן של הדמעות על מה שהיה ונגדע.
ובמילים אין נחמה, ובוודאי רפות הן מלהחליף רגשות.

לכן, כל שנותר לנו הוא להיות ראויים לקורבנם, לזכור ולהזכיר, ללמוד את הלקחים ולהיות טובים יותר, וחשוב מכך - לדעת כי מחיר פדיונה של הארץ הזו לא תם.

כמילות השיר, כואבים וגאים, אמיצים וחזקים ימשיכו לוחמי גולני את דרכם, נאמנים למורשת אשר הותירו לנו למשמרת. מחויבים עד עולם למשפחות אשר נושאות את כאב הפרידה. תהא נשמתם צרורה בצרור החיים, ויהיו אלה האחרונים בשורת הנופלים.

מפקד גדוד 51
סא"ל יניב עשור

הזמן חולף.
בתחילה זה נשמע כמו "עוד הקפצה" למבצע. לא ידענו כי פנינו למלחמה. כי בקיץ אחד הכל ישתנה. נאבד חברים ואחים. כבר לא נהיה תמימים.
כשהחלו קולות המלחמה התייצבנו ראשונים, בוטחים, בטוחים ונכונים.
הבטתי בכם. בפניכם. בעיניכם. חיפשתי למצוא בהן את חוזק הרוח. בעיניכם ראיתי ברק. פניכם הקרינו נחישות ועוצמה. התנהגותכם - לכידות ואף רוממות רוח. הקרנתם גאווה על היותכם לוחמים. רצון עז להגן על המדינה. להשיב מלחמה שערה.
בסערת הקרב הפגנתם אומץ לב וגבורה. תושייה, דבקות ורעות לוחמים. בעיקשות ובחירוף נפש חילצתם נפגעים. עודדתם זה את זה, תמכתם, חיבקתם. יצקתם משמעות עמוקה למושג "אחי". את ההתנדבות הפכתם מערך כללי למושג מוחשי.
ההתעלות הנפשית שהפגנתם בקרב מקורה ברוח! רוח המושתתת על תודעה כי אתם בשליחות עליונה, בטוחים בצדקת דרכנו, מלאי אהבה עמוקה למולדת וערבות מוחלטת זה לזה. כל אלו היו מעיין רוחני שסחף לקרב של גבורה, נחישות, הקרבה ורעות לוחמים.

הזמן חולף.
תקופה המורכבת מאינסוף יחידות זמן קטנות, רגעי חסד בהם דמותכם עולה בזיכרוני. פעם מלאי חיים, צעירים וצוחקים. צעירים ותמימים. פעם דוממים ושותקים.
אתה רועי מופיע מחייך, צוחק את צחוקך המתגלגל... נלחם... פוקד... מסתער... קורא בדבקות "שמע ישראל".
מרחביה יחייך את חיוכו המבויש... עיניו יקרנו אור... כשמשון יוביל הסתערות ויכריז בגאווה: עמי - חי!
אלכס לא יאמר לי בקשר כי נפגע, יכבוש את כאבו ויתעקש להתפנות אחרון.
אוהד יעמוד בשלווה אופיינית, יהיה יעיל ותכליתי. גיבור נחבא אל הכלים.
אסף, לוחם עז כנמר. מתנדב שקבע שאין מקום שהוא רחוק מדי כל עוד מפעמת בך רוח יהודית, ציונית, חלוצית.
שמעון אדגה כהרגלו יקדים ויזדרז. בשקט, בצנעה יעשה. כך בחייו כך במותו.
עידן כהן, בעל פני מלאך. בשארית כוחותיו יושיט לאלון המ"פ הפצוע יד חמה ואוהבת, יעודד ויתמוך.
תומר עאמר, שלמשמע חבריו הנפגעים לא יכול היה לעמוד מנגד. התעקש להצטרף אל שדה הקרב. להיות שייך. לתת.
יוסף התמים. פינה נפגעים בקרב. התפנה אחרון. חזר חרף פציעתו. בעל גבורה הנובעת מענווה ואהבת אדם גדולה.
וזוג עיניים ירוקות - כחולות, עמוקות, יפות וטובות יעלו חיוך ודמעה עליך, אחי, שמעון דהן.

הזמן חולף.
בלילות, אלו הם רגעים של כאב עמוק. מחניק. קשה להכלה. רגעים של געגוע ארוך ומתמשך.
בימים, אלו הם רגעים של זקיפות קומה, גאווה. מחויבות למורשת ערכים שטבעתם בלחימה... בדם... בחייכם... ניצחונכם הוא ניצחון הרוח. רוח יהודית. חלוצית. מאמינה. רוח של גבורה והקרבה. רוח של לכידות. רוח של משפחה. אתם, לוחמי הגדוד, קבעתם לנו רף ערכי מחייב. הותרתם מורשת. סימנתם את הדרך ואנו מחויבים ונחושים לצעוד בה.

רעיי הלוחמים ואחיי הנופלים. בשירו "יהי חלקי עימכם" ביקש חיים נחמן ביאליק להביע את הערצתו ואהבתו לחלוצים בוני הארץ. יהיו מילותיו שופר לרחשי ליבי אליכם. אמן. ●

יְהִי חֶלְקִי עִמָּכֶם

יְהִי חֶלְקִי עִמָּכֶם, עַנְוֵי עוֹלָם, אִלְמֵי נָפֶשׁ,
רִקְמֵי חַיֵּיהֶם בַּסֵּתֶר, צְנוּעֵי הָגוּת וַעֲלִילָה,
חֹלְמִים נֶעֱלָמִים, מְמַעֲטֵי דְבָרִים וּמַרְבֵּי תִפְאָרֶת;

לְבַבְכֶם - הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ, וְשִׂפְתֵיכֶם - שְׂעָרָיו הַסְּגוּרִים,
שׁוֹעִים - וְלֹא הֻגַּד לָכֶם, נְגִידֵי רוּחַ - וּבַל־יְדַעְתֶּם,
אֱמָנֵי הַשְּׁתִיקָה הַיָּפָה וְכֹהֲנֵי דִמְמַת אֱלֹהִים,

וְאוּלָם חַיֵּיכֶם - מֵיטַב חֶזְיוֹנְכֶם, וְתִפְאַרְתְּכֶם - עֶצֶם הֱיוֹתְכֶם;
אַתֶּם הַשּׁוֹמְרִים הַנֶּאֱמָנִים לְצֶלֶם אֱלֹהִים בָּעוֹלָם!

כְּשִׁירַת הַכּוֹכָבִים כֵּן יַעַמְדוּ יִרְעֲדוּ לְנֶצַח בַּחֲלַל הָעוֹלָם,
וּבְדוֹר אַחֲרוֹן, גַּם בַּאֲבֹד שָׂרִיד לְשִׁירֵי הֵימָן וִידוּתוּן,
וְזֵכֶר לְחָכְמַת כַּלְכֹּל וְדַרְדַּע - הֵם עוֹד חָיֹה יִחְיוּ,
וְנִגְלוּ שֵׁנִית בְּאוֹר עַיִן אַחַד הָאָדָם וּבְצֶלֶם פָּנָיו.

מפקד פלוגה ג'
סרן אלון חכימה

כל דור והמלחמה שלו. מלחמת לבנון השנייה היא המלחמה שלנו. כאשר נחטפו אהוד גולדווסר ואלדד רגב בגבולה הצפוני של מדינת ישראל עסקנו בלחימה בגבול הדרומי. עוד אבק החולות של עזה בבגדינו, והראש כבר עמוק בלבנון בנסיעה מהירה לאורכה של ישראל.

קיבלנו פקודה לכתר את בינת ג'ביל כחלק ממבצע אוגדתי שנקרא "קורי הפלדה". משימת הפלוגה הייתה להשתלט על שלושת המבנים השולטים על הפאתים הדרומיים של העיירה. ההשתלטות על המבנים הייתה פשוטה, ללא התנגדות או לחימה. אני זוכר היטב את אותם יומיים שבהם ישבנו יחד כולנו צפופים ודרוכים במבנים שתפסנו. היה משהו מאוד מיוחד ברגעים הללו, שבהם יכולנו לראות ולהכיר את עצמנו באמת, בלי המסכות של חיי היום יום. היה שם משהו שחיבר אותנו יחד למשימה. במיוחד אני זוכר את אותה שיחה בה שאלתם אותי למה אנחנו נשארים במבנים הללו, ולא מתקדמים הלאה ומוחצים את החיזבאללה. היה ברור לכם שחטיבת גולני תמחץ כל אויב בדרך אל היעד, יהיה אשר יהיה. המשימתיות והשליחות של הלוחמים, המחזה של פלוגה מלוכדת, ריגשו וחיזקו אותי מאוד באותם ימים.

ב־26 ביולי, בשעה שלוש לפנות בוקר, התחלנו להתקדם לעבר היעדים הבאים. כאשר שמעתי על ההיתקלות 'הקפאתי מצב'. מחלקת החוד השיבה אש לכיוון המחבלים, בזמן שעמיחי ז"ל הוביל את כוח ההסתערות על המחבלים ונהרג מרימון שהושלך לעבר הכוח. עמיחי ז"ל שילם את מחיר ההליכה בראש הכוח.

לעולם לא אשכח ששאלתי את עמיחי ז"ל מה יעשה לאחר התפקיד, והוא ענה שילך לעסוק במה שיבנה את בניין הנפש שלו בצורה הראויה ביותר. אף פעם לא שמעתי כזו תשובה, והיא כל כך אפיינה אותו.

אוהד קלאוזנר ז"ל היה קלע חוד של המחלקה, ולכן רץ והסתער גם הוא לצידו של עמיחי ז"ל. הזיכרון החזק שנותר לי מאוהד הוא שיחתנו האחרונה באימון באל־פורן. הוא סיפר לי על עצמו קצת יותר, וזו שיחה שאני שומר לעצמי.

לאחר כניסתו של כוח החוד למטע, נכנס בעקבו כוח נוסף שהובל בנחישות על ידי סמל המחלקה, שמעון דהן ז"ל, עד שנפגע. שמעון ז"ל היה מצטיין לאורך כל שירותו הצבאי, ולכן ביקשתי מהמג"ד לקבל אותו. בשיחתנו על אחת 'הבטונדות' בזיקים הוא שאל את כל השאלות הנכונות כדי להיות סמל מקצועי ומצליח, ועד מהרה הוכח ככזה. כאשר גם כוח הסמל נפגע ונשמעו הקריאות לחובש, יצא בעקבותיהם הכוח של רועי קליין ז"ל, הסמג"ד. לאחר שכרע ברך לצידו של עמיחי ז"ל, נחת רימון נוסף באותו אזור. רועי ז"ל נשכב על הרימון. רבות עוד יסופר על הקרבתו של רועי ז"ל והוא יישאר לעד גיבור נוסף במסכת הגבורה של חיילי גולני ומפקדיה.

כשהגעתי לחלץ את הפצועים ראיתי ששמעון אדגה שוכב פצוע ליד רועי ועמיחי ז"ל. שמעון ז"ל היה הישראלי היפה בעיני. הוא בן למשפחת עולים מאתיופיה, שעשה את הבחירות הנכונות כדי למלא את קיומו במשמעות ערכית. הוא גדל בפנימייה, ואני יודע מה זה אומר. הרבה יותר פשוט בשבילו היה לבחור בדרך הקלה, לא ללמוד ולא להתגייס, ואם להתגייס אז למשהו פשוט, אבל שמעון ז"ל בחר בדרך הקשה. בקרב הוא היה אחד הלוחמים האמיצים, אשר רץ עם האלונקה הפתוחה כדי לסייע בחילוץ.

אסף נמר ז"ל היה בשלב זה בחיפוי לטובת ניסיון החילוץ. הוא ספג פגיעה ישירה שלא השאירה לו סיכוי. אסף נמר ז"ל הגיע לישראל כדי להתגייס לצבא. הוא גדל באוסטרליה, וכבר עבר את גיל הגיוס. בפגישותינו בזיקים הוא ביקש רק דבר אחד: "אני רוצה להצטרף ללחימה". לאחר מותו השמיעה לי דודתו את תשובותיו למראיינת ברדיו אוסטרלי. הוא העביר שיעור בציונות לכל המאזינים, כאשר הסביר שהוא רוצה לעזור לנו לשמור על הביטחון של משפחותינו.

כאשר הייתי בדרכי לאזור ההיתקלות, קיבלתי דיווח בקשר מאלכס ז"ל שהוא נכנס בעקבות הכוח של הסמג"ד. הוא ניסה להגיע אל הפצועים, אך נפגע ברגליו רגע לאחר היחשפותו לאש המחבלים. בעודו פצוע הוא דיווח לי בקשר על מצב המחלקה וכיוון אותי לאזור ההיתקלות. כאשר הגעתי אליו הוא סימן לי בדיוק היכן המחבלים והיכן שוכבים הפצועים שלנו. בזכותו יכולנו בפעם הראשונה מתחילת הקרב להבין את תמונת המצב, ובעיקר את מיקום המחבלים שארבו לכל כוח שנחשף במטע הזיתים. אלכס סירב להתפנות לפני שיפנו את הפצועים האחרים שמוטלים בחזית. מאוחר יותר, כאשר יעקב אביחי הגיע לחלץ אותו, הוא נפגע ונהרג. אלכס היה סמ"פ מצוין, מקצועי וממושמע, שלא ידע לעשות הנחות לסובבים אותו ולעצמו. הוא אהב את הפלוגה בכל ליבו. בתחילת תפקידי אני זוכר איך המג"ד היה אומר לי לא פעם: "יש לך סמ"פ מצוין, תשתמש בו".

יחד עם אלכס ז"ל רץ פנימה, לתוך המטע, גם הקשר שלו, עידן כהן ז"ל. עידן ז"ל המשיך להסתער מטרים ספורים ממקום נפילתו של אלכס ז"ל עד שנפגע גם הוא בפלג גופו התחתון. מאוחר יותר נפצעתי גם אני. לאחר שפינו אותי מהשטח המאוים

השכיבו לידי את עידן ז"ל. הוא היה בהכרה מלאה והבין את חומרת פציעתו, אך פנה אלי ואמר: "אל תדאג, אחי. אנחנו נצא מכאן ביחד, הכל יהיה בסדר". זו הייתה הפעם האחרונה שראיתי אותו. הוא מת מפצעיו שעתיים לאחר מכן. מספר חודשים לפני המלחמה העברתי את עידן להיות נהג בפלוגה מכיוון שהיו לו בעיות גב. עוד בעזה הוא ביקש להצטרף לכל מבצע, אך סירבתי. אמרתי לו שכל ה'אכזריות' מלאות ושאין מקום. במלחמה הוא אמר שעכשיו אין שום סיבה ושאין מצב שהוא לא מצטרף. הוא העמיס על עצמו את ציוד החפ"ק והקשר ונכנס איתנו. עידן וחבריו הנופלים הותירו בי זיכרונות רבים מחיינו הצמודים בפלוגה. מעשייה משותפת, מימים ולילות של מאמץ. מדקות המצטברות לימים אינטנסיביים ולא פעם קשים.

ב־12 לאוגוסט העבירו אותי מטיפול נמרץ למחלקה כירורגית, אך הייתי עדיין תחת סמי הרגעה כדי לשכך את הכאבים. אני זוכר בערפול את הרגעים שבהם ראיתי בטלוויזיה את הדיווח על הדריסה של הטנק מגדוד 53 של חטיבת ברק. הטנק אשר סטה ממסלולו דרס למוות את יוסף אבוטבול ואת תומר עאמר ז"ל. יוסף (יוסי) ז"ל היה אחד ממפקדי הכיתות החרוצים והאיכותיים שפגשתי בפלוגה. בקרב בבינת ג'ביל הוא נפצע מרסיסים כאשר עזר לחבריו במשימת החילוץ. למרות שאושפז בבית החולים הוא עזב וחזר לפלוגה ללא אישור הרופאים. יוסי ז"ל לא שובץ לתפקיד מפקד למרות שסיים קורס מ"כים, מכיוון שכל התפקידים אוישו קודם הגעתו. באימון באל־פורן אמר לי עמיחי ז"ל כי יוסי הוא אחד הדברים הטובים שקרו למחלקת החוד מאז הגעתו. הוא הוסיף כי בעתיד הוא ישלב אותו כמפקד במחלקה ושבינתיים חשוב להמשיך לטפח אותו. עד מהרה נוכחתי כי יוסי ז"ל הוא אכן המפקד הנחוץ במחלקת החוד. סיפור נפילתו מדגיש את שגילינו קודם - לוחם נחוש, בוגר, אחראי, מסור. בדיוק מה שחיפשנו - מפקד.

על הקרב בבינת ג'ביל שמע תומר עאמר ז"ל כשהיה בביתו, בג'וליס. הוא היה ב'גימלים' בגלל בעיות רגליים. תומר ז"ל נסע לבקר את הפצועים בבתי החולים, נסע להלוויות, והמשיך צפונה כדי לחבור לפלוגה. בעיות הרגליים שלו לא נפתרו, אך הוא לא יכול היה להישאר בביתו כשחבריו למחלקה חוזרים ללבנון. הוא צעד עם חבריו את אותם הקילומטרים עד לנקודת המארב, כשעל גבו משקל הציוד אשר הופך את ההתקדמות לקשה, בוודאי למי שעושה זאת עם כאבים. הזיכרון האחרון שלי מתומר ז"ל הוא השיחה שבה ביקש לצאת לקורס מ"כים. הוא סיפר לי עד כמה חשוב לו להיות מפקד ואפילו קצין בצבא.

הוא סיפר על דודו, חוסיין עאמר ז"ל, שהיה מג"ד בגולני ונהרג בפעילות מבצעית, ואמר כי במשפחתו יש כבוד רב לקצינים. בעיניים דומעות הוא אמר שיעשה הכל כדי לצאת לקורס.

במלחמת לבנון השנייה איבדנו עשרה לוחמים, אחים לנשק, והתחברנו למשפחות שלהם. דרך המשפחה זכינו ללמוד ולהיחשף למצע הגידול של הלוחמים שהיו מוכנים לרוץ קדימה ולהסתער לעבר האויב, למען המשימה והחברים לפלוגה. המשפט המפורסם כי האדם הוא תבנית נוף מולדתו קיבל חיות לנגד עינינו. הלוחמים גדלו במשפחות שבהן אחריות, רעות, נתינה, התנדבות, שותפות, תרומה, אהבת הזולת והארץ ובעיקר ציונות אינן מילים הלקוחות מן המילון אלא תוכן של חינוך לאורך שנים ושל דוגמא אישית. כעת, המשפחות של הנופלים הן חלק ממשפחת הלוחמים של פלוגה ג' גדוד 51.

בלבנון כמו בעזה באו לידי ביטוי העבודה הקשה, הדרישות הגבוהות והאימונים הרבים שעשינו כדי להתכונן למלחמה. מדהים לחקור את מורשת החטיבה ולגלות את חוט השני אשר עובר לאורך ההיסטוריה הביטחונית שבה לחטיבת גולני חלק משמעותי מאין כמוהו. אנחנו דור ההמשך של לוחמי תש"ח, של כובשי תל פאחר, רמת הגולן והחרמון. עוד חוליה בשרשרת ארוכה של חיילים, אזרחי מדינת ישראל המתייצבים ביום פקודה כל אחד בתורו כדי להגן על אזרחי מדינת ישראל.

צה"ל חזק הוא הכרח קיומי במציאות של המזרח התיכון. אם נשליך מהתנהלותנו במלחמת לבנון השנייה ומתוצאותיה על החברה הישראלית נגלה כי כאשר המשימה לא ברורה מספיק, אנחנו מתבלבלים ותפקודנו נפגע. התובנה החשובה ביותר שאני לוקח איתי מבינת ג'ביל - כאיש צעיר, לוחם ומפקד - היא כי יש לנו הכוח והיכולת להביא גם לתמורות בחברה הישראלית. מי שעבר את מסלול ההכשרה כלוחם בצה"ל מבין כי הערבות ההדדית והנתינה האישית הן הבסיס היציב שעליו מונחת המדינה שלנו. מהיכרותי אתכם אני יודע שאתם מבינים מהי החברה שאליה צריך לשאוף, ושתפקידכם בבניין החברה הישראלית ובטיפוחה לא הסתיים במלחמה. ●

פלוגה ג׳ בקרב בינת ג׳ביל

מבצע "קורי פלדה 2" שהחל ב־23 ביולי 2006 תוכנן כפשיטה האוגדתית הראשונה במלחמת לבנון השנייה. הפעולה תוכננה תחילה ל־48 שעות. "המבצע היה הקרב הקרקעי המשמעותי הראשון במלחמה, ומטרתו הייתה להשיג תוצאה שיהיה בה כדי להשפיע על פני המערכה ותוצאותיה" (דו"ח וינוגרד עמוד 365, סעיף 22).
לתוצאת המבצע בבינת ג׳ביל הייתה השפעה גדולה על הממשלה ועל המטה הכללי. הנחיית הדרגים הבכירים לתכנון המבצע ותוצאותיו נחשבים מהאירועים הבולטים של המלחמה והיוו את נקודת המפנה בהתייחסות הציבורית למלחמה.
למחרת הקרב, החליטה הממשלה באיחור ובהיסוס על גיוס אוגדות המילואים. למרות זאת, בשל המשך חוסר הבהירות בהגדרת המטרות והיעדים, שיטת הפעלת הכוח לא השתנתה עד סוף המלחמה. לא היה רצף לוגי בלחימה, כוחות נכנסו ויצאו, יעדים נכבשו, ננטשו ואז נכבשו בשנית במחיר דמים נוסף. כתוצאה מכך, מיצוי הכוח בכל ימי הלחימה היה נמוך ברמת החטיבות והגדודים שהתרוצצו ממשימה למשימה ללא השגת הכרעה.
קרב הגבורה של לוחמי רובאית ג׳ בגדוד 51 של גולני, שהתקיים ביום השלישי למבצע, זכה להערכה רבה והסתיים בניצחון צבאי מלא של הלוחמים. הקרב הביא להריסת מתחם החיזבאללה במקום, ולחיסול יותר מ־30 לוחמי 'הכוח המיוחד' של החיזבאללה. הקרב התקיים בשטח נחות וגבה מחיר כבד של שמונה הרוגים ו־24 פצועים בקרב כוחותינו.

ההכנות למבצע בינת ג׳ביל

12.7.06: ב־12 ביולי 2006 הותקף סיור של שני רכבי האמר על גדר המערכת מצפון למושבים שתולה וזרעית. בתקרית ובאירועים שהתפתחו בעקבותיה נהרגו עשרה חיילים ושניים מתוכם נחטפו. בהתקפה על הסיור נהרגו חמישה חיילי מילואים: רס"ל (מיל') אהוד גולדווסר, סמ"ר (מיל') אלדד רגב, רס"ל (מיל') וואסים נזאל, רס"ל (מיל') איל בנין ורס"ל (מיל') שני תורג'מן. גופותיהם של גולדווסר ורגב הוחזרו לאחר שנתיים. בהמשך נהרגו ארבעה טנקיסטים: סמ"ר גדי מוסייב, סמ"ר שלומי ירמיהו, סמ"ר אלכסי קושנירסקי וסמ"ר יניב בר און באמצעות מטען רב עוצמה שהופעל נגד טנק המרכבה שבו נכנסו לתוך השטח הלבנוני במטרה לסכל את חטיפת החיילים. בניסיונות חילוצם נהרג לוחם נוסף מחטיבת הנח"ל, סמל נמרוד כהן.

כך למעשה פרצה מלחמת לבנון השנייה. תגובת צה"ל בשלב הראשון של המלחמה התבטאה בעיקר בתקיפות מהאוויר ובהפגזות ארטילריה תוך הימנעות ככל האפשר מקרבות מגע קרקעיים עם האויב.

19.7.06: רק שבוע לאחר התקרית, ביום רביעי ה־19 ביולי, קיבלה חטיבת גולני פקודה לנוע צפונה. החטיבה הגיעה לגבול הלבנון לאחר פעילות רצופה בצפון רצועת עזה בעקבות התקפת החמאס ב־25 ביוני 2006 על טנק בבסיס כרם שלום. בהתקפה זו נהרגו שני לוחמים מצוות הטנק, סגן חנן ברק וסמ"ר פאבל סלוצקר. לוחם נוסף - רב"ט גלעד שליט, נחטף.

באותו יום רביעי, בסביבות השעה 23:00, מגיעים חיילי גדוד 51 של חטיבת גולני מ'זיקים' לבסיס באליקים. בימים חמישי ושישי מתאמנים החיילים ומתכוננים לקראת מתאר לחימה בלבנון. בליל שבת, בסביבות השעה 23:00, עובר הגדוד לבסיס גולני ב'רגבים', שם הוא משלים בימים שבת וראשון את האימונים וההכנות. המג"ד סא"ל יניב עשור ומפקדי הפלוגות מגיעים כבר ביום רביעי למחנה 'שרגא' הסמוך לנהרייה.

בשלב ראשון יועדה חטיבת גולני לפשיטה חטיבתית בטייבה. בהמשך השתנתה התוכנית, והפשיטה יועדה לרב א־תלתין, במסגרת אוגדה 162, לפתיחת מסדרון ויצירת מרחב פתוח להנעת כוחות ושליטה על מעברי הסלוקי באזור קנטרה, במסגרת ההכנות של פיקוד צפון למהלך הקרקעי הגדול. בשבת בצהרים מקבל לראשונה מח"ט גולני אל"מ תמיר ידעי את הפקודה להצטרף לאוגדה 91 בפיקודו של תא"ל גל הירש ולהשתתף במבצע האוגדתי המתוכנן בבינת ג'ביל.

השינויים התכופים במשימות לכל אורך ימי המלחמה ביטאו את הבלבול בדרג המדיני והמטכ"לי ואת ניסיונות הסרק למצוא 'חלופות' שלא קיימות במציאות להכרעת החיזבאללה. הדרג המדיני והמטכ"לי התחמק מתוכניות המגירה של 'פיקוד צפון' שכללו הפעלת שלוש אוגדות שיבצעו תמרון עמוק, כיבוש ושיתוק פיסי של מערך הרקטות.

תוכנית המבצע המתוכנן בעיירה בינת ג'ביל כללה לפיתה של העיירה ממזרח על ידי כוח גולני, ממערב על ידי כוח צנחנים ומדרום בחיפוי כוח שריון של חטיבה 7. תוכנית הלפיתה לא כללה ניתוק של דרך הגישה הצפונית לעיירה. היציאה למבצע הוקדמה ליום ראשון בערב, 23 ביולי 2006, ותוכננה להימשך 48 שעות.

קבוצת פקודות (קפ"ק) גדודית בהשתתפות המ"פים התקיימה ברגבים במוצאי שבת ונמשכה עד לשעות המאוחרות. עוד קודם לכן ערך סרן אלון חכימה, מפקד פלוגה רובאית ג' של גדוד 51, תרגולת פלוגתית בלחימה בשטח בנוי (לש"ב), שכללה תנועה מבצעית פלוגתית, פיצול הפלוגה לשלושה מבנים ו'פריצה חמה' ב'יבש' של המבנים.

23.7.06: ביום ראשון בבוקר השלימו לוחמי גדוד 51 ברגבים את ההכנות האחרונות וההצטיידות. סרן

1 ג'ביל כחיל
2 הפגודה
3 מרון א-רס
4 עמדת האו"ם
▼ מבט מאביבים

התנועה מתחילה בשטח חקלאי מישורי ולאחר מכן עולה ומטפסת לאוכף שבין מרון א־ראס לג'ב

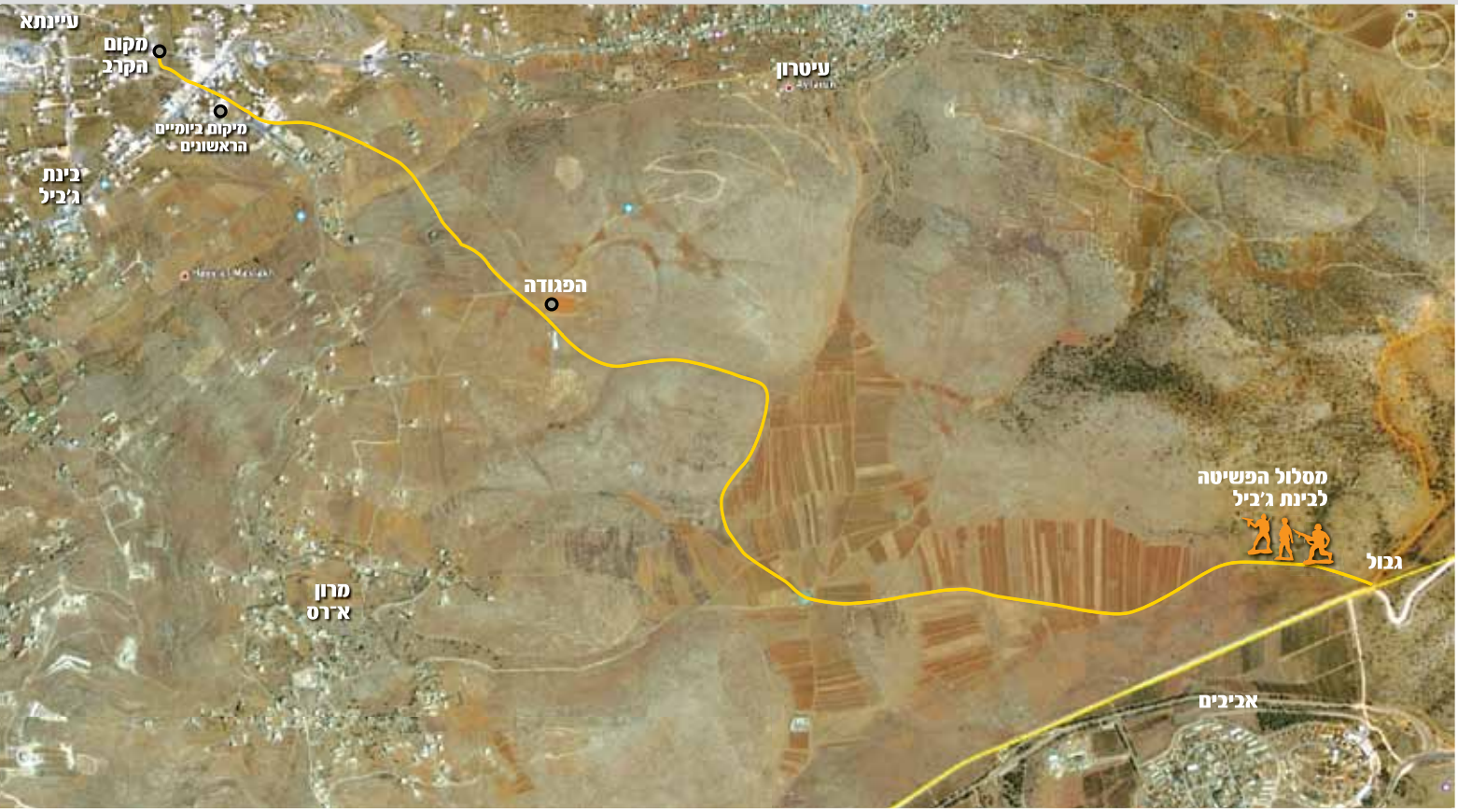

חכימה תרגל מוקדם בבוקר עם מפקדי המחלקות והכיתות בפלוגתו תרגול על מודל. בתרגול השלדי, המפקדים מתרגלים פריצה למבנים בהתאם לפקודה בקפ"ק 1. לאחר שתדרך את הפלוגה בנוגע למשימה, מיהר להגיע עם שאר מפקדי הפלוגות והמג"ד עשור למחנה 'שרגא' כדי להשתתף באישורי תוכניות וקבלת פקודות למבצע, עם אלוף הפיקוד אודי אדם ומפקד האוגדה תא"ל גל הירש. קבוצת הפקודות האוגדתית (קפ"ק 2) הסתיימה לקראת השעה 13:00. לגדוד 51 נותרו כשבע שעות להעברת הפקודות למפקדי המשנה, להשלמת ההכנות ולהגעה מרגבים לנקודת היציאה שעל יד הגדר באביבים.

מהלך המבצע

15:30: בסביבות 15:30 יצאה מרגבים טיולית עם מפקדי המחלקות של גדוד 51, והגיעה בסביבות 17:00 למושב אביבים, שם חברו המ"מים אל המג"ד סא"ל יניב עשור ומפקדי הפלוגות לקפ"ק 2 גדודית ולתדרוך אחרון שהתקיים בתוך מקלט ציבורי. לפני כן הספיק סרן אלון חכימה לקחת את שלושת המ"מים שלו לגדר המושב, לקיים שם תצפית באור יום על נקודת הכניסה בתוך מטע התפוחים, ולתת להם הסבר קצר על ציר ההליכה המטפס לכיוון האוכף שמצפון למרון א־ראס.

17:30: חיילי גדוד 51 בפיקוד הסמג"ד רס"ן רועי קליין והסמ"פים עולים על אוטובוסים בסביבות השעה 17:30, ומגיעים בשעה 19:00 לשטח הכינוס ביער ברעם. הלוחמים יורדים מהאוטובוסים, צובעים את עצמם בצבעי פנים, ומקיימים בדיקות אחרונות של הציוד. קציני הגדוד חוברים לחייליהם, עולים איתם על אוטובוסים, נוסעים למושב אביבים הסמוך, ופורקים שם בנקודה מוסתרת. הלוחמים מעמיסים את הציוד על הגב ומסתדרים בסדר תנועה גדודי לפי פלוגות ומחלקות.

בפלוגה ג', מבקש הסמ"פ סגן אלכס שוורצמן מאביחי יעקב, מ"כ במחלקת הפטרול, לקרוא את 'התפילה של

▲ מבט מתוך מבנה פל' חה"ן במבואות עינתא
1 הפגודה
2 עייטרון

היוצאים לקרב'. אביחי קורא בפני הטור הפלוגתי את התפילה בקול רם ומוסיף מיד לאחריה גם את 'תפילת הדרך'. הלוחמים טוענים את כלי הנשק ומתחילים לנוע. הם מתקרבים לנקודת הכניסה המיועדת, בגדר מטע התפוחים של מושב אביבים.

הלילה הוא ליל סוף החודש העברי, לילה חשוך ללא ירח. הפרצה בגדר מסומנת בעזרת שני סרטי סימון לבנים. גדוד 51 צועד רגלית בטור ארוך. הגדוד נע בין כוח יחידת 'אגוז' המוביל את הטור החטיבתי, לבין גדוד הסיור הסוגר את הכוח. התנועה הרגלית מאובטחת ומתנהלת לאיטה. ברקע נשמעות התפוצצויות פגזי הארטילריה של צה"ל המלווים ומאבטחים את תנועת הטור החטיבתי.

פלוגה א' בפיקודו של המ"פ סרן ישראל פרידלר ("קודקוד איטליה") מובילה את הגדוד. אחריה צועד המג"ד סא"ל עשור ("קודקוד בר־לב"). באמצע הכוח הגדודי נעה הפלוגה המסייעת בפיקודו של סרן נתן ג'מבר ("קודקוד הדסה"). פלוגה ג' בפיקודו של סרן אלון חכימה ("קודקוד גבעון"), והסמג"ד רס"ן רועי קליין ("משנה בר־לב") סוגרים את הטור הגדודי.

התנועה מתחילה בשטח חקלאי מישורי ולאחר מכן עולה ומטפסת לאוכף שבין מרון א־ראס לג'ביל כחיל. הלוחמים עוברים סמוך למבנה המכונה 'הפגודה' הבולט על קו הרכס, ומאובטח על ידי כוח של יחידת 'אגוז'.

המג"ד סא"ל יניב עשור מכנס את מפקדי הפלוגות לתדרוך אחרון ולתצפית על בינת ג'ביל. מיד לאחר מכן מתחיל הגדוד בגלישה מערבה לפאתי העיירה. (בתחילת הגלישה במדרון, דורך סגן עמיחי מרחביה על אבן, מועד ומתגלגל במורד. חייליו הצועדים אחריו מודאגים, אך תוך רגע הוא קם על רגליו, מחייך כאילו לא קרה דבר ואומר לחייליו: "תראו את חשיבותה של הקסדה, מזל שהיא הייתה על ראשי!").

24.7.06: בסביבות השעה 4:30 לפנות בוקר כבר פרוסים לוחמי חטיבת גולני בתוך המבנים של בינת ג'ביל שנתפסו, והם שולטים באש על המרחב המזרחי של העיירה. גדוד הסיור ממוקם בצפון (ימין), גדוד 51 במרכז, וכוח 'אגוז' בדרום (שמאל), כשגבולות הגזרה ברורים בין כוח לכוח.

גם בין כוחות המשנה מתקיים דירוג. בגדוד 51, פלוגה א' ממוקמת במזרח (ימין), המג"ד סא"ל יניב עשור והחפ"ק שלו מתמקמים במרכז גזרת הגדוד בתוך מבנה של הפלוגה המסייעת, ופלוגה ג' עם הסמג"ד רס"ן קליין מתמקמת במערב (שמאל).

אלוף הפיקוד מורה למפקד האוגדה תא"ל גל הירש להמשיך בדפוס הפעילות שהתקיים ב־48 השעות ה
ואופן הפעלת כוחותינו". בנוסף, מאשר האלוף אדם למפקד האוגדה להיכנס קצת פנימה לתוך אזור מס

התנועה הלילית והכניסה למבנים עוברת ללא תקלות. בתוכנית המקורית הייתה אמורה כל פלוגה לתפוס שלושה מבנים. פלוגה ג', כמו שתי הפלוגות האחרות, נכנסת רק לשני מבנים לאחר שמתברר שהמבנה השלישי המיועד למחלקת החבלה אינו ראוי למשימה מכיוון שבנייתו לא הושלמה.

למבנה הראשון המזרחי (ימין), מבנה דו-קומתי , נכנסת מחלקת החוד בפיקוד סגן עמיחי מרחביה ("1 גבעון"). אליה מצטרפת מחלקת החבלה בפיקוד סג"מ שלמה שובי ("2 גבעון"). למחלקות מצטרפים המ"פ סרן חכימה וסגנו סגן שוורצמן ("משנה גבעון").

לבית השני המערבי (שמאל) נכנסת מחלקת הפטרול בפיקוד סג"מ שבתאי מעוז ("3 גבעון"). אליהם מצטרפים הסמג"ד רס"ן רועי קליין ("משנה בר־לב") וסרן איתמר כץ (שירת כמ"פ מסלול בגדוד 51 והצטרף כמלווה).

בבוקר יום שני, תכנית הלפיתה של בינת ג'ביל עדיין לא יוצאת לפועל. עיכובים בהגעת חלק מכוחות חטיבת הצנחנים לשטח הכינוס ויציאה רגלית מאוחרת שלהם הביאו את אלוף פיקוד צפון אודי אדם להורות על עצירת התקדמות חטיבת הצנחנים כולה. מתוך שתי הזרועות שהיו אמורות ללפות את בינת ג'ביל התממשה רק זרוע אחת - הזרוע המזרחית של חטיבת גולני. התקדמות הצנחנים התחדשה רק כשירדה החשכה ביום שני בערב, 24 ליולי 2006. גם דרך הגישה הצפונית לעיירה לא נחסמה והחיזבאללה ניצל זאת היטב לתגבור כוחותיו בעיירה. המהלך האוגדתי הראשון במלחמה, שתוכנן במטכ"ל והוכתב לפיקוד צפון לביצוע, לא בוצע כמתוכנן.

7:00: ב־48 השעות הראשונות שורר שקט יחסי בגדוד 51. בשעות הבוקר של יום שני, בסביבות השעה 7:00, מזהים לוחמי רובאית א' שלושה לוחמי חיזבאללה הנעים לכיוונם. בירי לעברם נהרג לוחם חיזבאללה אחד, והשניים הנותרים נמלטים לכיוון הפלוגה המסייעת. לוחמי המסייעת יורים לעברם והורגים לוחם חיזבאללה נוסף. השלישי מצליח לברוח.

8:00: בסביבות השעה 8:00 בבוקר, מזהה עומר ניב (גולש), קלע מחלקת הפטרול בפלוגה ג', לוחם חיזבאללה בלבוש אזרחי (מכנסי ג'ינס), הנושא על גופו אפוד, נשק אישי M16, מחסניות, מטען כלימגור ומכשיר קשר. ניב פוגע בו בכדור בודד במצח והורגו. שאר כוחות החטיבה פוגעים גם הם במחבלים בודדים. בסך הכול הורגים כוחות האוגדה ביומיים הראשונים כעשרים מחיילי האויב. בשלב זה נראה שרוב תושבי העיר התפנו, אך בעיר עדיין ערוכים עשרות לוחמי חיזבאללה. על פי ההערכות המודיעיניות האויב צפוי לפעול בחוליות קטנות של שלושה עד חמישה לוחמים, תוך אפשרות לעיבויי מערך מקומיים על פי הצורך.

בחצות הלילה, בין יום שני לשלישי, מקבל סג"מ שלמה שובי, מפקד מחלקת החבלה, פקודה להכין את מחלקתו לתזוזה מיידית. בפתח המבנה בו הם שוהים במארב, ממתין להם הסמג"ד רס"ן רועי קליין עם שני לוחמי החפ"ק שלו (יוחאי ריעאני ויובל מימון). הם אוספים ולוקחים עימם חומר מודיעיני שנאסף ע"י לוחמי הגדוד, חלקי מחשבים ומכשירי קשר שנתפסו במבנים ועל גופות

ראשונות: "תפיסת מאחזים לאיתור ופגיעה בחמושים תוך יצירת חוסר ודאות בנוגע למיקום סדר כוחות
ביב לקסבה המכונה 'הפוליגון השחור', אבל אוסר כניסה לתוך הקסבה עצמה.

לוחמי החיזבאללה שנהרגו (אוהד שלום נושא את מכשיר הקשר שהתגלה במבנה), והולכים לכיוון 'הפגודה', שם הם מוסרים את הציוד וחוזרים לפלוגה בשעה 4:00 לפנות בוקר.

באותו לילה לאחר חצות, מבצע המג"ד יניב עשור שיפור עמדות לפלוגה א' ולפלוגה המסייעת בתוך גבולות הגזרה שקבעה החטיבה לגדוד. בפלוגה א' מדלג המ"פ סרן ישראל פרידלר עם מחלקת החוד בפיקודו של סגן אושרי ועקנין כ־200 מטרים צפונה, ותופס מבנה מעבר לכביש. סרן נתן ג'מבר מ"פ המסייעת מדלג כ־50 מ' עם מחלקת ה־8 (גיל) ותופס מבנה מזרחית לפלוגה ג'.

התקדמות לפני היתקלות

25.7.06: ביום שלישי 25 ביולי 2006, בשעות אחר הצהרים, מונחים כוחות גולני והצנחנים על ידי פיקוד צפון להתארגן כמתוכנן ליציאה החוצה מהעיירה. על פי פקודת משימה 3, "הוצאת גופות המחבלים היא תנאי להוצאת הכוחות החוצה". בשעות הערב מקבל אלוף הפיקוד הוראה ישירה מהרמטכ"ל לבטל את היציאה המתוכננת של הכוחות מבינת ג'ביל. ההוראה יורדת מיידית לכוחות שכבר מוכנים לתזוזה מתוך המבנים. במטות החטיבות והגדודים מחליפות בשלב זה השמועות את הפקודות הברורות והבלבול גובר. 'האם כובשים את בינת ג'ביל?', 'מעמיקים את ההשתלטות?', 'מכתרים את העיירה גם מצפון?'. בשלב זה אף אחד לא יודע לענות על השאלות.

21:00: בסביבות השעה 21:00 מורה הרמטכ"ל לאלוף פיקוד צפון אודי אדם "לכבוש את בינת ג'ביל". אלוף הפיקוד אינו שלם עם הפקודה החדשה והוא מורה למפקד האוגדה תא"ל גל הירש להמשיך בדפוס הפעילות שהתקיים ב־48 השעות הראשונות: "תפיסת מאחזים לאיתור ופגיעה בחמושים תוך יצירת חוסר ודאות בנוגע למיקום סדר כוחות ואופן הפעלת כוחותינו". בנוסף, מאשר האלוף אדם למפקד האוגדה להיכנס קצת פנימה לתוך אזור מסביב לקסבה המכונה 'הפוליגון השחור', אבל אוסר כניסה לתוך הקסבה עצמה.

23:00: באותו ערב, בשלב בו עדיין לא ידוע

ללוחמים האם הם נשארים במבנים או מתקדמים מגמה אחת קדימה, ניתנת להם גם הוראה בפועל לאסוף את גופות לוחמי החיזבאללה שנהרגו קודם לכן, על מנת שישמשו קלפי מיקוח למו"מ להחזרת 'החטופים שלנו'. בסביבות השעה 23:00, יוצא סג"מ שבתאי מעוז עם כוח ממחלקתו במטרה להביא את הגופה של לוחם החיזבאללה שנהרג בבוקר יום שני. הגופה נמצאת בשלב ריקבון. הלוחמים מעלים אותה על אלונקה, קושרים אותה וסוחבים את האלונקה למבנה הפטרול. שם הם עורכים חיפוש ומגלים על הגופה בנוסף ל־M16 גם מטען כלימגור ומכשיר קשר. הבאת הגופה למבנה הפטרול מסתיימת בסביבות השעה 2:00 בלילה. תוכנית ההמשך להבאת הגופה למבנה הפגודה על ידי מחלקת החוד בפיקודו של סגן עמיחי מרחביה מתבטלת.

2:00: הבלבול בדרגים הגבוהים, שהחל בשעות הערב המוקדמות של יום שלישי, מתגלגל לדרגי השטח. בסביבות השעה 2:00 לפנות בוקר נותן מפקד האוגדה פקודה עמומה שמטרתה לא ברורה. הוא מורה על התקדמות חטיבתית קצרה של כמה מאות מטרים לכיוון מרכז העיירה (עינתא - צפונית לבינת ג'ביל), לאזור המכונה 'הפוליגון השחור', על החלפת הבתים בהם שוהים הלוחמים והתמקמות בהם למארב.

כוחות החטיבה נעים בדירוג. גדוד 51 הממוקם במרכז כוחות חטיבת גולני הוא אחרון גדודי החטיבה שמתקדם למשימתו החדשה. פלוגה א' עם המג"ד סא"ל יניב עשור נעה ראשונה בסביבות השעה 3:00 לפנות בוקר ו'פותחת חיפוי'. מחלקות החבלה והפטרול של רובאית א', השוהות במבנים מאחור, מדלגות עם הסמ"פ סגן צפריר תפארת למבנים החדשים הנמצאים כ־30 מטרים צפונית למבנה שנתפס בלילה הקודם על ידי סרן פרידלר ומחלקת החוד. הפלוגה המסייעת נשארת במקומה מאחור.

4:00: פלוגה ג' מתחילה לנוע בסביבות 4:00 לפנות בוקר למשימתה, מלווה בסמג"ד רס"ן רועי קליין והחפ"ק שלו הכולל את יוחאי ריעאני, אלעד עוזרי ויובל מימון. לאחר תדריכים ומסדרים במחלקות, יורדת מחלקת

הפטרול בפיקודו של סג"מ שבתאי מעוז מהמבנה השמאלי בו שהתה ביומיים הראשונים. הלוחמים משאירים במבנה את הגופה של לוחם החיזבאללה ולוקחים עימם רק את שני כלי הנשק.

סג"מ שבתאי מעוז מוביל את מחלקתו לכיוון הצומת ממנו הביאו באותו לילה את גופת לוחם החיזבאללה. מצטרף אליו מאחור המ"פ חכימה. אחריו נעה מחלקת החבלה בפיקוד סג"מ שובי. סוגרת את הטור הפלוגתי מחלקת החוד בפיקוד סגן עמיחי מרחביה הנעה עם הסמ"פ שוורצמן והסמג"ד קליין. התנועה הרגלית איטית ושקטה. הלוחמים חוצים את הצומת וגולשים מערבה בשטח חקלאי פתוח, מימין ולאורך דרך העוברת בגב המבנים המיועדים לפריצה.

4:30: בשעה 4:30 לפנות בוקר מגיעים הלוחמים לנקודת הפיצול ו'יורדים במקום'. המ"פ סרן אלון חכימה מכנס את המ"מים עם הסמג"ד, הסמ"פ ואיתמר כץ לתצפית מאחורי פינת קיר התוחמת את מטע הזיתים שמדרום לשלושת המבנים המיועדים לפריצה. המבנים נמצאים בשטח נמוך ונחות. בנקודה זו מתברר שאין חלופות טובות יותר למבנים המיועדים. שאר המבנים באזור אינם מתאימים למשימה, או מכיוון שבנייתם לא הושלמה או מכיוון שהם מחוץ לגבולות הגזרה.

4:40: בשעה 4:40 לפנות בוקר שורר עדיין חושך מלא. מחלקת החוד של פלוגה ג' נעה ראשונה עם הסמ"פ לתפוס את המבנה הראשון ג' 1 (מזרחי), הסמוך לפלוגה א' ונתפס כבטוח יותר מבחינת האיום. שאר הפלוגה נשארת במקומה כדי לחפות. סגן עמיחי מרחביה מ"מ מחלקת החוד ("1 גבעון") מוביל את המחלקה דרך מטע הזיתים העליון לקרבת המבנה. הוא יורד עם החוד המחלקתי דרך פרצה בפינת הקיר, בקטע ללא מעקה, אל המפלס התחתון של מרפסת הבית ומתקדם לכיוון הכניסה האחורית המזרחית של המבנה. שאר המחלקה ממתינה בינתיים בחיפוי במפלס העליון. סגן עמיחי מרחביה וקלע החוד אוהד קלאוזנר (אוהד חזר לפעילות מבצעית לאחר שהחלים מפציעה ברגלו, הוא היה אמור להיות בקורס מכי"ם, אך נכנס עם הגדוד ללחימה בלבנון) מנסים לפתוח את ידית שער סורג הברזל החיצוני, הנעול בבריח פלדה וחוסם את הכניסה למבנה. אביתר כהן (ג'ינג'י) ואביתר דהן (קצר) מחפים עליהם מקרוב. הסמ"פ שוורצמן מצטרף לעזרה עם קשרו עידן כהן. יחד עם סמל מחלקת החוד שמעון דהן המצטרף גם הוא לעזרה, הם מנסים לפרוץ את השער בעזרת אמצעי הפריצה ה'קרה' שברשותם (הידראוליים, פטישים וכיו"ב). סגן עמיחי מרחביה מודיע בקשר למ"פ חכימה שהוא מתקשה להיכנס למבנה. השעה כבר 4:50, והמ"פ חכימה נמצא במצוקת זמן בגלל השחר הצפוי לעלות. הוא שולח את מחלקות החבלה והפטרול למשימותיהן מבלי להמתין עוד לכניסת מחלקת החוד למבנה שדלתותיו חסומות בשערי ברזל המסרבים להיכנע.

סרן חכימה מצטרף למחלקת החבלה בפיקוד סג"מ שלמה שובי ("2 גבעון") האמורה להיכנס למבנה האמצעי ג' 2, שגם דלתותיו נעולות. סרן איתמר כץ מצטרף למחלקת הפטרול בפיקוד סג"מ שבתאי מעוז ("3 גבעון") הנעה למבנה השלישי ג' 3 (מערבי). מבנה מערבי קדמי זה נתפס כמאויים יותר, אבל הוא היחידי שדלתו המערבית אינה

▲ מבט על הקרב מתוך מבנה פל' החה"ן
❶ מבנה ג' 1
❷ מקום הקרב

כוחות החטיבה נעים בדירוג. גדוד 51 הממוקם במרכז כוחות חטיבת גולני הוא אחרון גדודי החטיבה שמתקדם למשימתו החדשה.

נעולה, וכניסת המחלקה לתוכו פשוטה וחלקה.
בינתיים, גולשים לוחמי מחלקת החוד למפלס חצר הבית 'שלהם' ומסתדרים בכריעה, בסמיכות לקיר החצר. הסמג"ד רס"ן קליין הנמצא עדיין במפלס המטע העליון מצטרף גם הוא עם שלושת חיילי החפ"ק שלו (יוחאי ריעאני, אלעד עוזרי ויובל מימון) למחלקת החוד. הסמ"פ שוורצמן מקבל את אישור המ"פ חכימה לבצע ירי אל מנעול שער הברזל בניסיון נוסף לפרוץ את המנעול. הסמג"ד קליין מורה על ירי פצצות מטול לעבר מנעול השער. סגן מרחביה מרחיק את לוחמי מחלקתו מהבית ומושיב אותם צמוד לקיר המזרחי והדרומי של מטע חצר הבית. אביתר דהן יורה בהנחיית הסמג"ד שתי פצצות ממטול הרימונים שברשותו. הפצצה השנייה פוגעת אמנם במנעול השער אך גם ניסיון פריצה זה נכשל. הסמג"ד קליין יורה מספר צרורות מנשקו האישי אל מנעול השער, אך ללא הועיל. בשלב זה מבקש הסמ"פ שוורצמן בקשר מהמ"פ חכימה לקבל לבנת חבלה לביצוע 'פריצה חמה' של הבית.
שוורצמן הולך עם עידן כהן הקשר שלו לבית האמצעי של מחלקת החבלה על מנת לקבל את לבנת החבלה. בינתיים, גם מחלקת החבלה עצמה מסיימת ללא הצלחה שני ניסיונות פריצה לבית 'שלה', באמצעות ירי רגיל וירי פצצות מטול. סמל המחלקה יוני זנו מוסר לשוורצמן את לבנת החבלה שברשותו (לבנה מספר 3) והסמ"פ יחד עם הקשר הצמוד אליו בדרכם חזרה למחלקת החוד.

ג'ינג'י מבחין לפתע בדמות חמושה ללא קסדה המביטה בו. ג'ינג'י מופתע, אך מתעשת במהרה ויורה צרור לעבר הדמות. מרחביה רץ מיד לג'ינג'י לברר את סיבת הירי. מרחביה חושש לדו"צ עם כוח של פלוגה א'. ג'ינג'י מספר לו על הדמות שראה מעבר לחומה, ונפתחת אש. מתחילה הלחימה שנמשכת כ־11 שעות.

ההיתקלות ומהלך הקרב

5:00 בשעה 5:00 לפנות בוקר שוררת עדיין חשכה מוחלטת אבל השחר קרוב לעלות. ג'ינג'י (אביתר כהן), נגביסט מחלקת החוד, צמוד במצב כריעה לחומת קיר המטע של חצר הבית. הוא צופה בעיקר צפונה לכיוון שער ברזל שחור הנמצא בתוך חומה, מעל הרחוב שלפניו. ג'ינג'י מתרומם עם 'השח"ע' ('שפנפן' חד עיני, אמצעי ראיית לילה) על עינו. הוא מפנה מבטו מזרחה לעבר המטע שמעבר לחומה, ומבחין לפתע בדמות חמושה, ללא קסדה, המביטה בו. ג'ינג'י מופתע, אך מתעשת במהרה ויורה צרור לעבר הדמות. המ"מ סגן מרחביה שממתין בינתיים צמוד למבנה, לשובו של הסמ"פ עם לבנת החבלה, רץ מיד לג'ינג'י לברר את סיבת הירי. מרחביה חושש לדו"צ (ירי דו צדדי על כוחותינו) עם כוח של פלוגה א' הנמצא בסמיכות. ג'ינג'י מספר לו על הדמות שראה מעבר לחומה, וברגעים אלו נפתחת אש ומתחילה הלחימה שנמשכת כ־11 שעות.

הסמג"ד קליין זורק רימון ופוקד להשיב אש ולזרוק רימונים מעבר לחומה. בינתיים נפתחת אש מכיוונים נוספים. סגן מרחביה מדווח בקשר הפלוגתי דיווח קר, שקט ומקצועי: "נתקלנו מאחור, מחבל בלי קסדה יורה עלינו". אחד הרימונים שנזרקים על ידי לוחמי מחלקת **החוד מעבר לחומה (נזרק ע"י שירן אמסילי) פוגע באחד העמודים הבולטים על החומה. הרימון חוזר ונופל לרגלי** הלוחמים. התעשתות מהירה של אביתר דהן (קצר) הבועט בו ברגלו מרחיקה את הרימון המתפוצץ ומצילה את הלוחמים מפגיעה אנושה.
הסמג"ד מורה בפקודה מסודרת למחלקת החוד לתקוף באיגוף ימני את חוליית האויב שמעבר לחומה. הפקודה נשמעת ברשת הקשר הפלוגתי ולוחמי מחלקת החוד חוזרים על הפקודה מילה במילה. לאור הניסיון של היומיים הראשונים והדיווח של ג'ינג'י, ההערכה בשלב זה היא שמדובר בהיתקלות עם חוליה קטנה של לוחמי חיזבאללה. (במציאות, עשרות לוחמי חיזבאללה התבצרו בתוך המבנים של המתחם מסביב. יותר מ־10 מהם הגיעו ממתחם המבנים המזרחי ונפרסו לאורך החומה, מול המטע התחתון והעליון וכן בפינה הדרום מזרחית של המטע העליון. בצילום המזל"ט נראים ארבעה לוחמי חיזבאללה המצליחים לברוח. כ־10 לוחמי חיזבאללה נהרגו בשלבי הלחימה לאורך החומה).
סגן עמיחי מרחביה פוקד על חייליו, חוליית החוד + כוח

השעה היא 5:05. השחר מתחיל להאיר אבל עדיין חשוך. סגן מרחביה נותן פקודה הנשמעת בקשר הפלוגתי: "קדימה הסתער!"

הסמל (12 לוחמים) המנהלים אש לפנים, לצאת להסתערות באיגוף ימני. כיתה אחת ממחלקתו (דין שוסטר - מ"כ, שחר גורפין - חובש ויוסף אבוטבול) נשארת לחיפוי במטע התחתון ביחד עם חפ"ק הסמג"ד (רס"ן רועי קליין, יוחאי ריעאני, אלעד עוזרי ויובל מימון). חפ"ק הסמ"פ (סגן אלכס שוורצמן ועידן כהן) ממשיכים בהכנות לפיצוץ שער הברזל בכניסה למבנה.

סגן מרחביה מוביל בראש. אחריו שלושה לוחמי החוד המחלקתי, (ג'ינג'י אביתר דהן ואוהד קלאוזנר) מיד אחריהם סמל המחלקה החדש שמעון דהן (שסיים בהצטיינות קורס סמ"בים), יחד עם שבעה לוחמים נוספים מהמחלקה (אביתר תורג'מן - מ"כ, יניב אימני - חובש, שמעון אדגה, רם בונה, אסף נמר, יאיר דיעי ושירן אמסילי). סגן מרחביה מגיע אל הפרצה הצמודה לפינה בקיר הדרומי ('נישה') שבין מטע הזיתים התחתון לעליון (קטע זה היה ללא מעקה ברזל) בקצה מרפסת המבנה. מפלס המרפסת, הגבוה כמטר מעל מפלס המטע התחתון, מהווה מדרגה המאפשרת בנקודה זו דילוג בעזרת הידיים למטע העליון. סגן עמיחי מרחביה מדלג ועולה לשטח מטע הזיתים העליון הגבוה כשני מטרים מעל מפלס מטע הזיתים התחתון. לוחמי המחלקה - חוליית החוד וכוח הסמל, עולים מיד אחריו, בזה אחר זה דרך הפרצה. סגן מרחביה פורס בשלב זה את חוליית החוד ביישור קו לפנים: הוא עצמו מימין, ג'ינג'י (אביתר כהן) הנגביסט משמאלו, אביתר דהן (קצר) משמאל לג'ינג'י, ואוהד קלאוזנר הקלע משמאל לכולם.

השעה היא 5:05. השחר מתחיל להאיר אבל עדיין חשוך. סגן מרחביה נותן פקודה הנשמעת בקשר הפלוגתי: "קדימה הסתער!". לוחמי החוד פותחים באש לפנים ומתקדמים בין עצי הזית. בגלל החשיכה ונוף עצי הזית הם עדיין לא מזהים בשלב זה שבמרחק כ־40 מטר לפניהם ניצבת חומה נוספת החוסמת את דרכם, ומקיפה בהמשכה גם את החומה של המטע התחתון, בו החלה ההיתקלות.

תוך כדי ההתקדמות לפנים נפגע סגן מרחביה בידו הימנית משני כדורים. הוא ממשיך בתנועה ומדווח בקשר הפלוגתי על פציעתו. לוחמי חוליית החוד מבחינים עתה בחומה החוסמת את דרכם. הם ממשיכים בהתקדמות וכשהם מגיעים קרוב לחומה נזרק אליהם **רימון**. הרימון מתפוצץ ופוגע אנושות במ"מ סגן עמיחי מרחביה ובג'ינג'י (אביתר כהן) הנפגע קשה בכתפו. מיד אח"כ נפגע קשה גם אביתר דהן מכדור בריאתו ובכתפו הימנית, המשתק גם את ידו הימנית. סגן מרחביה מדווח בקשר הפלוגתי בקול נחלש על הפגיעה בו.

(חוליה אחת של האויב הנפרס לאורך החומה ניצבת מימין, בפינה הדרום מזרחית של החומה, ושוברת את התקפת מחלקת החוד. מעמדה שולטת זו החוליה פוגעת במשך דקות ארוכות בלוחמי מחלקת החוד המתקדמים לכיוון החומה לפנים ובכוחות הסיוע של הסמג"ד והסמ"פ

1 מבנה ג' 1
2 נק' הפיצול
3 המטע התחתון
4 המטע העליון - מקום הקרב
5 נק' ההיתקלות
6 חוליית האוייב בפינה הדרום מזרחית

המצטרפים בהמשך ואינם מזהים את הסכנה האורבת מימינם. חוליה קטלנית זו פגעה אנושות בלוחמים רבים אשר נפגעו קשה מקליעים בפלג גופם הימני, וייתכן שניתן לייחס לה אחריות גם על חלק מזריקת הרימונים. בהמשך הקרב, לפני הגעת כוח הסיוע של המ"פ, חוסלה החוליה לאחר שנפגעו ממנה [כנראה] גם הסמ"פ וקשרו).

הכוח השני בפיקוד סמל המחלקה שמעון דהן מתקדם

הסמג"ד קליין הפצוע קשה ברגליו נאנק מכאבים, ומנסה ללא הצלחה לקום על רגליו המרוסקות. הוא מ
בשטח לא עוזבת אותו, הוא נחוש להעביר לפיקוד שמעליו את תמונת המצב הקשה, והוא מנסה לדווח ב

מאחור (8 לוחמים). עם הגעתם סמוך לחומה, מורה דהן למ"כ אביתר תורג'מן לעבור מימין למרחביה השוכב פצוע אנושות, והוא עצמו עובר משמאל. כוח סמל המחלקה מגיע לחומה ומשיב אש לפנים. החומה גבוהה מעל גובה העיניים, והירי אפשרי בדרך כלל רק בהרמת הנשק מעל החומה. בנוסף, מתחיל כוח הסמל מיד בהגשת עזרה לנפגעים. אסף נמר ושמעון אדגה ניגשים לטפל במ"מ מרחביה. הם פותחים את כפתורי חולצתו ומנסים לאתר את מקום הפציעה. רם בונה עוזר לשמעון אדגה לשחרר ולפתוח את האלונקה שהוא נושא על גבו. יניב אימני החובש המחלקתי ניגש לטפל בג'ינג'י הזועק מכאבים. אביתר תורג'מן עוזר לאימני להוריד את פק"ל החובשים מעל גבו. הוא גוזר במספריים את הפק"ל.

ברגע זה נזרק **רימון** נוסף הפוגע פגיעה אנושה בסמל המחלקה שמעון דהן. דהן נפגע במקביל באותה עת גם מירי כדורים קטלני אשר נורה אליו מימין, מהפינה הדרום מזרחית של החומה, ופוגע קשות בחלק הימני של גופו. כל זאת, בשעה שהוא מנהל אש מעבר לחומה. חרף פציעתו, דהן מחזיק מעמד בגבורה עוד שעה ארוכה. יניב אימני החובש, שבדיוק מתחיל בגרירתו של ג'ינג'י לאחור, נפגע בעיניו. רם בונה נפצע אף הוא בירכו ובידו הימנית מהרימון. בונה מחלץ את יניב אימני לאחור אל הפרצה.

אוהד קלאוזנר, היחיד מחוליית החוד שלא נפגע בשלב זה, מטפל באביתר דהן הפגוע קשה בריאתו, בכתפו ובידו הימנית. בהמשך חובש אוהד קלאוזנר את יניב אימני שנפצע קל בידו. רם בונה ויאיר דיעי גוררים את אביתר דהן לאחור לעבר הפרצה.

המ"פ סרן חכימה, השומע בקשר את סגן מרחביה נותן פקודה למחלקתו לצאת לאיגוף, מורה מיד בהמשך למחלקת החבלה להיכנס למבנה השלישי ג' 3 (המערבי) של מחלקת הפטרול. לוחמי מחלקת החבלה עולים לקומה השנייה של המבנה ומשיבים אש בכלי הנשק המחלקתיים (מא"ג, נגבים, מטולים וכיו"ב) לעבר מקורות הירי בגזרתם.

הסמג"ד רס"ן קליין שומע בקשר את דיווחו של סגן מרחביה על פגיעת החוד. הוא מחליט להצטרף למחלקת החוד ולסייע לה, אך הוא נאלץ להתעכב דקה ארוכה בגלל הסמ"פ שוורצמן שמכין באותה עת את לבנת החבלה לפיצוץ שער הברזל.

בזמן ההמתנה לפיצוץ המטען מנסה הסמג"ד קליין ללא הצלחה ליצור קשר עם '1 גבעון': סגן מרחביה. מיד לאחר הפיצוץ מדלג קליין עם קשרו יוחאי ריעאני דרך הפרצה אל המטע העליון בניסיון לחבור למחלקת החוד. גם הסמג"ד אינו מודע בשלב זה לחומה הנוספת החוסמת את דרכו לפנים. בהגיעו לחומה נזרק ומתפוצץ **רימון** שאינו פוגע בלוחמים. הוא פוקד על לוחמי מחלקת החוד להמשיך לייצר אש לפנים ולזרוק רימונים. הם אינם מודעים לסכנה האורבת להם מהחוליה מצד ימין.

הלוחמים, הכורעים ברך צמוד לחומה, מתרוממים, יורים או זורקים רימונים מעל החומה, יורדים מיד וכורעים ברך, וחוזר חלילה.

הסמג"ד רס"ן רועי קליין מורה לקשרו להרים את סגן מרחביה השרוע על האדמה, כשחולצתו פתוחה, והוא נושם בכבדות וללא הכרה. אלונקה שהורדה לפני כן מגבו של שמעון אדגה נפתחת ומועברת אליהם ע"י שירן אמסילי. סגן מרחביה מורם בידיו וברגליו על האלונקה על ידי הסמג"ד ויוחאי ריעאני.

אסף נמר, שטיפל תחילה בפצועים, עומד עתה צמוד לחומה, מרים את נשקו ויורה מעבר לחומה. סמוך לו מימין אביתר תורג'מן, מ"כ במחלקת החוד, הכורע ברך. מימין לאביתר תורג'מן עומד שמעון אדגה ויורה אף הוא מעבר לחומה. תוך כדי כך, נפגע אסף נמר מירי כדורים בצד הימני של ראשו. גם ירי זה בוצע ע"י חוליית החיזבאללה הממוקמת מימין, בפינה הדרום מזרחית של החומה. נמר נהרג במקום ונופל על אביתר תורג'מן. הסמג"ד קליין הצמוד להם מתעשת מיד מעודד את תורג'מן להמשיך בלחימה, ועוצם את עיני התכלת של אסף נמר.

תוך כדי כך, נפגע אסף נמר מירי כדורים בצד הימני של ראשו. גם ירי זה בוצע ע"י חוליית החיזבאללה הממוקמת בפינה הדרום מזרחית של החומה. נמר נהרג במקום ונופל על אביתר תורג'מן. הסמג"ד קליין הצמוד להם מתעשת מיד, מעודד את תורג'מן להמשיך בלחימה, ועוצם את עיני התכלת של אסף נמר.

בין היטב את מצבו האנוש וקורא בדבקות קריאת 'שמע ישראל'. תחושת האחריות של המפקד הבכיר
קשר: "קליין מת, קליין מת".

קליין מורה לאביתר להוציא את סגן מרחביה הפצוע אנוש אל מחוץ למטע. בשלב ההתארגנות להרמת האלונקה, כשהסמג"ד קליין, אביתר תורג'מן ושמעון אדגה נמצאים במצב כריעה קרוב לחומה, ויוחאי ריעאני נמצא לפנים, נזרק **רימון** נוסף המתפוצץ צמוד לרגלי הסמג"ד רס"ן רועי קליין. הסמג"ד סופג ברגליו את הרסיסים ומציל בכך את חיילי מחלקת החוד שמסביבו (ע"פ עדות המ"כ אביתר תורג'מן השומע משמעון אדגה: "הוא קפץ על הרימון! הוא קפץ על הרימון!"). מרימון זה נפגע ברגלו השמאלית גם יוחאי ריעאני הקשר שאוחז בידיות האלונקה מלפנים. הסמג"ד קליין הפצוע קשה ברגליו נאנק מכאבים, ומנסה ללא הצלחה לקום על רגליו המרוסקות. הוא מבין היטב את מצבו האנוש וקורא בדבקות קריאת 'שמע ישראל'. תחושת האחריות של המפקד הבכיר בשטח לא עוזבת אותו, הוא נחוש להעביר לפיקוד שמעליו את תמונת המצב הקשה, והוא מנסה לדווח בקשר: "קליין מת, קליין מת".

הסמ"פ סגן אלכס שוורצמן עולה למטע העליון לאחר שהצליח לפוצץ ולפרוץ את שער הכניסה למבנה. הוא נכנס למטע יחד עם קשרו עידן כהן. בדרכם לפנים, במרכז המטע, נפגעים השניים מצרור כדורים ברגליהם, שגם הוא כנראה נורה אליהם מהפינה הדרום מזרחית של החומה. פגיעתו של עידן כהן קשה מאוד. שאר לוחמי מחלקת החוד שלא נפגעו מגישים עזרה, משיבים אש ויורים מעל החומה.

יוחאי ריעאני, שנפצע מאותו רימון שפגע אנושות בסמג"ד קליין, מנסה לחלץ את עצמו בזחילה איטית לאחור. תוך כדי הזחילה, הוא נזכר בפרק מסדרת הטלוויזיה העלילתית 'מילואים' בה צפה כשבוע לפני כן במחנה זיקים. בפרק שבו נראתה התקפה על מחסום צה"ל, הצליח מחבל לצלוף בחייל מהמחסום שנפצע וניסה לזחול למחסה. ריעאני מוטרד מכך שהסיטואציה שהוצגה בטלוויזיה תקרה גם לו. הוא מחליט להפיק לקח ולא למשוך אש. הוא משתדל להיות בשקט ולזחול באיטיות. במהלך הזחילה מתפוצץ לידו **רימון** נוסף. ריעאני קובר את פניו ואת ראשו באדמה ומצליח לשרוד את הרימון ללא פגיעה נוספת. בשלב מסוים עובר בסמוך אליו שירן אמסילי וגורר אותו מספר מטרים לאחור. ריעאני ממשיך להתקדם לאחור בכוחות עצמו.

אביתר תורג'מן מ"כ מחלקת החוד ושמעון אדגה ניגשים לרס"ן קליין בניסיון למשוך ולקרב אותו לכיוון החומה. הסמג"ד שנפצע קשה מאוד ברגליו צועק להם: "תיקחו את מרחביה". גם הסמ"פ שוורצמן, שנפגע זה עתה ברגלו הימנית במרכז המטע, נשען בישיבה על עץ וצועק לשניים: "תעופו למרחביה - לאלונקה".
אביתר תורג'מן ושמעון אדגה כורעים ברך מאחורי האלונקה. תורג'מן מימין, ואדגה משמאל. רגע לפני שהם מרימים את האלונקה, אדגה מבקש מתורג'מן להתחלף. הם מחליפים צדדים מאחור, אדגה אוחז עכשיו בידית ימין של האלונקה, ותורג'מן בידית שמאל. השניים מתחילים להרים את האלונקה שעליה שוכב סגן מרחביה, ואז מתפוצץ בקרבתם **רימון** יד נוסף שנזרק מעבר לחומה. שמעון אדגה נפצע קשה ברגליו, ואביתר תורג'מן נפגע בידו השמאלית. תורג'מן חוזר לחומה, מושך בידו הימנית הבריאה את האלונקה ומצמיד אותה לחומה.

הסמג"ד שנפצע קשה מאוד ברגליו צועק להם: "תיקחו את מרחביה". גם הסמ"פ שוורצמן, שנפגע זה עתה ברגלו הימנית במרכז המטע, נשען בישיבה על עץ וצועק לשניים: "תעופו למרחביה - לאלונקה".

5:25: המ"פ חכימה שנמצא במבנה מחלקת הפטרול שומע את דיווחיו של הסמ"פ שוורצמן בקשר הפלוגתי ואת קריאתו לעזרה. הוא מורה לו לחלץ את הנפגעים ולנתק מגע. סגן שוורצמן משיב לו בקשר שכולם נפגעו ושיבואו מהר לחלצם. אז מבין סרן חכימה שמדובר באירוע משמעותי. השעה היא 5:25, שעת ערפילי בוקר ועדיין חשוך קמעה. סרן חכימה מארגן כוח שייצא לכיוון מחלקת החוד. הכוח כולל את הקשר יואב שמשוני, סג"מ שבתאי מעוז מפקד מחלקת הפטרול, לוחמי החוד המחלקתי (יוני רוט, ויטה קוברוב ודימה רזניק), סרן איתמר כץ וקשרו אורי מדמון. הכוח יוצא באיגוף שמאלי לכיוון מחלקת החוד. במהלך האיגוף לאורך הרחוב התחתון נפתחת

המ"פ חכימה מורה לשירן אמסילי המאגיסט, שמטפל באותה עת בג'ינג'י, לתפעל את המא"ג ולחפות בירי ל
חכימה צועק לו "טוב מאוד". אביחי יעקב מתרומם על אצבעות רגליו בצד השמאלי של החומה, ומזהה במרח

לעברם מצפון אש חזקה מאחד המבנים. יואב שמשוני יורה פצצות מטול, ויטה קוברוב הנגביסט מרסס בצרורות. הלוחמים ממבנה הפטרול ג' 3 מחפים באמצעות צלפים, קלעים ומטולים. טיל לאו שמשגר סג"מ שבתאי מעוז פוגע במרפסת הבית ומשתק את הירי.

בשלב הזה מצליחים צוותי המזל"טים שמלווים כל העת את כוחות החטיבה להתמקד על מקום קרב ההיתקלות. לאמצעים אלו לא הייתה תרומה רבה בזמן אמת להבנת תמונת הקרב.

5:30 : נקודת מפנה ראשונה בקרב: חוליית האויב הקטלנית מימין נפגעה - הסמ"פ שוורצמן, השוכב פצוע ברגלו הימנית מבלי יכולת לזוז, קורא שנית בקשר לעזרה: "כולם 'פרחים' (פצועים), תבואו לחלץ". שוורצמן מעודד כל העת את קשרו הפצוע קשה מאוד: "עידן, אל תדאג, אנו נצא מפה". עידן כהן, לוחם ותיק, סובל מהגב ועומד לפני שחרור. בכל זאת, הוא לא ויתר על השתתפות בפשיטה על בינת ג'ביל. המ"פ סרן חכימה מבחין שציר ההתקדמות שלו ברחוב התחתון חסום בקיר אבן גבוה שאינו מאפשר גישה לשטח ההיתקלות. הוא מתחיל לנוע עם הכוח בחזרה, ומתקדם ישירות דרך חצר הבית האמצעי שלא נפרץ אל הבית של מחלקת החוד. סרן חכימה פוקד לזרוק רימוני עשן למיסוך. הוא מטפס דרך הפרצה למטע העליון. בשלב זה נתקל יוני רוט באוהד קלאוזנר ושואל אותו "מה קורה אחי?", אוהד לא משיב וממשיך לרוץ ולחלץ פצועים, כשהוא חבוש קסדה וזיעה ניגרת ממצחו. המ"פ סרן חכימה נעזר בקריאתו המכוונת של סגן שוורצמן השוכב פצוע במטע יחד עם הקשר שלו, עידן כהן הפצוע קשה.

נזרק רימון נוסף ומתפוצץ. גלי ההדף מעיפים את הלוחמים (מתועד כנראה בצילומי המזל"ט), המ"פ חכימה נזרק ונשכב על ג'ינג'י. כוח המ"פ יחד עם החוד של מחלקת הפטרול חוזר לחומה, יורה וזורק רימונים מעבר לחומה.

5:40 : בסביבות השעה 5:40, מספר דקות לאחר שחוליית האויב מימין בפינה הדרום מזרחית של החומה נפגעה, והחלה נסיגה של האויב, כשבחוץ שורר כבר אור יום מלא, מגיע כוח המ"פ לחומה ומזהה את הנפגעים השוכבים לצידה. שמעון אדגה פצוע קשה, ג'ינג'י פצוע קשה ומטופל ע"י שירן אמסילי. הסמג"ד רס"ן קליין פצוע אנוש, סגן עמיחי מרחביה הרוג, אסף נמר הרוג ושמעון דהן פצוע אנוש. בשלב זה נזרק **רימון** נוסף ומתפוצץ. גלי ההדף מעיפים את הלוחמים (מתועד כנראה בצילומי המזל"ט), המ"פ חכימה נזרק ונשכב על ג'ינג'י. כוח המ"פ יחד עם החוד של מחלקת הפטרול חוזר לחומה, יורה וזורק רימונים מעבר לחומה. המ"פ חכימה מורה להזעיק כוח נוסף כדי לסייע בחילוץ. סמל מחלקת הפטרול אברהם דג'ן מוזעק בקשר הפלוגתי על ידי סרן איתמר כץ לבוא ולסייע. דג'ן שואל את לוחמי מחלקתו: "מי בא איתי?".

המ"כ אביחי יעקב, עומר ניב (גולש) וחגי גולן מתנדבים מיד ויוצאים עם סמל המחלקה דג'ן לכיוון מחלקת החוד. הארבעה מגיעים למרפסת המבנה של מחלקת החוד, שם הם מזהים את אביתר דהן הפצוע שחולץ בינתיים ע"י רם בונה ויאיר דיעי, ואת שאר הפצועים שהגיעו לאחור בכוחות עצמם. ויטה קוברוב שומר על הפצועים במרפסת. סג"מ מעוז מחלץ את עידן כהן הפצוע קשה. כוח סמל מחלקת הפטרול מסייע בהורדתו של עידן כהן ממפלס המטע העליון אל מפלס המטע התחתון ומשם למרפסת הבית. המ"פ סרן אלון חכימה צועק להם לבוא לעזור, הלוחמים עולים למטע העליון ומתקדמים לפנים. סמל מחלקת הפטרול אברהם דג'ן ואביחי יעקב מתקדמים בצד השמאלי, מפקד מחלקת הפטרול סג"מ שבתאי מעוז, יחד עם יוני רוט וחגי גולן, מתקדמים בצד הימני. הסמ"פ שוורצמן מסרב לחגי גולן המבקש לחלצו. "תלך לפצועים אחרים", הוא אומר לו בתוקף.

סג"מ שבתאי מעוז וחגי גולן נושאים את האלונקה של סגן מרחביה, סג"מ שבתאי מעוז לפנים וחגי גולן מאחור. הם נושאים אותה בריצה לאחור ומניחים אותה על יד הפרצה (מתועד בצילום מזל"ט). סמל מחלקת החוד שמעון דהן, הפצוע אנוש, מובא ומונח אף הוא לצדו של סגן עמיחי מרחביה ונפטר שם מפצעיו.

סרן איתמר כץ ניגש לסמג"ד רס"ן קליין השוכב פצוע אנוש, ומניח ח"ע (חוסם עורקים) על רגלו. בשלב זה מוסר לו קליין בכוחותיו האחרונים את מכשיר הקשר הלוויני המוצפן "ורד הרים". הסמ"פ שוורצמן צועק לאברהם דג'ן

פנים מעל החומה. אמסילי נעמד עם המא"ג במרכז החומה, ויורה כמעט שני 'תופים' של מא"ג מעל החומה.
וק מטרים ספורים ממנו לוחם חיזבאללה שרץ לכיוון החומה. יעקב יורה בו ומחסלו וממשיך לזרוק רימונים.

להשיב אש מעל החומה. סג"מ מעוז מורה לזרוק רימונים. דג'ן וחגי גולן יורים מעל החומה וזורקים רימונים. המ"פ חכימה מורה לשירן אמסילי המאגיסט, שמטפל באותה עת בג'ינג'י, לתפעל את המא"ג ולחפות בירי לפנים מעל החומה. אמסילי נעמד עם המא"ג במרכז החומה, ויורה כמעט שני 'תופים' של מא"ג מעל החומה. חכימה צועק לו "טוב מאוד". אביחי יעקב מתרומם על אצבעות רגליו בצד השמאלי של החומה, ומזהה במרחק מטרים ספורים ממנו לוחם חיזבאללה שרץ לכיוון החומה. יעקב יורה בו ומחסלו וממשיך לזרוק רימונים.

שירן אמסילי ואביחי יעקב מחלצים לאחור את שמעון אדגה הפצוע קשה מאוד ברגליו ומורידים אותו דרך הפרצה למרפסת המבנה. כשהם חוזרים למטע העליון, הסמ"פ שוורצמן המרותק למקומו בשל הפגיעה ברגלו הימנית מורה לאמסילי לחלץ לאחור את אסף נמר, השוכב הרוג סמוך לחומה.

סרן איתמר כץ מורה להוציא את הסמג"ד מחוץ למטע. "הוא חי, תוציאו אותו", אומר כץ. סמל מחלקת הפטרול אברהם דג'ן, אביחי יעקב וחגי גולן מתחילים בפינויו של הסמג"ד קליין.

בשלב זה נזרק **רימון** נוסף מעבר לחומה, מתפוצץ, ופוגע שנית בסמג"ד קליין המדמם אנושות מהרימון הקודם.

הדף הרימון מעיף לאחור את שירן אמסילי שהתחיל בחילוצו של אסף נמר. רסיסי הרימון פוגעים גם בסמל מחלקת הפטרול דג'ן שנפצע בידו הימנית, וכן בחגי גולן. אביחי יעקב, הסופג גם הוא מעט רסיסים, מתעשת ומפנה את דג'ן לאחור לעבר הפרצה, שם הוא מניח לו ח"ע (חוסם עורקים). בהמשך מפיל דג'ן את עצמו למפלס התחתון. סג"מ שבתאי מעוז מפנה את חגי גולן לפרצה ושם לו ת"א (תחבושת אישית).

הרימון הנוסף שנזרק מבהיר למ"פ חכימה שמדובר ב'שטח השמדה'. הוא מורה לחייליו שבאזור החומה לנתק מגע לאחור, לדלג בדירוג למחסה ומשם לחזור ולחלץ. כוח החילוץ של מחלקת הפטרול בפיקודו של חכימה ממשיך בחילוץ הנפגעים. שניים מהלוחמים תופסים פצוע בווסט שלו, מושכים אותו לאחור, יורים לעבר מקורות הירי, ממשיכים למשוך את הפצוע החוצה, וחוזר חלילה.

המ"פ חכימה, יחד עם יוני רוט, מתחיל לחלץ לאחור את ג'ינג'י הנאנק מכאבים. הם מושכים אותו לאחור ומדלגים למחסה. חכימה חוזר לחלץ ולגרור את ג'ינג'י לאחור, עד ששני כדורים מצרור ארוך הנורה לעברו ורסיסי **רימון** שמתפוצץ פוצעים אותו קשה. איתמר כץ גורר את חכימה למחסה ומודיע בקשר שהוא לוקח פיקוד על הפלוגה.

הלוחמים אורי מדמון ודימה רזניק גוררים את יוחאי ריעאני הפצוע לפרצה. סג"מ מעוז נפגע בכדור בראשו תוך כדי ניסיון לטפל בסמל מחלקת החוד שמעון דהן, השוכב הרוג בסמוך לפרצה. סג"מ מעוז נופל על יוחאי ריעאני. בהמשך מפיל ריעאני את עצמו מהחומה, ונגרר על ידי דין שוסטר ויוסף אבוטבול למחסה. משם הוא מובא על ידי לוחמים של מחלקת החבלה למבנה מחלקת הפטרול.

הרימון הנוסף שנזרק מבהיר למ"פ חכימה שמדובר ב'שטח השמדה'. הוא מורה לחייליו שבאזור החומה לנתק מגע לאחור, לדלג בדירוג למחסה ומשם לחזור ולחלץ.

סרן חכימה פוקד לזרוק רימוני עשן למיסוך

מעוז מתעורר כשהוא מטושטש מעלפונו. הוא מרגיש שנוגעים בו וחושב שהוא נחטף ע"י החיזבאללה. ה
החובש קראוס אומר לו: 'זה גיל'. מעוז לא שומע וממשיך לאחוז בו ולזעוק עד שהחובש צועק לתוך אוזנו: 'ז

יוני רוט המטפל בחילוץ ג'ינג'י מתפנה לטפל בסג"מ שבתאי מעוז. מעוז צועק לו: "עזוב אותי, תלך לחלץ פצועים אחרים". רוט לא מרפה וחובש את ראשו של מעוז בתחבושת אישית. מהמפלס העליון מגלגלים את סג"מ מעוז למפלס התחתון. ויטה קוברוב ויואב שמשוני תומכים בו משני צדדיו וגוררים אותו משם מעולף למחצה למבנה מחלקת הפטרול ג' 3. החובש גיל קראוס נותן לו טיפול ראשוני. מעוז, מטושטש והוזה, מרגיש שנוגעים בו וחושב שהוא נחטף ע"י החיזבאללה. הוא אוחז בידיו את החובש וזועק לו: "תגיד לי מי אתה או שאני הורג אותך". החובש קראוס אומר לו: "זה גיל!". מעוז לא שומע וממשיך לאחוז בו ולזעוק עד שהחובש צועק לתוך אוזנו: "זה גיל." סג"מ מעוז נרגע וחוזר לעלפונו.

הצליפות בשלב ניתוק המגע נמשכות. קריאת האזהרה של דימה רזניק המזנק ונשכב סמוך לאוהד קלאוזנר אינה נענית. קלאוזנר ממשיך לעמוד זקוף ולסייע בחילוץ במטע העליון מעל מרפסת הפצועים, עד שהוא נפגע מכדור צלף בכתפו הימנית ונהרג במקום. שירן אמסילי לוקח את המא"ג ושב לחומה. הוא מבחין בשלושה לוחמי חיזבאללה המרימים את ראשיהם. אמסילי סוחט את ההדק, והצרור האחרון של השרשיר שנשאר בתוף המא"ג פוגע במחבלים והורג אותם.

אביחי יעקב גורר את הסמ"פ שוורצמן שנפגע ברגלו הימנית. שוורצמן מנסה לסייע ליעקב בגרירתו כשהוא נעזר ברגלו השמאלית הבריאה. בשלב זה נורה צרור נוסף הפוגע בצווארו ובחזהו של סגן אלכס שוורצמן והורגו במקום.

אביחי יעקב רואה את שירן אמסילי המאגיסט שוכב בחלקו הקדמי של המטע העליון. הוא אומר לו לחלץ את עצמו לאחור. אמסילי אינו מוכן שיעקב יישאר לבדו, ושניהם מדלגים לאחור בדירוג ובחיפויים הדדים.

סרן איתמר כץ תופס פיקוד על הפלוגה ששדרת הפיקוד שלה נפגעה כמעט כולה. כץ שולח את סג"מ שלמה שובי עם מחלקתו לבצע התקפה באיגוף ימני (דרומי) לכיוון ציר הגישה הלילי. סרן כץ מתרומם כדי להצטרף ולהוביל את האיגוף, אך צרור ארוך הנורה לכיוונו מצמידו בחזרה לאדמה. מחלקת החבלה מתקדמת לאורך הרחוב בתוך חצרות הבתים כשגדרות האבן הגובלות עם הרחוב נותנות לה מסתור. הלוחמים מגיעים למבנה וזורקים לתוכו רימון. ליאור שרעבי הנגביסט יורה מספר צרורות למטע משמאל. לאחר שנפתחת אש על הכוח ממספר מוקדים, מורה סרן כץ לסג"מ שובי לנתק מגע ולשוב. מחלקת החבלה שבה לכיוון מבנה מחלקת הפטרול.

במקביל, מזעיק סרן כץ בקשר את מ"כ מחלקת הפטרול ולד (ולדיסלב) קזצ'קוב להגיע עם כוח לוחמים לזירת הלחימה ולסייע. קזצ'קוב שהה כל העת עם לוחמי מחלקתו שנשארו במבנה מחלקת הפטרול וניהלו משם אש נגד האויב מסביב. הוא לוקח עימו את ישראל בן לולו ואת הצלף סאשה (אלכס) סירנקו הנושא עימו נשק קלעים. הם מבחינים בחזרתה של מחלקת החבלה מהאיגוף הימני ושומעים את יואב שמשוני הקשר, הזועק בגרון ניחר לבוא ולסייע. הם מגיעים למרפסת הפצועים בשלב בו מחלצים מהמטע העליון פצועים. קזצ'קוב וסירנקו תופסים עמדת אש בפינה הדרום מזרחית של מבנה מחלקת החוד, סמוך לסמל מחלקת החבלה יוני זנו שהתמקם קצת לפניהם בחיפוי, לאחר חזרתו מהאיגוף הימני. סירנקו מסייע לויטה קוברוב לחלץ את שמעון אדגה הפצוע קשה. לאחר מכן קזצ'קוב שולח את הקלע סירנקו לתפוס עמדה מאחורי קיר צמוד לפתח הפרוץ של מבנה מחלקת החוד. שניהם פותחים באש ויורים לפנים ללא הפסקה. ישראל בן לולו מספיק לסייע בהובלתו של סג"מ מעוז הפצוע למבנה מחלקת הפטרול. אביחי יעקב, ישראל בן לולו ויוני רוט מחלצים את המ"פ חכימה הפצוע קשה ומורידים אותו מחוץ למטע העליון. סג"מ שלמה שובי מוזעק לסייע בחילוץ הנפגעים. הוא מתקדם במטע העליון מזרחה עם אוהד שלום וצחי שרעבי. הם מזהים את אוהד קלאוזנר שנפגע מכדור קטלני בכתפו הימנית כשהוא שוכב הרוג במטע העליון, מעל וסמוך למרפסת הפצועים. אוהד שלום לוקח מקלאוזנר את טיל הלאו שעל גבו, ומוסר אותו לסג"מ שובי שיורה אותו לכיוון הבית השמאלי במתחם החיזבאללה. סרן כץ מורה לסג"מ שובי לחלץ את גופתו של אוהד קלאוזנר. אביחי יעקב וישראל בן לולו מסייעים

הוא אוחז בידיו את החובש וזועק לו: 'תגיד לי מי אתה או שאני הורג אותך'.
ה גיל'. סג"מ מעוז נרגע וחוזר לעלפונו.

בהורדתו של קלאוזנר למרפסת הפצועים. יוני רוט יורד מהמטע העליון, וחותר למגע עם האויב באיגוף שמאלי. הוא מצרף אליו את ליאור שרעבי נגביסט מחלקת החבלה, ושניהם מתקדמים לפנים במטע התחתון לעבר נקודת ההיתקלות הראשונה שאינה מוכרת להם. הם מופתעים לגלות לפניהם חומה החוסמת את דרכם. הם יורים מכלי נשקם מעל החומה. צרור ארוך נורה לעברם. הם מסתובבים ונפגעים מאחור. יוני רוט נפגע בגבו וליאור שרעבי נפגע בירך רגל ימין. השניים מתפנים בכוחות עצמם למרפסת הפצועים.

07:20: נקודת מפנה שנייה בקרב: כניסת כץ למבנה, תפיסת עמדות ירי ופגיעה מדוייקת באויב -

סרן כץ נכנס למבנה מחלקת החוד ששערו פוצץ בתחילת ההיתקלות על ידי הסמ"פ שוורצמן, על מנת לוודא שהבית נקי מאויב. בדיקתו מתחילה בקומת הקרקע. הוא מנסה לפתוח ללא הצלחה את הדלת שנפתחת למרפסת הפצועים, ממשיך בסריקה, עולה דרך חדר המדרגות לקומה השנייה, משלים את בדיקתו ויורד. כשהוא יוצא ממבנה מחלקת החוד, הוא תופס בחוזקה ב'ווסט' של ולד קזצ'קוב וצועק לו: "אנחנו במצב מחורבן אבל אנו נצא מזה... אתה מאמין ליי?". ולד קזצ'קוב עונה לו שהוא מאמין, למרות שבתוך תוכו הוא לא בטוח בכך. סרן כץ אומר לו: "אני צריך אותך בחיפוי למעלה במבנה... להראות להם שאנו משיבים מלחמה". קזצ'קוב עולה בריצה לקומה השנייה, נכנס לאחד החדרים, שובר חלון ויורה ללא הפסקה. בשלב מסוים הוא מאבד את שמיעתו ורק שומע טק טק... טק.

סרן כץ ממקם חוליית חיפוי מחוץ למבנה, בפיקודו של סמל מחלקת החבלה יוני ז'נו. עם אנשי החוליה נמנים גם אריאל פתחיה וויטה קוברוב. הקלע סירנקו ממחלקת הפטרול ממוקם בכניסה למבנה מאחורי קיר אבן ויורה במשך שעות ללא הפסקה. סרן כץ עומד בכניסה למבנה ומפקד משם על המשך הלחימה. הוא מוסר לסירנקו לשמירה את מכשיר ה'ורד הרים' שקיבל מהסמג"ד ברגעיו האחרונים. גם לאחר פציעתו מרסיסי רר"ט ופגיעת עמדתו, ממשיך סירנקו לירות ולפגוע בלוחמי החיזבאללה. בשעות אחה"צ הוא מחליף עמדה, נכנס למבנה, עולה לקומה השנייה וממשיך לירות ולפגוע בלוחמי האויב. כאשר נשקו מתקלקל הוא מחליפו בנשק קלעים אחר. כשהתחמושת שלו אוזלת הוא לוקח מחסניות מלאות מהווסטים של הפצועים. עקב הירי הוא מאבד את שמיעתו, אך הוא ממשיך בחיפוי ומתקשר בעזרת סימני ידיים בלבד. הוא בונה בחלון הקומה השנייה של המבנה 'עמדת אש', ועומד בה שעות רבות כמעט ללא מנוחה. משה נחום, מ"כ במחלקת החבלה, עולה לקומה השנייה ומפקד על החיפוי מתוך המבנה.

שירן אמסילי שיצא מהמטע העליון מצטרף גם הוא ללוחמים בתוך המבנה. הוא מתמקם בחיפוי עם המא"ג ויורה לפנים (מזרחה) מתוך חלון קומת המדרגות. סג"מ שובי מביא ממבנה הפטרול תחמושת למא"ג. אוהד שלום נכנס למבנה ומצטרף לחיפוי בקומה השנייה. ולד קזצ'קוב שאיבד את שמיעתו עובר לסלון. ירי המא"ג של שירן אמסילי מחמיר את חירשותו. הוא עובר לחדר השירותים הסמוך, עולה ועומד על האמבטיה וממשיך בירי. התרמילים

▲ 'עמדת אש' מתוך המבנה

עידן כהן שלמרות פציעתו הקשה וכאביו הבלתי נסבלים, הוא שוכב שקט ורגוע ומחזק את הפצועים ה
מכאן". אבל בהמשך מצבם של הפצועים קשה הולך ומחמיר. תחילה נפטר שמעון אדגה ולאחר כשעה

והמחסניות הריקות מצטברים וממלאים את האמבטיה. (בהכנות לכניסה ללבנון היתה לו "תחושה שיהיה משהו...", לכן הוא הוסיף לפק"ל האישי שלו 6 מחסניות נוספות, עכשיו הוא זקוק לכל אחת מהן. כשהן נגמרות הוא לוקח מחסניות מלאות מהלוחמים סביבו). ויטה קומרוב מצטרף גם הוא לחדר השירותים, יורה וממשיך למלא את האמבטיה בתרמילי כדורים ריקים. הם מתקשרים ביניהם בסימני ידיים. ויטה קומרוב מסמן בידיו שהוא פגע בשני לוחמי חיזבאללה, ולד מסמן לו בהתלהבות להמשיך, הם מתחלפים ביניהם לסירוגין בירי מהחלון.

בסלון קומת הקרקע נפתח נאפ"ל (נקודת איסוף פצועים) בפיקודו של סמ"ר ארן אליהו החופ"ל (חובש פלוגתי). הפצועים מוכנסים למבנה בחסות רימוני עשן שזורק יוני זנו. הם ממוינים לפי מצב פגיעתם - קשה, בינוני וקל. עידן כהן שלמרות פציעתו הקשה וכאביו הבלתי נסבלים, הוא שוכב שקט ורגוע ומחזק את הפצועים השוכבים לידו. למ"פ סרן אלון חכימה השוכב לידו ואוחז בידו הוא אומר: "אל תדאג אחי אנחנו נצא מכאן". אבל בהמשך מצבם של הפצועים קשה הולך ומחמיר. תחילה נפטר שמעון אדגה ולאחר כשעתיים נוספות מתדרדר מצבו של עידן כהן ואף הוא נפטר.

"אין לי תחמושת". ברשת משתרר לרגע שקט. אביחי יעקב מתעשת ואומר לבן לולו הנמצא עמו לקחת תחמושת מההרוגים. המג"ד עשור מחזק אותו. יעקב ובן לולו לוקחים מחסניות מלאות מתוך הווסטים של ההרוגים השרועים על ידם.

אביחי יעקב, שמפקדיו הישירים נפגעו, תופס את מקומם. הוא מורה לעומר ניב (גולש) וליאיר דיעי להעניק לו חיפוי קרוב משמאל, במפלס המרפסת מאחורי הפינה הזווית (נישה) בקיר המטע התחתון. במקביל הוא מתקדם יחד עם ישראל בן לולו בתוך המטע העליון לכיוון החומה תחת מיסוך של רימון עשן. השניים יורים לפנים, **רימון** נוסף נזרק אליהם, והתחמושת אוזלת. בשלב זה מחולצים כבר כל הפצועים מתוך המטע ונשארות רק גופות ההרוגים: הסמג"ד קליין ונמר סמוך לחומה, הסמ"פ שוורצמן במרכז המטע, ומאחור סמוך לפרצה מוטלים שמעון דהן וסגן מרחביה.

אביחי יעקב מדווח בקשר למג"ד סא"ל יניב עשור ("קודקוד בר־לב") על המצב הקשה בזירת הלחימה. "קודקוד אני מזהה רק 'הרדופים' (הרוגים). משנה בר־לב הרדוף, ומשנה גבעון הרדוף, קודקוד יורים עלי". סא"ל עשור נותן ליעקב הוראה להשיב אש. "אבל אין לי תחמושת", עונה לו יעקב. ברשת משתרר לרגע שקט. אביחי יעקב מתעשת ואומר לישראל בן לולו הנמצא עמו לקחת תחמושת מההרוגים. המג"ד עשור מחזק אותו. יעקב ובן לולו לוקחים מחסניות מלאות מתוך הווסטים של ההרוגים השרועים על ידם.

בשלב זה, בן לולו מזהה ארבע דמויות החוצות את השטח הפתוח מצפון, ומתכוון לפתוח לעברן באש. אביחי יעקב מרים משקפת ומזהה שמדובר בלוחמי צה"ל. הוא שומע בקשר את הקמב"ץ סרן יוני שטבון מדווח על ניסיון לחבור לפלוגה ג', אבל בשלב זה הוא עדיין לא יודע שארבע הדמויות שהוא רואה הם כוח הקמב"ץ המנסה לחבור. יעקב מחליט לדלג לאחור. הוא מבקש חיפוי באש מיוני ז'נו ומדלג עם ישראל בן לולו בדירוג לאחור. בדרכו, הוא הולך למבנה מחלקת הפטרול על מנת לקחת תחמושת. שש פעמים נכנס ויצא אביחי יעקב למטע העליון כדי להילחם ולחלץ פצועים.

המג"ד סא"ל עשור וחפ"ק הגדוד הכולל את הקמב"ץ סרן יוני שטבון שוהים בזמן ההיתקלות בתוך המבנים של פלוגה א' בפיקודו של סרן ישראל פרידלר. בתחילת ההיתקלות מבחין סא"ל עשור הנמצא בתצפית בקומה השלישית בלוחמי מחלקת החבלה של פלוגה ג' בדרכם להיכנס למבנה מחלקת הפטרול. הוא מורה למ"פ פלוגה א' סרן פרידלר להתקדם ולתפוס את הבית הקדמי שבשלב זה עדיין לא נפרץ. טיל לאו הנורה על ידי פרידלר לעבר דלת המבנה מאפשר את הכניסה אליו. חפ"ק מ"פ א' ומחלקת הפטרול בפיקודו של סגן אייל זוקובסקי מתקדמים מערבה תחת אש מדרום. ערפילי הבוקר מעניקים להם מסתור. הם חוצים שטח פתוח שאורכו כ־80 מטרים ונכנסים למבנה קדמי הצופה על פלוגה ג'. הקמב"ץ שטבון שומע בקשר הגדודי את יוחאי ריעאני, קשר הסמג"ד המדווח: "משנה בר־לב נפגע". הקמב"ץ מבחין שכיתה אחורית מפלוגה א'

השוכבים לידו. למ"פ סרן אלון חכימה השוכב לידו ואוחז בידו הוא אומר: "אל תדאג אחי אנחנו נצא חיים נוספות מתדרדר מצבו של עידן כהן ואף הוא נפטר.

מהססת לדלג לבית הקדמי בגלל האש הנורית עליהם. הוא מקבל את הסכמתו של המג"ד עשור להתקדם עם כיתת הלוחמים ולחבור עמה לבית הקדמי.

מ"פ פלוגה א' סרן פרידלר והקמב"ץ שטבון עולים לקומה העליונה של המבנה הקדמי שנתפס לתצפית ושליטה ומזהים את מקום ההיתקלות. בשלב זה נפצע סרן ישראל פרידלר מכדור בזרועו הימנית. הקמב"ץ שטבון זורק לו תחבושת אישית. חייליו של סרן פרידלר חובשים את זרועו והוא חוזר מיד לפקד על הפלוגה עד הערב. פרידלר ממקם חיפוי לעבר המבנים הדרומיים והצפוניים מהם יורים לוחמי החיזבאללה.

בהמשך שומע הקמב"ץ שטבון את קולו של אביחי יעקב ברשת. שטבון שומע את יעקב מדווח למג"ד עשור על סיום פינוי הפצועים ממטע הזיתים, על גופות ההרוגים במטע, ועל התחמושת שאזלה לו. רק שבוע לפני כן סיים שטבון לקרוא את הביוגרפיה של אריק שרון, בה מתוארת זעקת אנשי המוצבים במלחמת יום הכיפורים. דיווחיו של יעקב ברשת מזכירים לשטבון את זעקת חיילי המוצבים בתעלה.

הקמב"ץ לוקח עמו כיתה של חמישה לוחמים מפלוגה א' (אלעד עסיס, ניר מלצקי, סאני אגבבא, יפתח כספי ואלירן ביטון), בפיקודו של סמל המחלקה אלעד עסיס, ומתקדם עימם בדילוגים לאיגוף מצפון לעבר פלוגה ג'. המג"ד עשור מעדכן את הקמב"ץ שסרן איתמר כץ תפס פיקוד על פלוגה ג'. הקמב"ץ שטבון מתאם עם סרן כץ את ציר התנועה ומקום החבירה. בתחילת דרכם נפצע אחד הלוחמים, אלירן ביטון. הקמב"ץ מחזיר לאחור את הפצוע בליווי סמל המחלקה אלעד עסיס, וממשיך באיגוף אל פלוגה ג' עם שלושת הלוחמים שנותרו עמו. הכוח חולף מאחורי הבית הצפוני ממנו נפתחה האש בתחילת ההיתקלות על הכוח של חכימה. הם מבחינים בחצר הבית בקנה שיגור הנשען על דורגלים. הלוחמים חוצים את הכביש התחתון ונכנסים למבנה של מחלקת הפטרול. את הכניסה למבנה מאבטח באותה עת דודו סבג שאינו מכיר את הקמב"ץ ומופתע מבואו. זיהוי שאר הלוחמים מפלוגה א' המוכרים לו מסייע לכוח הקמב"ץ לחבור ללא פגיעה מיותרת. בתוך המבנה הם פוגשים את אביחי יעקב שחזר מהמטע העליון כדי להצטייד בתחמושת. שטבון והלוחמים שאיתו מבחינים בלוחמים הפצועים המרוכזים במבנה מחלקת הפטרול. יעקב מעדכן את הקמב"ץ ומוביל אותו למבנה מחלקת החוד, שם הוא נפגש עם סרן כץ.

00:8 : נקודת מפנה שלישית בקרב: הפעלת הסיוע האווירי – בסביבות 8:00 בבוקר, שלוש שעות לאחר תחילת ההיתקלות, מקבל עליו הקמב"ץ לטפל בתיאום הסיוע האווירי. הוא עולה יחד עם אלעד עוזרי לגג מבנה מחלקת החוד שאינו מופיע בתצ"א, ופותח רימון עשן כחול לזיהוי מדויק. שטבון מוודא בקשר עם טייס המסק"ר ("ריקוד") שקוד הבית האמצעי ג' 2 המופיע בתצ"א הוא 3199. לאחר מכן הוא מכוון את המסק"ר לעבר שני המבנים השולטים ממזרח (המבנה הלבן עם גג רעפים אדום מימין והמבנה האפור משמאל) והמסגד הבנוי שמאחוריהם, מהם מתבצע עיקר הירי. מספר טילים נורים למבנים אלו, האש מאזור זה משתתקת מעט, אך בכל המרחב שמסביב עדיין נמשכת האש.

דיווחיו של יעקב ברשת מזכירים לשטבון את זעקת חיילי המוצבים בתעלה. הקמב"ץ לוקח עמו כיתה של חמישה לוחמים מפלוגה א', ומתקדם עימם בדילוגים לאיגוף מצפון לעבר פלוגה ג'.

במקביל להצטרפותו של הקמב"ץ סרן יוני שטבון למ"פ א' במבנה הקדמי, הצפון מערבי, שולח המג"ד סא"ל יניב עשור את סגן צפריר תפארת, סמ"פ פלוגה א', עם כיתת לוחמים ממחלקת החוד של פלוגתו, להשתלט על מבנה דרום מערבי (שמאלי) לסגירת המתחם של מבני החיזבאללה.

הם מצליחים להיכנס לקומת הקרקע, אבל לא מוצאים תצפית לכיוון האויב במערב ובדרום. לאחר כחצי שעה, כשמתברר להם שהם אינם יעילים במקום זה, הם חוזרים למתחם הפלוגה. אלעד עסיס, סמל המחלקה מרובאית א' (היה באיגוף עם כוח הקמב"ץ וחזר עם הלוחם שנפצע אלירן ביטון), מתמקם בחדר השירותים במבנה הקדמי של רובאית א', ויורה דרך חלון השירותים הפונה דרומה. הוא מבחין בלוחמי חיזבאללה הנסוגים צפונה מפני האש הכבדה הנורית עליהם מפלוגה ג' ומסתתרים במטע זיתים

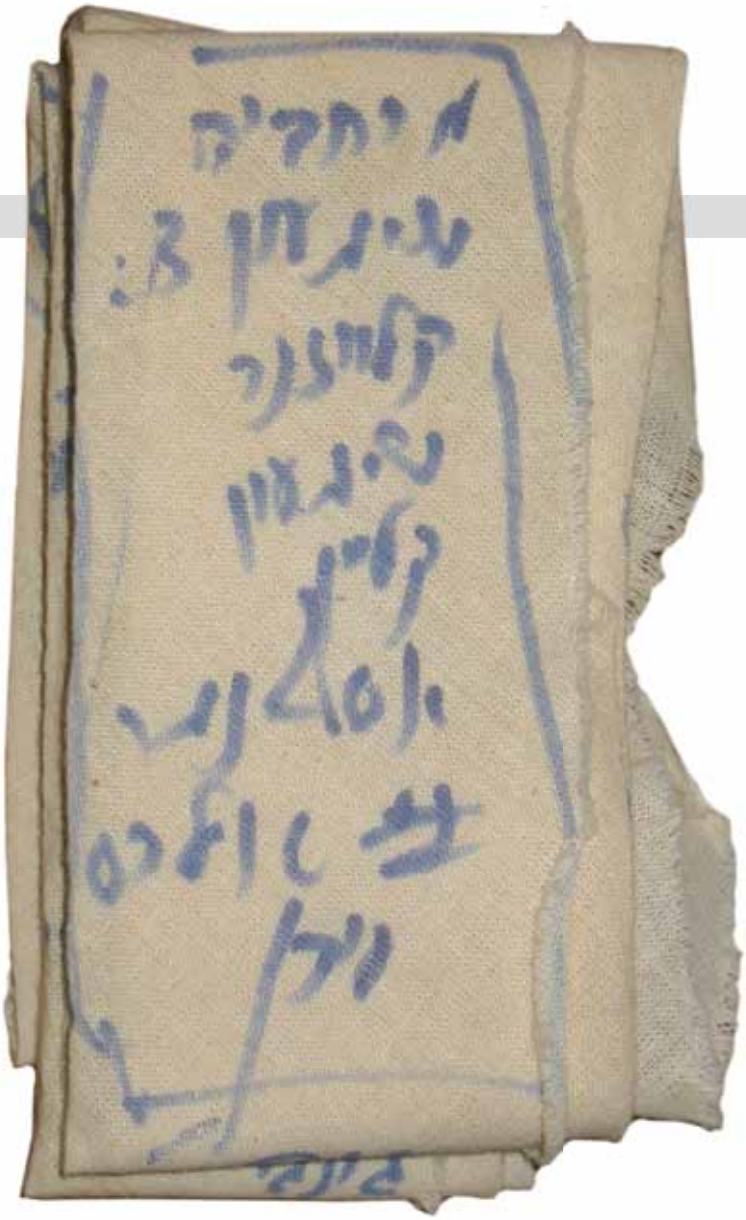

▲ **רשימת ההרוגים על 'משולש' מפק"ל החובשים**

סמוך לשני מבנים. עסיס פוגע והורג שישה מהם. כתוצאה מהירי נפגעת שמיעתו. המ"מ סגן אייל זוקובסקי, שמחליף אותו בעמדת השירותים, הורג בהמשך לוחם חיזבאללה נוסף.

הפלוגה המסייעת בפיקודו של סרן נתן ג'מבר והסמ"פ סגן איתמר איתם (החליף את סגן שמעון הילמן שישב שבעה על אחיו, רס"ן בנג'י הילמן, מ"פ באגוז שנהרג כשבוע לפני כן במרון א־ראס) נשארה עד כה במקומה, סוגרת מאחור במרכז פריסת הגדוד, ועקבה ברשת הקשר אחר מהלך הקרב. בשלב זה המ"פ ג'מבר מורה לפלוגתו להתקדם ולתפוס בתים קדמיים. הפלוגה מתקדמת צפונה ותופסת בדירוג שני מבנים השולטים על הכביש ועל המסגד במתחם החיזבאללה. ארבעה לוחמי חיזבאללה הנסוגים לכיוון המסגד מהאש שפלוגה ג' יורה לעברם מחוסלים מיידית על ידי קלעי הפלוגה המסייעת.

9:00 : בסביבות השעה 9:00 בבוקר, כארבע שעות לאחר תחילת ההיתקלות, שוככת האש העזה בהדרגה, אם כי הירי מסביב נמשך לסירוגין עד לשעה 16:00. במשך כל השעות הללו, חוליית החיפוי הממוקמת בקומה העליונה של מבנה מחלקת החוד משיבה אש ומחסלת כל לוחם חיזבאללה שמזוהה על ידה.

פינוי וחילוץ

10:00 : בסביבות השעה 10:00 בבוקר, המשימה היא חילוץ החללים מתוך המטע העליון. סרן איתמר כץ עולה לקומה השנייה ומבקש מתנדבים לסייע בחילוץ ההרוגים. סרן כץ מפנה מבטו גם לולד קזצ'קוב שאיבד את שמיעתו ואינו שומע את בקשתו. הוא מסמן לו בתנועות ידיים וכתפיים שאין ברירה וזקוקים לעזרה לחילוץ ההרוגים. קזצ'קוב מבין מיד ומתנדב. הוא מוריד את הווסט ונשאר עם השכפ"צ הקרמי בלבד, מצטייד בשתי מחסניות ובשני רימוני יד וחובר מחוץ למבנה לקמב"ץ סרן יוני שטבון ולסג"מ שלמה שובי. סרן שטבון ממקם חיפוי רחוק במבנה מחלקת החוד וחיפוי קרוב במפלס המרפסות מאחורי הפינה הזוויתית (נישה) בקיר המטע התחתון. צוות החיפוי הקרוב כולל את יוני זנו, סמל מחלקת החבלה, ואת עומר ניב (גולש). הצלף סאשה סירנקו ממוקם מאחורי הקיר בכניסה למבנה. צוות חילוץ ההרוגים מדלג ועולה למטע העליון. סגן עמיחי מרחביה ושמעון דהן השוכבים ע"י הפרצה הם הראשונים המורדים ומועברים ממפלס המטע העליון אל חדר השירות בקומת הכניסה של מבנה מחלקת החוד. תחילה מרימים את האלונקה של סגן מרחביה. שלב בעייתי הינו הרמת ההרוגים בפרצה, מעל קיר הטרסה. רגל האלונקה נתפסת בקיר, אך הם מתגברים על 'התקיעה' ומעבירים את האלונקה לכוח של סרן איתמר כץ הנמצא במטע התחתון והוא מעבירה לתוך המבנה. בחילוץ השני מעבירים ומורידים את סמל מחלקת החוד שמעון דהן ומכניסים גם אותו למבנה.

בחילוץ השלישי המטרה היא לחלץ את הסמ"פ סגן אלכס שוורצמן השוכב במרכז המטע. צוות החילוץ מתפרס במטע העליון בשורה ויורה לכיוון החומה. ולד קזצ'קוב

סרן כץ מורה לחובש יחיאב לוי לערוך רשימת 'סטטוס' של הלוחמים. 'אין לי על מה לכתוב', אומר לו החובש. סרן כץ מצביע על 'משולש' הזרוק על רצפת המבנה. 'תכתוב על זה'

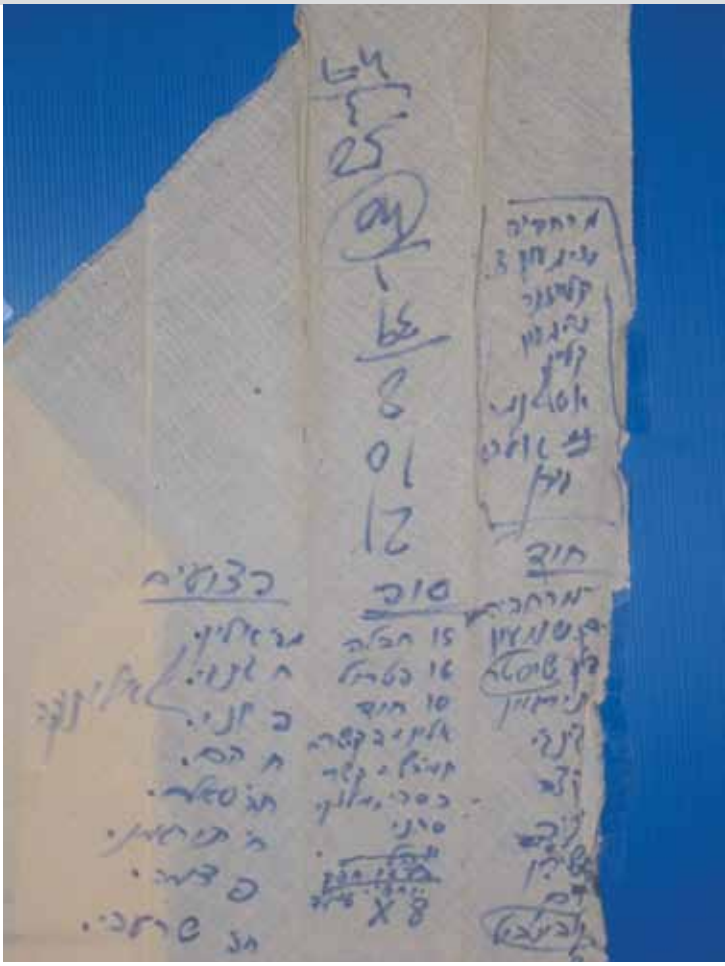

בשניות אלו מהרהר לעצמו: "אני חיל בודד... אמי חיה בקנדה... אין לצבא טלפון של אף אחד מקרוביי, לא של אמא שלי, לא של אבא שלי שגר בארץ ואף לא של סבתא שלי שאצלה גרתי...", פתאום הוא מבין שאם גם הוא ימות, הצבא לא יידע למי להתקשר ולהודיע. מחשבתו של קזצ'קוב נקטעת באחת כשהוא מבחין ששני הקצינים השוכבים לידו קמים ממקומם. הוא קם מיד אחריהם. ערך הרעות גובר על כל ההיסוסים והמחשבות. הם מתקדמים בדילוגים בתוך המטע העליון ומגיעים לסמ"פ שוורצמן, מורידים ממנו את הווסט ומושכים ונושאים אותו לאחור. אביחי יעקב, ישראל בן לולו ולוחמים נוספים מקבלים את החללים במפלס המרפסת ונושאים אותם למבנה. בחילוץ הרביעי מחלצים את אסף נמר השוכב משמאל לסמג"ד סמוך לחומה. מושכים ונושאים אותו לאחור עד לפרצה. ולד (ולדיסלב) קזצ'קוב קופץ למפלס המרפסת, מושך את אסף נמר ומכניסו לחדר ההרוגים. החילוץ האחרון של הסמג"ד קליין והכנסתו לחדר ההרוגים מסיים את החשש מפני חטיפת ההרוגים. בחילוץ זה מתקשה ולד (ולדיסלב) קזצ'קוב להשתתף. השיטה על פיה הם פועלים היא תיאום ירי טיל ממסק"ר לבתים השולטים, פיצוץ, דילוג, חילוץ וחוזר חלילה. בסך הכול נכנס הכוח חמש פעמים למטע לצורך פינוי ההרוגים.

בשלב זה, מורה סרן כץ לחובש יחיאב לוי לערוך 'רשימת סטטוס' של כל הלוחמים. "אין לי על מה לכתוב", אומר לו החובש. סרן כץ מצביע על 'משולש' (חתיכת בד משולשת בפק"ל חובשים) הזרוק על רצפת המבנה. "תכתוב על זה", הוא מורה לחובש ומצייד אותו בעט מתוך פק"ל הכיסים שלו. הרשימה שמכין לוי מסייעת לסרן כץ לפקד על הלוחמים של רובאית ג' שאת רובם הוא אינו מכיר. כץ גם מדווח על הנפגעים למפקדת הגדוד.

11:00 בסביבות השעה 11:00, מגיעים למקום בהוראת המג"ד עשור שני צוותים של חה"ן גולני בפיקודו של מ"פ החה"ן רס"ן ארז אלקבץ ("קודקוד מרידור"). המ"פ אלקבץ מוביל את הצוות בפיקודו של גבי גרייבין, והסמ"פ סגן דני פרידלר מוביל את הצוות השני של בנצי הרוש. לשני הצוותים מצטרף צוות רפואי הכולל שני פרמדיקים. הצוותים נעים מהמבנים בהם שהו לכיוון דרום ומגיעים לבית הקדמי מערבי שתפסה פלוגה א' בתחילת ההיתקלות. משם הם ממשיכים במסלול ההליכה בו נע הקמב"ץ שטבון, המכוון אותם בדרכם. שני צוותי החה"ן מפנים בדירוג ובמספר סבבים את שמונת הפצועים קשה על אלונקות. את הפצועים קל הם מלווים ברגל חזרה אל המבנה הקדמי של פלוגה א'.

במבנה הקדמי שוהה בשלב זה גם המג"ד סא"ל עשור שהגיע למקום עם כוח החילוץ של רס"ן אלקבץ. המג"ד מנהל ממבנה זה את המשך הקרב ואת חילוץ הנפגעים. לוחמים של פלוגה א' מעבירים את הפצועים, יחד עם לוחמי החה"ן, למבנים מאחור שמחזיקה פלוגתם. משם מועברים הפצועים על ידי שלושה צוותים של פלס"ר גולני בפיקוד רס"ן שי קלפר ("קודקוד לואיס") למנחתי המסוקים המאולתרים.

בשעה 3:00 לפנות בוקר, מעמיסים לוחמי גדוד 12 על כתפיהם את האלונקות עם שמונת ההרוגים וצועדים בטור.

שני סבבים של מסוקים נוחתים במנחת הצפוני. בכל סבב נוחתים שני מסוקי בלק־הוק ('ינשוף'). סבב שלישי מתבצע במנחת דרומי ובו נוחתים ארבעה 'ינשופים'. נשיאת אלונקות הפצועים ע"י כוחות הפלס"ר מתנהלת בחלקה תוך כדי היתקלויות אש לאורך המסלול. מטוסי קרב ומסק"רים מעניקים סיוע לכוחות המפנים. בשלושת סבבי חילוץ הפצועים מפנים המסוקים יותר מ־20 פצועים. הפצועים הקשים מפונים בסבב הראשון בסביבות 12:45. פינוי הפצועים הקלים מסתיים בסביבות השעה 15:00.

פלוגה ג' בפיקוד המ"פ המחליף סרן כץ מתמקמת לאחר סיום פינוי הפצועים בתוך שני המבנים הפתוחים של מחלקות החוד והפטרול. התרעות מודיעיניות שהתקבלו במשך היום ממשיכות לדווח "על התקדמות כוח מיוחד של החיזבאללה לתקיפה ולחטיפת גופות". הלוחמים נערכים בהתאם. בסביבות השעה 15:30, בעקבות התרעה מודיעינית נוספת, מתכנס הכוח השוהה במבנה מחלקת הפטרול בפיקודו של סג"מ שובי ומצטרף לשאר הפלוגה השוהה במבנה מחלקת החוד.

16:00: הירי מסביב נחלש ומסתיים לגמרי בסביבות השעה 16:00. מסק"ר בהכוונה של המג"ד עשוור ממשיך לסייע ולפגוע בכל המבנים מהם ירו במשך יום הקרב לוחמי החיזבאללה.

20:30: עם חשכה, בסביבות השעה 20:30, נכנסים שוב הקמב"ץ שטבון, סג"מ שלמה שובי ודין שוסטר, לאסוף את ציוד הלחימה שנשאר. ולד קזצ'קוב ויפתח כספי (פל' א') נעמדים בכניסה למבנה מחלקת החוד לחיפוי. תחילה הם סורקים את המטע התחתון בו החלה ההיתקלות, ולאחר מכן סורקים ואוספים ציוד לחימה מהמטע העליון בו התנהל קרב הגבורה.

21:00: בסביבות השעה 21:00, מתחילים צוותי חה"ן גולני בהוצאת שמונה גופות ההרוגים מהמתחם של פלוגה ג' אל המבנה הקדמי של פלוגה א'. מחלקה של רובאית א' מצטרפת לסייע לשני הצוותים של החה"ן בנשיאת החללים. את הטור הארוך של שמונת החללים מוביל מ"פ פלוגה א', סרן פרידלר. בסמוך למבנה אליו הם מגיעים (נק' פיצול ליל א'), מחכה כבר 'פלוגת מסלול' של גדוד 12 בפיקוד סרן צפריר בראור שהביאה אספקה לכוחות הנשארים של גדוד 51. אליהם מצטרפים המח"ט אל"מ תמיר ידעי, קמב"ץ החטיבה סרן רועי לוי, רס"ן שוקי ריבק המתמנה לסמג"ד 51 במקומו של רס"ן רועי קליין, ורס"ן אודי בן חמו המחליף זמנית את סרן פרידלר בפיקוד על רובאית א'.

3:00: בשעה 3:00 לפנות בוקר, מעמיסים לוחמי גדוד 12 על כתפיהם את האלונקות עם שמונת ההרוגים וצועדים בטור. את הטור סוגרים מאחור מח"ט גולני אל"מ תמיר ידעי, סרן ישראל פרידלר שנפצע בידו בתחילת הקרב מכדור בזרועו הימנית והמשיך לפקד על חייליו, ויוסף אבוטבול, לוחם מחלקת החוד בפלוגה ג' שנפצע קל ברגלו. (אבוטבול אושפז בביה"ח זיו בצפת, התעקש לחזור

- מסלול כוח החה"ן למבנה הקדמי א' 3
- מסלול החילוץ של כוח החה"ן לפל' ג'
- מסלול החילוץ של כוח פל' א' מהמבנה הקדמי א' 3 למבנה האחורי (3180)
- מסלול כוח הפלס"ר למבנה האחורי (3180)
- מסלול החילוץ של כוח הפלס"ר למנחת המסוקים

"... בצד האבידות הקשות... היה בה ריכוז גבוה במיוחד של גילויי גבורה והצטיינות..."

(דו"ח וינוגרד עמוד 364)

לפלוגתו ונהרג עם תומר עאמר, גם הוא איש מחלקת החוד, שחזר למחלקה לאחר הקרב בבינת ג'ביל. השניים נהרגו ב"ח באב בכפר חד'תה בתאונה מבצעית בעת ששהו בעמדות לעבר הכפר שקיף אל-עמל).

5:15: בשעה 5:15 לפנות בוקר, עם אור ראשון, מגיעים הכוחות למבנה 'הפגודה', הניצב על האוכף שבין מרון א־ראס לג'בל כחיל. כשעה לאחר מכן נישאים שמונת ההרוגים כ־100 מטרים ממבנה 'הפגודה' אל ה'אכזריות' של פלוגה ב' - פלוגת המסלול ("בונגלו") של גדוד 51 בפיקודו של סרן גל קרבקי. מ"מ 3 בפלוגת המסלול, סג"מ עשהאל לובוצקי (נפצע קשה בשתי רגליו מפגיעת טיל נ"ט מאוחר יותר, ב־9 באוגוסט 2006, במהלך הבאת אספקה לכוחות החטיבה צפונית לבינת ג'ביל) מטפל אישית בהכנסת שתי אלונקות הרוגים לכל 'אכזרית'. לאחר נסיעה קצרה של כ־3 ק"מ לגדר המערכת בין אביבים ליראון, נמסרים ההרוגים לידי חיילי הרבנות הצבאית הממתינים במקום.

פלוגה ג' מקבלת אספקה של מים, מזון ותחמושת, וממשיכה במשימתה המבצעית עד ליל שבת, מועד יציאת כל החטיבה מהעיירה בינת ג'ביל.

סרן איתמר כץ ממוקד בתפקידו. למרות היותו שרוט וחבול קל מרסיסי רימון בכל חלקי גופו, הוא אינו מתפנה כלל לקבלת טיפול רפואי. במוצאי שבת יוצא הגדוד לחופשה של 24 שעות. סרן כץ מקדיש את השעות המעטות לביקור אצל המשפחות השכולות ואצל הפצועים. רק ביום ראשון בערב, עם חזרתו לגדוד, הוא מתפנה לטפל בעצמו. הוא ניגש לרופא הגדודי ד"ר רן אנקורי ומבקש ממנו לבדוק את זרוע יד ימין הנפוחה והחבושה שמציקה לו. הרופא פורס מיד ערכת ניתוח ובטיפול זריז שולף קליע של כדור ששכן חמישה ימים בזרועו של כץ. לאחר תפירה מהירה וחבישה, חוזר סרן כץ להכנת פלוגה ג' לכניסה נוספת ללחימה בלבנון. פלוגה ג' חזרה ונכנסה ללבנון והמשיכה בפעילות המבצעית של גדוד 51 עד לסיום המלחמה.

סיכום

26.7.06: ביום רביעי, ראש חודש אב תשס"ו, 26 ביולי 2006 בשעה 5:00 בבוקר, בשלב הכניסה למבנים לצורך התמקמות למארב, החל קרב ההיתקלות. במהלך הקרב התמודדו הלוחמים עם מצוקת זמן שהביאה להעדפת הכניסה החשאית בדקות החשכה שעוד נותרו, על פני כניסה מאובטחת ומדורגת עם חיפוי הדדי וגלישה ודאית לשעות האור, עם שערי ברזל ודלתות פלדה שאינם נפרצים, עם שטח נחות הנשלט ע"י מתחם חיזבאללה שאינו ידוע ומזוהה מראש, עם עשרות לוחמי 'הכוח המיוחד' של החיזבאללה שלחמו במתחם ועם חומה כפולה החוסמת וכולאת את הנכנסים לתוך שטח השמדה.

ההיתקלות באשמורת הבוקר הביאה את לוחמי פלוגה ג' של גדוד 51 לקרב גבורה בו באו לידי ביטוי אומץ לב והקרבה אישית של הלוחמים והמפקדים אשר המשיכו בעקשנות בקרב. למרות הנפגעים הרבים והפגיעה הקשה בשרשרת הפיקוד (סמג"ד, מ"פ, סמ"פ, שני מ"מים ושני סמלי מחלקות), המשיכו הלוחמים להילחם עד להכרעה מלאה וחיסול יותר מ־30 לוחמי חיזבאללה שעמדו מולם.

◆

סיפור הקרב מוקדש

לגיבורים, לוחמי ומפקדי גולני, גדוד 51,
פלוגה רובאית ג' במלחמת לבנון השנייה.
לזכרם של 8 הנופלים בקרב, לפצועים וללוחמים
הנועזים שעקשנותם ומסירותם הכריעה את הקרב.
למשפחות השכולות שאיבדו את יקיריהן
וללוחמים שאיבדו את חבריהם ומפקדיהם.
אשרי העם שאלו הם בניו!

◆

תיאור הקרב מבוסס על עדויות הלוחמים והמפקדים שהשתתפו בלחימה. הנאמר על התנהלות הדרג המדיני והמטכ"לי מבוסס על דו"ח ועדת החוץ והביטחון, דו"ח ועדת וינוגרד וספרים על מלחמת לבנון השנייה שיצאו לאור.

גדוד 51

שמות ההרוגים:

רס"ן רועי קליין

סרן אלכס שוורצמן

סגן עמיחי מרחביה

סמ"ר שמעון דהן

סמ"ר עידן כהן

סמל שמעון אַדֶגֶה

סמל אסף נמר

סמ"ר אוהד קלאוזנר

* הסמ"פ אלכס שוורצמן הועלה לאחר מותו לדרגת סרן.

שמות הפצועים:

פלוגה ג':

סרן אלון חכימה

מחלקת החוד:

אביתר כהן (ג'ינג'י)

אביתר דהן

רם בונה

אביתר תורג'מן

יניב אימני

יאיר דיעי

סמ"ר יוסף אבוטבול (נהרג ב"ח באב תשס"ו 12.8.06 בכפר חד'תה).

מחלקת החבלה:

צחי דברה

ליאור שרעבי

אוהד שלום

מחלקת הפטרול:

סג"מ שבתאי מעוז

אברהם דג'ן

יהונתן רוט

חגי גולן

דימה רזניק

חפ"ק סמג"ד:

יוחאי ריעאני

יובל מימון

פלוגה א':

סרן ישראל פרידלר

אור וירצר

אלירן ביטון

גילי גטצ'ו

עמית מרום

ליאור ברנשטיין

קרב אחד, 17 צל"שים אישיים, וצל"ש גדודי

עיטור העוז:

רס"ן רועי קליין

סמ"ר אביחי יעקב

עיטור המופת:

סרן איתמר כץ

סמ"ר ולד קזצ'קוב

צל"ש הרמטכ"ל:

סרן יוני שטבון

סרן אלכס שוורצמן

סמ"ר שירן אמסילי

סמ"ר ישראל בן לולו

סמ"ר אלכס סירנקו

צל"ש מפקד פיקוד הצפון:

סג"מ שלמה שובי

סמל יהונתן רוט

סמ"ר אליהו ארן

סמ"ר יוני זנו

סמ"ר יוסף אבוטבול

צל"ש מפקד האוגדה:

סמ"ר משה נחום

סרן ישראל פרידלר

צל"ש מפקד החטיבה:

סמ"ר ניר מלצקי

קציני גדוד 51

באימון ברמת הגולן

(קיץ תשס"ו, 2006)

1. סגן עמיחי מרחביה הי"ד מ"מ ג'1
2. סרן נתן ג'מבר מ"פ מסייעת
3. סרן אלכס שוורצמן הי"ד סמ"פ ג'
4. סג"מ שבתאי מעוז מ"מ ג'3
5. סרן אלון חכימה מ"פ ג'
6. סא"ל יניב עשור מג"ד
7. סגן אייל זוקובסקי מ"מ א' 3
8. רס"ן רועי קליין הי"ד סמג"ד
9. סרן יוני שטבון קמב"ץ
10. סגן צפריר תפארת סמ"פ א'
11. ד"ר רן אנקורי רופא גדודי

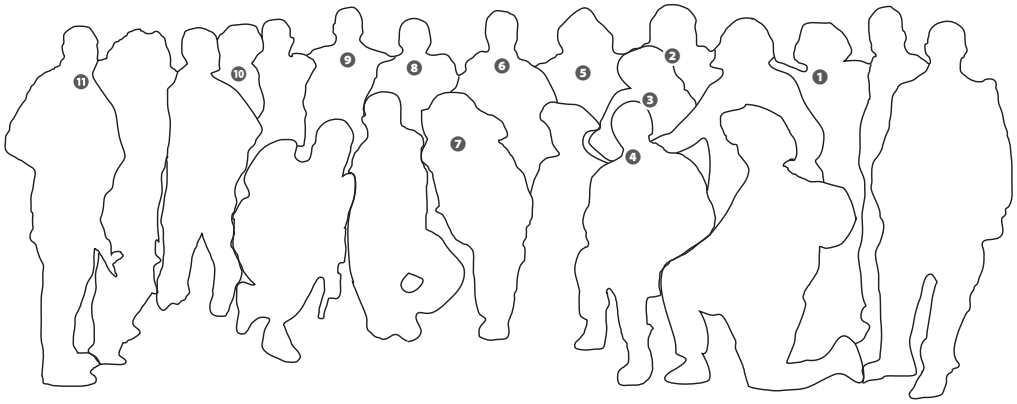

פלוגה ג', גדוד 51, לו"ז משוער בינת ג'ביל

רביעי 19 ליולי 2006

21:00 - 23:00 נסיעת הגדוד מזיקים לבא"פ צפון - אליקים.

חמישי - שישי 20 - 21 ליולי 2006

בא"פ צפון - אליקים - אימון לקראת לחימה (אל"ל).

שבת - ראשון 22 - 23 ליולי 2006

בא"ח גולני, רגבים - אימון לקראת לחימה (אל"ל).

ראשון 23 ליולי 2006

15:30 - 17:00 נסיעת מ"מים מרגבים לקפ"ק 2 באביבים.

17:30 - 19:00 נסיעת הגדוד לנק' כינוס ביער ברעם (ע"י אביבים).

21:00 תחילת תנועה רגלית של גדוד 51 מאביבים לבינת ג'ביל.

שני 24 ליולי 2006

4:30 כניסת גדוד 51 למבנים, 'אלמנת קש'.

7:00 הריגת 2 חיילי חיזבאללה - פל' א' ומסייעת.

8:00 הריגת חייל חיזבאללה - פל' ג', מח' פטרול.

24:00 - 4:00 הבאת חומר מודיעיני ל'פגודה'. (סמג"ד + מח' חבלה)

"שיפור עמדות" - פל' א' ומסייעת.

שלישי 25 ליולי 2006

14:00 הוראה על התארגנות ליציאה בלילה.

20:00 הארכת המבצע (רמטכ"ל לאלוף פקצ"ן).

23:00 - 2:00 הבאת גופת חייל החיזבאללה ע"י מחלקת הפטרול.

2:00 ביטול המשימה למחלקת החוד לנשיאת גופת חייל החיזבאללה ל'פגודה'.

רביעי 26 ליולי 2006

3:00 תחילת התקדמות פל' א' + מג"ד למבנים קדמיים.

4:00 תחילת התקדמות פל' ג' + סמג"ד למבנים קדמיים.

4:30 פל' ג', הגעה לנק' פיצול, תדריך מ"מים.

4:40 מחלקת החוד, הגעה למבנה ג' 1.

4:50 מחלקת חבלה, הגעה למבנה ג' 2.

4:55 מחלקת פטרול, הגעה וכניסה למבנה ג' 3.

5:00 תחילת היתקלות מחלקת החוד ג' 1.

5:05 תחילת איגוף ימני של מחלקת החוד (12 לוחמים).

5:05 כניסת מחלקת החבלה למבנה מחלקת הפטרול ג' 3

5:10 חוליית החוד של מחלקת החוד נפגעת צמוד לחומה (מרחביה, ג'ינג'י ודהן נפגעים מירי ורימון מפינת הקיר הדרום מזרחי).

5:12 הסמ"פ מפוצץ את שער הכניסה למבנה מחלקת החוד ג' 1.

5:13 תחילת איגוף ימני וכניסה למטע העליון של הסמג"ד + קשר.

5:14 שמעון דהן נפצע קשה מירי ורימון (נפגע מחוליית האויב בפינת הקיר הדרום מזרחי).

5:18 אסף נמר נפגע בראשו ונהרג צמוד לחומה (מחוליית האויב בפינת הקיר הדרום מזרחי).

5:20 הסמג"ד קליין נפגע מרימון בניסיון החילוץ של מרחביה.

5:22 שוורצמן + עידן כהן נכנסים למטע העליון ונפגעים מצרור כדורים (כנראה גם הם נפגעים מחוליית האויב בפינת הקיר הדרום מזרחי).

5:25 תחילת איגוף שמאלי של כוח מ"פ ('חוד' מ"פ + 'חוד' מחלקת פטרול).

5:30 כוח המ"פ מנהל אש עם המבנה הצפוני.

5:30 חוליית האויב הקטלנית בפינה הדרום-מזרחית נפגעה - **נקודת מפנה ראשונה בקרב**.

5:35 נסיגת 4 לוחמי חיזבאללה מהחומה (נראים בצילומי המזל"ט).

שמעון אדגה נפצע קשה מרימון (אביתר תורג'מן נפצע בידו השמאלית).

5:40 כוח המ"פ חובר למחלקת החוד.

5:50 כח סמל מח' הפטרול (א. דג'ן, אביחי יעקב, עומר ניב וחגי גולן) חובר למחלקת החוד.

5:51 שבתאי מעוז + חגי גולן מוציאים את האלונקה של מרחביה (5:37 ע"פ שעון המזל"ט).

6:00 איתמר כץ מטפל בסמג"ד ומקבל ממנו את ה'ורד הרים'.

6:10 חילוץ שמעון אדגה ע"י שירן אמסילי ואביחי יעקב.

6:20 פיצוץ רימון בעת ניסיון חילוץ הסמג"ד, כוח סמל מח' הפטרול (א. דג'ן, ח.גולן) נפגע.

6:20 המ"פ חכימה נותן פקודה לנתק מגע.

6:30 מעוז נפגע בראשו תוך כדי טיפול בשמעון דהן שנפטר מפציעתו. המ"פ אלון חכימה נפגע, איתמר כץ תופס פיקוד.
אוהד קלאוזנר נפגע מכדור צלף ונהרג.
הסמ"פ אלכס הפצוע נהרג מצרור כדורים בזמן חילוצו ע"י אביחי יעקב.

6:40 מח' החבלה בפיקוד שלמה שובי יוצאת להתקפה באיגוף ימני.

6:55 כוח ולד (ולד קזצ'קוב, ישראל בן לולו וסאשה סירנקו) חובר למחלקת החוד ג' 1.

7:00 הקמב"ץ + 5 לוחמים מפל' א' מתחיל איגוף מצפון לחבירה לפלוגה ג'.
חילוץ אוהד קלאוזנר ההרוג.

7:10 אביחי יעקב וישראל בן לולו בתוך המטע העליון, שומרים על ההרוגים.

7:15 יוני רוט + ליאור שרעבי במטע התחתון ע"י החומה (נק' ההיתקלות הראשונה).

7:20 כניסת כץ למבנה, תפיסת עמדות ירי - **נקודת מפנה שנייה בקרב.**

7:30 הכנסת הפצועים למבנה מחלקת החוד ג' 1.

8:00 הקמב"ץ + 3 לוחמים מפל' א' חוברים לפלוגה ג', מאפשר הפעלת הסיוע האווירי - **נקודת מפנה שלישית בקרב.**

10:00 חילוץ 5 ההרוגים מהמטע העליון והכנסתם למבנה מחלקת החוד.

11:00 לוחמי פלחה"ן חוברים לפל' ג' לחילוץ הפצועים עד פל' א'.

12:00 לוחמי פלס"ר חוברים לפל' א' לחילוץ הפצועים עד למנחת המסוקים.

12:45 נחיתת סבב ראשון של מסוקים לפינוי הפצועים קשה.

15:00 נחיתת סבב אחרון (שלישי) של מסוקים לפינוי הפצועים קל.

15:30 ריכוז כל הפלוגה במבנה מחלקת החוד.

16:00 הפסקת ירי האויב.

21:00 לוחמי פלחה"ן נושאים את ההרוגים עד פל' א' ומשם לנק' הפיצול (הגדודית בלילה הראשון).

3:30 - 5:15 לוחמי פל' מסלול של גדוד 12 נושאים את 8 ההרוגים עד ל'פגודה'.

חמישי 27 ליולי 2006

6:00 ב'פגודה', העברת 8 ההרוגים ל'אכזריות' של פל' ב' (מסלול).

6:30 מסירת 8 ההרוגים לרבנות הצבאית, על גדר המערכת.

נתונים

חוליית אויב שהתמקמה מימין בפינה הדרום מזרחית של חומת המטע העליון שברה את התקפת מחלקת החוד. חוליה קטלנית זו שלא זוהתה פעלה במשך דקות ארוכות ופגעה אנושות בלוחמי מחלקת החוד ובכוחות הסיוע של הסמג"ד והסמ"פ, החוליה חוסלה לפני הגעת כוח הסיוע של המ"פ. חיסולה היא נקודת מפנה ראשונה בקרב.

11 מתוך 12 לוחמי ומפקדי מחלקת החוד היוצאים לאיגוף נפגעים - 5 הרוגים ו־6 פצועים (2 מהם קשה ובינוני).

9 מהם נפגעו ב־30 הדקות הראשונות של הקרב.

כל ארבעת לוחמי ומפקדי חפ"ק סמג"ד וסמ"פ המצטרפים לחילוץ נפגעים עם כניסתם (3 הרוגים, 1 פצוע).

מתוך 13 חיילי התגבור במטע העליון (מ"פ ומח' הפטרול) 6 נפגעו בשעת הלחימה הראשונה (2 מתוכם פצועים קשה ובינוני).

7 מההרוגים נפגעו בחצי השעה הראשונה של הקרב.

שמות ההרוגים לפי לו"ז פגיעתם (הראשונה) - עמיחי מרחביה, שמעון דהן, אסף נמר, רועי קליין, אלכס שוורצמן, עידן כהן, שמעון אדגה ואוהד קלאוזנר.

סמג"ד 51, חפ"ק סמג"ד - היתקלות במטע התחתון (ג' 1) (עם מחלקת החוד) וחילוץ 1 במטע עליון

תפקיד	שם	נפגעים	שלב ומיקום
סמג"ד	רועי קליין	נהרג בקרב	חילוץ 1 - מטע עליון
קשר סמג"ד	יוחאי ריעני	נפצע בקרב	חילוץ 1 - מטע עליון
קשר סמג"ד (חובש)	אלעד עוזרי		כוח חיפוי - חצר הבית טיפול בפצועים במבנה החוד
לוחם סמג"ד	יובל מימון	נפצע קל בקרב	כוח חיפוי - חצר הבית

פלוגה ג', חפ"ק מ"פ - לחימה במבנה 'מחלקת הפטרול' (ג' 3), איגוף שמאלי וחילוץ 3 במטע העליון

תפקיד	שם	נפגעים	שלב ומיקום
מ"פ	אלון חכימה	נפצע קשה	חילוץ 3 - מטע עליון
קשר מ"פ	יואב שמשוני		חילוץ 3 - מטע עליון
מלווה (סיים מ"פ מסלול)	איתמר כץ		חילוץ 3 - מטע עליון ממלא מקום מ"פ
קשר מלווה מ"פ	אורי מדמון		חילוץ 3 - מטע עליון
חובש פלוגתי	אליהו ארן		טיפול בפצועים במבנה החוד

חפ"ק סמ"פ - היתקלות במטע התחתון (ג' 1) (עם מחלקת החוד) פריצת מבנה ג' 1 וחילוץ 2 במטע העליון

תפקיד	שם	נפגעים	שלב ומיקום
סמ"פ	אלכס שוורצמן	נהרג בקרב	חילוץ 2 - מטע עליון
קשר סמ"פ	עידן כהן	נהרג בקרב	חילוץ 2 - מטע עליון

מחלקת החוד (ג' 1) - היתקלות במטע התחתון (ג' 1), איגוף וקרב במטע העליון

תפקיד	שם	נפגעים	שלב ומיקום
מ"מ	עמיחי מרחביה	נהרג בקרב	חוד מ"מ - מטע עליון
נגב	אביתר כהן (ג'ינג'י)	נפצע בקרב	חוד מ"מ - מטע עליון
מטול	אביתר דהן (קצר)	נפצע בקרב	חוד מ"מ - מטע עליון
קלע	אוהד קלאוזנר	נהרג בקרב	חוד מ"מ - מטע עליון
סמל	שמעון דהן	נהרג בקרב	כוח סמל - מטע עליון
מ"כ	אביתר תורג'מן	נפצע (קל) בקרב	כוח סמל - מטע עליון
חובש	יניב אימני	נפצע (קל) בקרב	כוח סמל - מטע עליון
	יאיר דיעי	נקע רגל בקרב	כוח סמל - מטע עליון
	רם בונה	נפצע (קל) בקרב	כוח סמל - מטע עליון
מא"ג	שירן אמסילי		כוח סמל - מטע עליון
אלונקה	שמעון אדגה	נהרג בקרב	כוח סמל - מטע עליון
	אסף נמר	נהרג בקרב	כוח סמל - מטע עליון
מ"כ	דין שוסטר		כוח חיפוי - חצר הבית, מבנה פטרול
חובש	שחר גורפין		כוח חיפוי - חצר הבית טיפול בפצועים במבנה החוד
	יוסף אבוטבול	נפצע (קל) ברגל (נהרג בכפר חדת'ה)	כוח חיפוי - חצר הבית

מח' חבלה (ג' 2) - לחימה במבנה 'מחלקת הפטרול' (ג' 3) והתקפה באיגוף ימני

תפקיד	שם	נפגעים	שלב ומיקום
מ"מ	שלמה שובי		איגוף ימני + חילוץ הרוגים
סמל מחלקה	יוני זנו		איגוף ימני + מפקד הרתק במבנה החוד
מ"כ	משה נחום		איגוף ימני + רתק במבנה החוד
חובש	אלבון גרמנך		איגוף ימני
חובש	יחיאב לוי		איגוף ימני + טיפול בפצועים במבנה החוד
מטול	אבי בוזגלו		איגוף ימני
	שי עמר		מבנה מח' פטרול
מטול	אוהד שלום	נפצע	איגוף ימני
נגב	ליאור שרעבי	נפצע	איגוף ימני
מא"ג	אלעד עטיה		איגוף ימני
קלע	צחי דבדה	נפצע	איגוף ימני
קלע	רועי רקובסקי		איגוף ימני
קלע	יוחאי כהן		איגוף ימני
קלע	איתי שושן		איגוף ימני
צלף	דניאל יודקס		מבנה מח' פטרול
	ויקו טדלה	נקע רגל	חולץ לפגודה (יום שני בלילה)

מח' פטרול (ג' 3) - לחימה במבנה ג' 3 וחילוץ 3 במטע העליון

תפקיד	שם	נפגעים	שלב ומיקום
מ"מ	מעוז שבתאי	נפצע	חילוץ 3 - מטע עליון
מ"כ - קלע	יוני רוט	נפצע	חילוץ 3 - מטע עליון
נגב	ויטה קוברוב		חילוץ 3 חיפוי ב'נישה'
קלע	דימה רזניק	נפצע (קל)	חילוץ 3 - מטע עליון
סמל מחלקה	אברהם דג'ן	נפצע	חילוץ 3א' - מטע עליון
מ"כ	אביחי יעקב		חילוץ 3א' - מטע עליון
קלע	עומר ניב (גולש)		חילוץ 3א' - מטע עליון
קלע	חגי גולן	נפצע	חילוץ 3א' - מטע עליון
מ"כ	וולד (ולדיסלב) קזצ'קוב		חילוץ 3ב' + חיפוי וחילוץ ההרוגים
מטול	ישראל בן לולו		חילוץ 3ב' - מטע עליון
צלף	סאשה (אלכסנדר) סירנקו		חילוץ 3ב' + חיפוי במבנה החוד
קלע	הוד בואר		חילוץ 3ג' + טיפול בפצועים במבנה החוד
מטול	אריאל פתחיה		חילוץ 3ג' + חיפוי ב'נישה'
חובש	גיל קראוס		טיפול בפצועים במבנה הפטרול
	דודו סבג		חיפוי במבנה הפטרול

כוח קמב"ץ - תגבורת

	תפקיד	שם	נפגעים	שלב ומיקום
חפ"ק מג"ד	קמב"צ	יוני שטבון		ממלא מקום סמ"פ, חילוץ הרוגים
פל' א'	מ"כ	ניר מלצקי		חילוץ וחיפוי
פל' א'		סאני אגבבא		
פל' א'	קלע	יפתח כספי		חיפוי ב'נישה'
פל' א'	סמל מח'	אלעד עסיס		חזר לפל' א' (ליווה את אלירן ביטון הפצוע)
פל' א'		אלירן ביטון	נפצע	חזר לפל' א'

פלוגה ג׳ מיקום כוחות ומשימות בשלבי הלחימה הראשונים 7:00-5:00

הכוח מקומו והרכבו	משימה כללית	היתקלות: מחלקת החוד בכניסה למבנה ג׳ 1 (מטע תחתון)	התקפה: מחלקת החוד איגוף ימני ולחימה (מטע עליון)	חילוץ 1: סמג״ד לחימה וחילוץ (מטע עליון)
	לו״ז (משוער)	**5:00**	**5:05**	**5:13**
חפ״ק סמג״ד קליין + 3	פיקוד ושליטה. עם פלוגה ג׳	ג׳ 1 מטע תחתון ניסיון פריצה לחימה	ג׳ 1 מטע תחתון לחימה	ג׳ 1 מטע עליון לחימה וחילוץ נפגע (סמג״ד + 1)
חפ״ק מ״פ חכימה + 2	פיקוד ושליטה השתלטות ומארבים: מבנים ג׳ 1, ג׳ 2, ג׳ 3 עם מחלקת החבלה	ג׳ 2 חצר ניסיון פריצה	מבנה ג׳ 3 כניסה	מבנה ג׳ 3 לחימה
חפ״ק כץ כץ + 1	פיקוד ושליטה עם מחלקת הפטרול	מבנה ג׳ 3 מארב ולחימה	במקומו לחימה	במקומו לחימה
חפ״ק סמ״פ שוורצמן + 1	פיקוד ושליטה עם מחלקת החוד	ג׳ 1 מטע תחתון הכנה לפריצה חמה	ג׳ 1 מטע תחתון פריצה חמה	ג׳ 1 מטע תחתון לחימה
מחלקת חוד מרחביה + 14	השתלטות ומארב: מבנה ג׳ 1	ג׳ 1 מטע תחתון ניסיון פריצה לחימה	ג׳ 1 - איגוף ימני מטע עליון לחימה, נפגע והמשך לחימה (מ״מ + 11)	ג׳ 1 מטע עליון נפגע המשך לחימה וחילוץ
מחלקת חבלה שובי + 14	השתלטות ומארב: מבנה ג׳ 2	ג׳ 2 חצר ניסיון פריצה	מבנה ג׳ 3 כניסה	במקומו לחימה
מחלקת פטרול מעוז + 14	השתלטות ומארב: מבנה ג׳ 3	מבנה ג׳ 3 מארב ולחימה	במקומו לחימה	במקומו לחימה

חילוץ 2: סמ"פ לחימה וחילוץ (מטע עליון)	חילוץ 3: מ"פ לחימה וחילוץ (מטע עליון)	תגבורת: דג'ן לחימה וחילוץ (מטע עליון)	התקפה: מחלקת חבלה איגוף מדרום	תגבורת: ולד לחימה וחילוץ
5:22	5:40	5:50	6:40	6:55
במקומו נפגע	במקומו נפגע	במקומו נפגע	במקומו נפגע	במקומו נפגע
איגוף שמאלי היתקלות ממבנה צפוני (מ"פ + 7)	ג' 1 מטע עליון לחימה וחילוץ	במקומו לחימה וחילוץ	במקומו נפגע	במקומו נפגע
איגוף שמאלי עם כוח המ"פ לחימה וחילוץ	במקומו עם כוח המ"פ לחימה וחילוץ	במקומו עם כוח המ"פ לחימה וחילוץ	במקומו החלפת המ"פ לחימה וחילוץ	במקומו החלפת המ"פ לחימה וחילוץ
ג' 1 מטע עליון לחימה נפגע פיקוד ושליטה	במקומו נפגע פיקוד ושליטה	במקומו נפגע פיקוד ושליטה	במקומו נפגע (2)	במקומו נפגע (2)
במקומו נפגע המשך לחימה וחילוץ	במקומו נפגע המשך לחימה וחילוץ	במקומו נפגע המשך לחימה וחילוץ	במקומו נפגע המשך לחימה וחילוץ	במקומו נפגע המשך לחימה וחילוץ
במקומו לחימה	במקומו לחימה	במקומו לחימה	איגוף מדרום לחימה (מ"מ + 12)	ג' 1 - מטע עליון ותחתון לחימה וחילוץ ג' 3 לחימה
איגוף שמאלי עם כוח המ"פ לחימה (מ"מ + 3)	ג' 1 מטע עליון עם כוח המ"פ לחימה וחילוץ	במקומו + כוח דג'ן - דג'ן, אביחי, עומר וחגי לחימה וחילוץ	במקומו נפגע המשך לחימה וחילוץ	במקומו + כוח ולד - ולד, בן לולו וסאשה + בואר ופתחיה. נפגע המשך לחימה וחילוץ

דַּע לְךָ שֶׁכָּל רוֹעֶה וְרוֹעֶה יֵשׁ

לוֹ נִגּוּן מְיֻחָד מִשֶּׁלּוֹ

זיכרון

רס"ן רועי קליין הי"ד

בן שושנה ואהרון. נולד ברעננה בב' באב תשל"ה, 10.7.1975. התגורר בעֵלִי. התגייס ב־4.8.1994 ושירת כסמג"ד בגדוד הבוקעים הראשון (51) של חטיבת גולני. נפל בקרב בבינת ג'ביל בדרום הלבנון, א' באב תשס"ו, 26.7.2006, במלחמת לבנון השנייה. בעל עיטור העוז.

רועי נולד ברעננה, שם גדל והתחנך. הוא התבלט בכשרונותיו והחל בלימודי תואר ראשון במתמטיקה עוד בטרם סיים את בית הספר התיכון. בגמר התיכון למד במכינה הקדם צבאית "בני דוד" ביישוב עֵלִי שבשומרון. היה מופנם ועם צימאון רוחני עמוק. היה מודאג מכך שיש רפיון בתודעה הלאומית, ושיקולים לאומיים אמיתיים נדחקו הצידה.

רועי התגייס לצה"ל ליחידת 'עורב' של חטיבת הצנחנים. כאשר יחידת "אגוז" הוקמה מחדש בפיקוד צפון, נבחר הצוות שלו להיות בין מקימי היחידה. האפשרות להשתלב בלחימה נגד החיזבאללה הייתה תפורה על־פי מידותיו. נחישותו באימונים ובפעילות המבצעית נעשתה לשם דבר ביחידה והתגלתה גם באורח־חייו מחוץ לצבא. בחופשות שבת, לאחר שבועות מפרכים בלבנון, היה מקדיש שעות ללימודים תורניים. מקורס קצינים יצא כמפקד קשוח ורגיש גם יחד. פקודיו הוצבו בפני דרישות כבדות, אבל הוא לא התיר לעצמו את מה שנבצר מהם ואף סירב לאכול עם הקצינים מאכלים שלא הוצעו לחייליו.

בקיץ 1998 השתחרר מצה"ל, אבל לאחר כמה חודשים שב ללבוש מדים. מפקד "אגוז" ביקש ממנו להכשיר את המצטרפים ליחידה והוא נענה. הוא עשה זאת במסירות וביעילות עד היום האחרון לשהות צה"ל בלבנון. הוא וצוותו היו המתפנים האחרונים. כשפרץ סיבוב נוסף של אינתיפאדה, היה בין בכירי "אגוז" שתבעו בתוקף להשתלב בפעילות הביטחון השוטף ביהודה, בשומרון ובעזה. גם שם בלט בתושייתו ובמיומנותו. תעודת הערכה ניתנה לו על ידי אלוף הפיקוד על פעולה בהר עיבל.

לקראת נישואיו לשרה ב־2002, כתב לה על תקוותו שיקימו "בית ישראלי כאבן יסוד לבניין האומה כולה, מתוך ענווה והתבטלות כלפי האידיאל הישראלי". תפיסתו את האידיאל הזה הכתיבה את החלטתם לקבוע את ביתם בישוב עֵלִי שבשומרון. כעבור חודשים אחדים, יצא ללימודים אקדמאים מטעם צה"ל. הוא בחר בפקולטה

להנדסת תעשייה וניהול במכללת יהודה ושומרון באריאל, למרות שהתקבל לאוניברסיטת באר־שבע ולטכניון, כדי שיוכל לשלב גם לימודים תורניים בעלי. הוא סיים את לימודי התואר הראשון בזמן קצר מהמקובל בהצטיינות יתרה. על עבודת פרויקט הגמר שהגיש בסוף הלימודים סיפר אחד ממוריו: "בדרך כלל סטודנטים בוחרים בעבודה המציגה ייעול והגדלת רווחים ביחידה עסקית. רועי בחר לפתח מודל שישפר את שיטות העבודה בעמותת חסד העוסקת באספקת ציוד לנזקקים".

במקביל ללימודיו, הקדיש רועי את שעות הבוקר ללימודי קודש במחיצתו של הרב אליעזר קשתיאל, אשר מספר עליו: **"עיניו נצצו מלימודי גמרא. עולם האמונה עיצב את הקוד המוסרי שלו והוא דרש מעצמו את המקסימום בכל דבר שעשה".** עם הזמן נולדו שני בניו, גלעד ויואב. אף על פי שהיה כבר אב לילדים, רועי שב לשירות צבאי פעיל בקיץ 2005 בתפקיד סגן מפקד גדוד 51 בחטיבת גולני, והשתלב מיד בפעילות אינטנסיבית.

בא' באב התשס"ו, 26 ביולי 2006 לפנות בוקר, נע גדוד 51 לתוך העיירה בינת ג'ביל בלבנון. הכוח של רועי נקלע לקרב קשה מטווח קצר בתוך מבוי סתום, רועי נכנס לחלץ את הכוח שנפגע. לפתע נפל לידו רימון והוא קפץ עליו בקריאה **"שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד"** ובכך הגן על חיי חייליו. הרגע הזה בבינת ג'ביל היה המשך ישיר לכל מה שהוא חי בשבילו. אשתו שרה הוסיפה: **"זה התאים לאופי שלו - קידוש השם, אהבת הארץ, אהבת ישראל. הרגע הזה שם בבינת ג'ביל היה המשך ישיר לכל מה שהוא חי בשבילו. אין לי ספק שהוא העריך נכון את המצב ופעל מתוך שיקול דעת, בשלמות".**

רועי ז"ל הובא למנוחת עולמים ביום הולדתו ה־31, בהר הרצל בירושלים.

הותיר אחריו הורים - אהרון ושושנה, אישה - שרה, שני בנים - גלעד (בן שלוש וחצי) ויואב (בן חצי שנה), ושתי אחיות - נועה ויפעת.

על חלקו בקרב בינת ג'ביל הוענק לו עיטור העוז: **"רס"ן רועי קליין ז"ל הראה במעשיו רוח לחימה, יוזמה, קור־רוח ואומץ לב עילאי תחת אש".**

יהי זכרו ברוך

אתר לזכרו: www.roiklein.co.il

סרן אלכסנדר סשה שוורצמן הי"ד

בן פרימה ומשה. נולד באוקראינה בכ"ט בחשוון תשמ"ג, 15.11.1982, והתגורר בעכו. התגייס ב־10.1.2001 ושירת כסגן מפקד פלוגה בגדוד "הבוקעים הראשון" (51) של חטיבת גולני. נפל בקרב בבינת ג'ביל בדרום הלבנון, א' באב תשס"ו, 26.7.2006, במלחמת לבנון השנייה. בעל צל"ש הרמטכ"ל.

אלכסנדר (סשה), נולד בוינניצה שבאוקראינה, שם גם התחיל את לימודיו בבית ספר מס' 33. הוא עלה לארץ בשנת 1993 והמשיך את לימודיו בבית הספר "אורט" בעכו, שם התגוררה המשפחה.

ב־1995 התייתם מאביו ונטל חלק באחריות למשפחתו. מגיל 14 עבד בחודשי הקיץ ועזר לאמו.

אלכס המשיך את לימודיו בבית הספר הטכני של חיל האוויר. לאחר סיום הלימודים התגייס לצה"ל, הגיע לקורס טיס בו היה שמונה חודשים, ולאחר מכן חזר לבקו"ם לשיבוץ מחדש. **"הוא לא רצה להיות סתם ג'ובניק ולכן בחר ללכת לקרבי, והעדיף את גולני. הוא ביקש לתת את כל כולו לצבא"**, אמר חברו, אלכס גלוצקי. **"הוא אמר אם לא אני, אז מי?".**

בשירותו הסדיר שירת אלכס ביחידת "אגוז", ולאחר קורס קצינים עבר לשרת בגדוד 51 של חטיבת גולני בו הגיע עד לתפקיד סגן מפקד פלוגה.

יפה תואר, גבוה, שרירי, תמיד מסודר. **"הוא היה גאוות המשפחה"**, סיפרה שכנתו לריסה שבטייב. **"הוא היה בחור שקט שאהב ללכת לחדר כושר, תמיד חייך ואמר שלום לכל מי שהלך מולו ברחוב".**

אלכס היה אדם משפחתי ואוהב, תמיד ודאג לאמו ולסבתו, בייחוד לאחר מות אב המשפחה, משה. שלח פרחים בחגים וימי הולדת, וגם כשלא יכול היה לחזור הביתה, היה דואג ומתקשר מידי יום. כשחלתה אמו ישב אלכס לידה בבית החולים במשך כל התקופה.

אלכס היה קשור בקשר חזק ומיוחד עם אחייניו, שהיו גאים מאוד בדודם המפקד והעריצו אותו ממש. כשאלכס היה חוזר לחופשה בבית, הוא קודם היה עובר בבית אחותו, רק בשביל לחבק ולנשק את אחייניו, ורק אח"כ היה נכנס לביתו שלו. **"אלכס היה דוגמה לכל ילדי השכונה כצעיר שאפתני, שמהשיכונים בעכו הגיע לתפקיד פיקודי בגולני"**, סיפרה אחת השכנות.

במסגרת שירותו הצבאי בקבע אמור היה אלכס

להתחיל ללמוד באוניברסיטת חיפה. הוא גם תכנן להתחתן עם חברתו סבינה.

אלכסנדר ז"ל הובא למנוחות בחלקה הצבאית בבית העלמין בנהרייה.

הוא הותיר אחריו סבתא, אמא פרימה ואחות גדולה - דיאנה.

על חלקו בקרב בינת ג'ביל הוענק לו צל"ש הרמטכ"ל:

"...סרן אלכסנדר שוורצמן הראה במעשיו אומץ לב תחת אש, קור רוח, אחוות לוחמים, מנהיגות ואחריות לפקודיו".

יהי זכרו ברוך

סמ"ר עידן כהן הי"ד

בן גרציה ויצחק, נולד בכ"ד בשבט תשמ"ה, 14.2.1985, והתגורר בתל אביב - יפו.
התגייס בראשית אוגוסט 2003 ושירת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51) של חטיבת גולני.
נפל בקרב בבינת ג'ביל בדרום הלבנון, א' באב תשס"ו, 26.7.2006, במלחמת לבנון השנייה.

עידן למד בתיכון עירוני ז' ביפו לפני גיוסו לצה"ל. כשהתגייס, חלומו היה לשרת ב"חטיבת גולני". מאחר שמבוקשו לא ניתן לו, דחה את גיוסו בשלושה חודשים, ואז הצליח להגשים את שאיפתו. ביום שבו נודע לו כי הצליח להשתבץ בגדוד 51 של "גולני" היה המאושר באדם.

חבריו של עידן כינו אותו "שפיץ" על שום אפו הסולד, והוא, מצדו, הפגין דאגה רבה כלפיהם. כאשר שהו במוצבים, היה עידן מתקשר הביתה ומבקש מתכון שמתאים לתנאי השטח כדי להכין לחבריו אוכל. חודשיים לפני שחרורו מצה"ל פרצה מלחמת לבנון השנייה. לפני שנכנס ללבנון, התקשר לאמו ואמר לה: "אל תדאגי. אם אני לא מתקשר זה סימן שאנחנו יוצאים לאימון מורחב ואין לי סוללה". עידן לא היה אמור להיכנס ללבנון, אך הוא התעקש ועמד על כך שישמש כקשר של הסמ"פ אלכס שוורצמן, שנהרג גם הוא בקרב. עידן הכין את עצמו, צבע את פניו, ולמפקדו לא נותרה ברירה אלא להתיר לו את הכניסה לשטח הלחימה. גם לאחר שנפצע קשה וחולץ לתוך המבנה, המשיך עידן לעודד את רוחם של החיילים, לחץ את ידו של אלון המ"פ שנפצע אחריו ואמר: **"אחי, אל תדאג, אנחנו נצא מכאן"**. זמן לא רב לאחר מכן, מת מפצעיו.

בהלוויה הספידו את עידן חבריו לפלוגה: **"אח, חבר, לוחם, גיבור, פייטר, אוהב, אהוב, תמיד ראשון ומוכן לעזור. מוקף חברים, ילד יפה תואר, צנוע ועניו... תמיד היית שם בשבילנו... אנחנו נסיים את מה שאתה ועוד שבעת חללי הגדוד התחלתם... אנשים שזיהו אותך, אמרו שגם במותך נרדמת כמלאך, בדיוק כמו בחייך. ידיים על הבטן וחיוך רחב, אי אפשר היה שלא לאהוב אותך".**

במלאות שנה לנפילתו, נשא דברים אלוף משנה תמיר ידעי, מפקד חטיבת "גולני": **"התעקשת לצאת, לחמת והסתערת, ומשנפצעת לא חשבת על עצמך... אף אחד לא מספר על כך שהרגתם קרוב לשלושים מחבלים באותו קרב. אף אחד לא מעמיק בסיפורי הגבורה, באחוות הלוחמים, ברעות שלא ידעה גבולות, בחירוף הנפש".**

כתבה האחות ספיר: **"אני מתגעגעת לשיחות העידוד שלך בכל פעם שהייתי עצובה. עם הזמן הכאב רק מתגבר. אני שומעת את השירים ומתחילה לבכות. ומה שהכי מעציב אותי, זה שאת החלום שלך להתגייס ל'גולני' ולהרוג מחבלים הגשמת, אבל מה עם החלום שלי? החלום שלי הוא שתחזור אלינו ואני מקווה שהוא יתגשם מהר. אוהבת אותך אחי היקר!".**

כתב נועם דעבול, חבר קרוב: **"אתה ילד נצחי, הגיבור שלנו. עידן, הכרתי אותך מאז שהתגייסת. היית כל כך 'מורעל' על הצבא, ובייחוד על 'גולני'... להתנדב, להיכנס ללבנון בידיעה שאתה לא יודע אם תחזור, לזה אני קורא גיבור מלחמה... אני פשוט מצדיע לך, ילד למופת".**

"כבר כשהיה ילד קטן, היה ילד שקט. מעולם לא התלונן, ותמיד דאג לאחיותיו", אמרה אימו של עידן. **"כשהיה בצבא, מעולם לא אמר שקשה לו. תמיד אמר שטוב לו ושהוא נהנה".**

רותי בוהדנה, המחנכת של עידן:

עידן, ילד יפה שכמותך עם חיוך נצחי,
"חבר טוב", ספדו לך ביום בו העולם נחצה לשניים
לכל אוהביך ומכריך והיו שם רבים, רבים מספור.
ואין מפלט ואין נחמה. גם אם אנחנו יודעים שאתה
עדיין קיים אבל במקום אחר ובזמן לא נודע.
ואיך נשמע אותך? איך נשמע, ואיך נדע?
ואיך נראה את החיוך הקסום הזה שלך ששבה כל לב,
"נו, יהיה בסדר, מה את דואגת", חייכת בעיניך הביישניות
האלה. וואו, איזה כאב. הו, איזה כאב.
והחברים האלה שלך שבאו מכל קצות הארץ
לחלוק לך כבוד. כל כך הרבה כבוד, אהבה וצער -
הפרידה והפספוס הזה של השיחה האחרונה שלא נשמעה.
והמגע האחרון ורק עוד מילה.
את הכל קיבלת בזכות החברות הזו שלך, המופלאה.
וכך גם הקרבת לנו את היקר מכל, אותך.
בשם אותה חברות נאצלה.
והעקדה הזו, שדובר בה רבות ולא דובר בה די,
לא זימנה לנו את השה ולא את המלאך שיצעק בקולנו, איי.
ואולי בכל זאת מפנקים אותך עכשיו,
ואתה מחייך בינות לעננים את החיוך הזה שלך המקסים.
ואומר לנו, "חבריה, נו, יהיה בסדר, מה אתם דואגים?
ואנחנו כל כך אוהבים אותך עידן. כל כך אוהבים.
היה שלום, ילד נפלא, הלכת לדרכך".

עידן ז"ל הובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין בחולון. הוא הותיר אחריו זוג הורים, איציק וגרציה, ושתי אחיות, מור וספיר.

יהי זכרו ברוך

סגן יעקב שמשון עמיחי
מרחביה הי"ד

בן טובה מוריה ומשה, נולד בתלמי יוסף בחבל ימית בח' בטבת תשמ"ב, 3.1.1982, והתגורר בעֵלִי. התגייס ב־31.12.2002 ושירת כמפקד מחלקה בגדוד הבוקעים הראשון (51) של חטיבת גולני. נפל בקרב בבינת ג'ביל בדרום הלבנון, א' באב תשס"ו, 26.7.2006, במלחמת לבנון השנייה.

עמיחי, אח לאמונה, שירה, יגאל, אורית, אליעזר, תהילה, יאיר, אברהם וברכה, גדל והתחנך בישוב עֵלִי. עמיחי נשם מילדותו אוויר פסגות נקי זך וטהור של ארץ ישראל, אותה אהב והרבה לטייל בשביליה.

במהלך לימודיו התיכוניים בישיבת "ירושלים לצעירים" (ישל"צ) הדריך בסניפי בני עקיבא בשכונת מוסררה בירושלים ובעֵלִי מקום מגוריו. בסיום לימודיו בישל"צ המשיך את לימודיו התורניים בישיבת "מרכז הרב" בירושלים. בתקופה זו גם התנדב בחופשת הקיץ לסייע לארגון "קו לחיים".

כתב אלחנן ניר (בעיתון 'מקור ראשון'): **"היינו חבורה של צעירים עם שאיפות גדולות ומהפכניות שחיפשו מקום שקט ללמוד ולחפש ולשאול. היינו מדברים המון על נושאים ברומו של עולם, ועמיחי, בעיניים הכחולות ובחוש האמת שלו לא היה מרפה, והיה שואל ותוהה ומבקש אחר הנכון גם אם אינו קל. ולראות אותו יושב ולומד וכולו שלווה, כמו לא נברא העולם אלא בשבילו - זה היה הכל. והיתה הענווה והשקט שלא מנעו ממנו להניע אין סוף דברים, לארגן וליזום. ואחר כך התחלנו להיפגש לסדנה לכתיבה יוצרת שהעברתי לחבורה, ועמיחי כמובן השקיע וקרא וכתב, רגיש ונוגע. כי הוא היה איש ספר במלוא מובן המילה, שקרא ללא הרף".**

לאחר נפילת חברו הטוב שמואל וייס הי"ד במלחמת "חומת מגן" בג'נין הקדיש עמיחי את זמנו, יחד עם חבריו, לעריכה ולכתיבת הספר "עין גנים", המספר את ההיסטוריה היהודית של ג'נין, ובכך מקים גלעד לנופלים במערכות ישראל לדורותיהם באזור ג'נין. בהמשך, כשהתגייס עמיחי לצה"ל, הוא ביקש לשרת בגדוד 51 של חטיבת גולני ולהמשיך בכך את דרכו של חברו שמואל וייס הי"ד ששירת בגדוד זה.

בתפקידו האחרון שימש עמיחי מפקד מחלקת החוד בפלוגה רובאית ג'. כחודש לפני נפילתו הוענקה לו דרגת הסגן.

מספר סגן עשהאל לובוצקי (התגייס עם עמיחי לגדוד 51 ונפצע קשה במלחמה): **"שמחתי לשמור עם עמיחי. כך ציפו לי שעתיים ויותר של שיחות על מגוון נושאים מרתקים: חיי הישיבה אל מול הצבא, מצב הנוער הדתי לאומי, כיצד צריך צבא יהודי להיראות, מה אפשר לשפר בפלוגה, איך מחזקים את ההתיישבות, חידוש תורני שלמדנו ועוד. כל נושא שעלה התפתח לדיון מעניין. לעמיחי הייתה יכולת להעניק תובנות חדשות בכל נושא, ותמיד ציפיתי לשמוע תובנות אלו. הן נבעו גם מידע רחב, תורני וכללי, וגם מחשיבה מעמיקה ומקורית. היתה לעמיחי יכולת לנתח אירוע או תופעה בהקשרים רחבים יותר, יכולת לדאות במחשבתו מעבר לגלוי ולברור".**

עמיחי היה איש אמת וישר דרך. ידע היטב על מה הוא נלחם, לא היסס ולא פקפק, כך גם חינך ואימן את חייליו שכה אהב. מכתבו האישי לרמטכ"ל שנה לפני נפילתו, על רקע השתתפות חיילי צה"ל בגירוש ובהרס יישובי גוש קטיף וצפון השומרון, היה ביטוי נאמן לדרכו הישרה ולאהבת העם והארץ אשר יקדה בו.

"עמיחי היה בחור משכמו ומעלה. מבט אחד אל אופן הליכתו ודיבורו הספיק כדי לראות בו מנהיג ואדם למופת. חיוכו התמידי, טוב ליבו ואהבתו לחבריו ולחניכיו הפכו את עמיחי לאישיות מיוחדת במינה", כך סיפרו עליו תושבי הישוב עֵלִי.

עמיחי ז"ל הובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין בעֵלִי, הצופה על דרך האבות (כביש 60).

הוא הותיר אחריו זוג הורים, משה וטובה, ותשעה אחים.

יהי זכרו ברוך

אתר לזכרו: amichay.eli.co.il

סמ"ר שמעון דהן הי"ד

בן יפה ויעקב. נולד בב' בחשוון תשמ"ו, 17.10.1985, והתגורר באשדוד. התגייס ב־2.8.2004, ושירת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51) של חטיבת גולני. נפל בקרב בבינת ג'ביל בדרום הלבנון, א' באב תשס"ו, 26.7.2006, במלחמת לבנון השנייה.

על שמעון מספר אביו: "שמעון יצא לאוויר העולם בשעת בוקר. הוא נקרא על שם סבו, שבא אליי בחלום ושאלני 'איך תקרא לבנך הנולד לך?' ועניתי לו 'שמעון'. יחדיו הם השלימו את שנותיו של משה בן עמרם, כמאה ועשרים שנה. הסבא האריך ימים ושנים ולעומתו שמעון בננו היה קורבן על מזבח המולדת בדמי ימיו. כששמעון נולד השמחה הייתה עצומה. היינו מלאי אושר שהקב"ה זיכה אותנו בבן נוסף. אהבנו אותו כפי שרק הורים יכולים לאהוב בן, הרעפנו עליו חיבה ואהבה אין קץ, והוא מצדו החזיר לנו כפליים. ילד שמח היה, וחיוכו מעולם לא מש מפניו. כבר בגיל צעיר ניכרו בו תכונות אופי שהתחזקו והתעצמו בימי בחרותו כיבוד ההורים, צניעות והסתפקות במועט. צורכי הבית היו בראש מעייניו, עד כדי ויתור על צרכיו האישיים.

לימודיו בישיבת 'נווה הרצוג', בתיכון העירוני ולאחר מכן במכינה הקדם צבאית בבית יתיר, חיזקו את עולמו הרוחני. התגבשה אצלו התפיסה האומרת שארץ ישראל, עם ישראל ותורת ישראל חד הם, ואם יש צורך לשלם מחיר, יש לעשות זאת ללא היסוס. בערבי שבתות, כשישב עם חבריו, דיבר בלהט על התרומה שכל אחד ואחד צריך לתת למדינה ולעם.

שמעון היה "מורעל" על הצבא. חבריו סיפרו שהיה אדם מיוחד שאהב לעזור ומעולם לא התלונן על קשיים. אהבת החברים והדאגה לכך שלא יחסר לסובבים אותו מאומה היו נר לרגליו. גם כשהגיע עייף ורצוץ ממשימות

ומאימונים בגדוד, לא עשה הנחות לעצמו ומיד נרתם לחלוקת מזון לנזקקים בעיר אשדוד. גמילות חסד מבחינתו לא היתה עוד מעשה אלא דרך חיים.

מספר אביו: **לשמעון היו כל הסיבות המוצדקות שבעולם לא להיות לוחם קרבי, אך חייל עם ערכים כמוהו לא ויתר. הוא צלח את כל המכשולים האפשריים. תחילה החליט להתגייס לאחת הסיירות ולבסוף התפשר על גולני. הוא לא היה מוכן בשום אופן שהמגבלות הגופניות יהוו מחיצה בינו לבין הגשמת חזון חייו: הגנה על המולדת.**

הבן יקיר לי שמעון
שושן יפהפה שנגדע באיבו
מופת היית בהליכותיך
עלית כקורבן כעולה תמימה
ולמופת היית לחבריך
נעמת לנו מאוד
דרך אמונה בחרת
הנסתרות לה' אלוקינו
נחמתי בעוניי כי אמרתך חייתני

שמעון ז"ל הובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין באשדוד.

הוא הותיר אחריו זוג הורים, יעקב ויפה, שלושה אחים ואחות: מאיר, יסמין, ישראל ואשר.

יהי זכרו ברוך

סמל שמעון אַדְגֶה
סמאי וורקנך הי"ד

בן טגאי ואסיאס. נולד באתיופיה בכ"ז בכסלו תשמ"ו, 10.12.1985, עלה ארצה ב־1990 והתגורר בקריית גת.
התגייס ב־5.1.2005, ושירת בגדוד הבוקעים הראשון (51) של חטיבת גולני.
נפל בקרב בבינת ג'ביל בדרום הלבנון, א' באב תשס"ו, 26.7.2006, במלחמת לבנון השנייה.

שמעון נולד באתיופיה, ועלה לארץ כשהוא בן 5. כשהתגייס לצה"ל התבשר שמעון כי בגלל בעיה בריאותית לא יוכל לשמש כלוחם. הוא לא ויתר על החלום ובמשך שבועות נלחם במנגנוני הצבא. שמעון היה נחוש להיות קרבי כמו אחיו הבוגרים, ששירתו אף הם ביחידות קרביות בצה"ל. לבסוף הוא השיג את מבוקשו, והועבר לגולני.

"כשאישרו לו מעבר לגולני, הוא היה הבן אדם הכי מאושר בעולם", סיפר חברו. שמעון נהרג בקרב בעיירה בינת ג'ביל בשעה שפעל עם חבריו למחלקת החוד לחלץ את מפקדו.

אחינו אתה חסר

שמעון...
דקה אחר דקה, שעה אחר שעה
יום אחר יום, אני חושבת עליך.
ובכל יום אני מתגעגעת אליך,
איזה חיים לקחת, שמעון אחי,
לך אני רושמת כדי שתדע שאנחנו איתך...
אני יושבת פה ונזכרת בך, ובמילים שנהגנו לחלוק.
זה משגע אותי, אני לא יודעת מה לעשות.
שאלה לי אליך, איך שם למעלה? האם טוב לך שם?
איזה בן אדם היית, איזה אח היית, כזו נשמה טהורה.
היה לך חיוך שאותו אף פעם לא אשכח. כל כך מוזר לי לדבר עליך בלשון עבר.
אני זוכרת שהיינו יושבים יחד ומדברים על הכל,
היית כל כך פתוח איתי
ועכשיו זה חסר לי מאוד...
עבר זמן מאז אותו היום הנורא,
ועכשיו כולנו מנסים לחיות עם החלל הריק,
כולנו מנסים להמשיך באותה השגרה.

אך בעצם זה לא אפשרי כי אתה כל כך חסר.
איך זה שהלכת,
אני עדיין מרגישה שזה לא אמיתי, שאולי תופיע פתאום.
אבל בתוך תוכי אני יודעת שלא תשוב.
אני כל כך מתגעגעת ואין לך מושג עד כמה.
מקווה שטוב לך שם למעלה.
"שמך חקוק על האבן,
רק אהבה נשארה לי בלב.
אתה עכשיו בגן עדן ולי נשאר רק הכאב.
אמרת שהגשם ישטוף את הדמעות
אבל הגשם הפסיק והדמעות ממשיכות,
הן זולגות אל הקבר החם, יורדות בכל העולם".
אף אחד לא יודע מה אתה בשבילי.
אף אחד לא שומע את הכאב שבליבי,
אף אחד לא מבין כמה עכשיו כואב,
אף אחד לא רואה את הדמעות הזולגות מעיני,
אף אחד לא יודע שאתה מופיע לי בחלומות -
זיכרונות שלעולם לא אשכח, לעולם!
איך זה שמלאך כמוך עזב אותנו סתם כך?
אני מבינה למה אלוהים רצה אותך קרוב אליו,
כי היית מלאך בין אנשים,
ועכשיו תהיה מלאך בין מלאכים.
אוהבים אותך ומתגעגעים מאוד
שלך תמיד, משפחתך האוהבת!

שמעון ז"ל הובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין בקרית גת.
הוא הותיר אחריו זוג הורים, אסיאס וטגאי, ארבעה אחים - גיל, אילן, דוד וליאור, ושתי אחיות - ממיט ומלכה.

יהי זכרו ברוך

סמ"ר אוהד קלאוזנר הי"ד

בן אורית וישראל. נולד בבית חורון בי' בטבת תשמ"ו, 22.12.1985, והתגורר בבית חורון. התגייס ב־20.3.2005, ושירת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51) של חטיבת גולני. נפל בקרב בבינת ג'ביל בדרום הלבנון, א' באב תשס"ו, 26.7.2006, במלחמת לבנון השנייה.

אוהד נולד וגדל בבית חורון, והתחנך על ערכי המסורת היהודית והציונות. משפחתו הינה אחת המשפחות הראשונות שהקימו את בית חורון. לקראת עלייתו לכיתה ט' הצטרף לבית הספר 'בויאר' בירושלים, הידוע בהישגים לימודיים גבוהים, ועבר לפנימיית בית הספר.

ב'בויאר' מצא אוהד חברים רבים, המספרים כי בראש ובראשונה הוא היה חבר, אוהב אדם, שמעולם לא נכנס לעימות עם אחר. תמיד התגייס לעזור לחבריו בכל, ולחם למען מה שראה כצודק. חבריו כתבו בספר המחזור:

"בחור יפה ומקסים, אתה חבר שעוזר ועושה נסים,
כשיש בעיה ומשהו מעייף, אתה תמיד יודע להושיט יד ולתת גם כתף.
צועני חמוד שלנו, אותך נאהב ותמיד אהבנו,
אל תדאג ואל תחשוש - אצלנו תמיד תישאר בראש".

לאחר סיום הלימודים בחר אוהד במסלול הקרבי, והתגייס לחטיבת גולני. הוא סיים בהצלחה טירונות, ובסוף מסע הכומתה המפרך קיבל בגאווה רבה את הכומתה החומה, שסימלה עבורו רעות, הקרבה ומצוינות. חודשים ספורים לאחר גיוסו שבר את רגלו והיה מחוץ לפעילות מבצעית, אך למרות הפציעה והכאבים התעקש לחזור ולשרת לצד חבריו לפלוגה ולא היה מוכן להתפשר על פחות מלהיות לוחם גולני. אוהד חזר לפלוגה ואף קיבל זימון ועבר בהצלחה הכנה לקורס מ"כים פחות מחודש לפני פרוץ מלחמת לבנון השנייה.

סיפר חברו לפלוגה: **"אוהד תמיד היה מחייך, מעולם לא הסתובב 'מבואס'. בכל התמונות הוא נראה צוחק, כי לא חשוב מה היה קורה - הוא היה שמח. הוא התגאה לשרת בגולני ותמיד חלם להיות לוחם. גם ברגעים הקשים ניסה להצחיק ולרומם את מצב הרוח".** כשחושבים על אוהד חושבים בראש ובראשונה על החיוך שלו - מין חצי חיוך בזווית הפה, ועל העיניים הירוקות, היפות, הנבונות והמאירות.

אוהד היה בחור שקט ולעיתים מופנם, אך ברגע הצורך היה מתייצב בשנייה ועומד תמיד בראש. הוא אהב את

חבריו ואת משפחתו, האמין בערכים ובמסורת ושאף להמשיך וללמוד ולהקים משפחה בארץ. כל החלומות והתוכניות נקטעו ברגע אחד כשגדודו של אוהד נשלח עם פרוץ המלחמה ללבנון. אוהד היה ההרוג האחרון שנפגע בקרב בבינת ג'ביל. במהלך הקרב השתתף אוהד בלחימה וסייע בחילוץ הנפגעים. הוא נפגע מירי צלף ונהרג במקום.

על קברו בבית העלמין הצבאי בהר הרצל שבירושלים נכתב: **"יֹדֵעַ נַגֵּן וְגִבּוֹר חַיִל וְאִישׁ מִלְחָמָה וּנְבוֹן דָּבָר, וְאִישׁ תֹּאַר וה' עִמּוֹ"** (שמואל א', טז יח). פסוק זה נאמר על דוד המלך ומשקף את דמותו של אוהד - שילוב של עדינות וגבורה, חוכמה ואומץ לב, מסירות לחבריו, יושרה חסרת פשרות וגם חוש הומור מקורי, המשתקפים כולם בשלווה דרך העיניים המדברות בלא מילים.

שיר מאמא:

אוהד נולד לאבא ולאמא, כמו כולם, אח לאחות ואח.
זה קרה בי' בטבת תשמ"ו ביום חורף על הר הצופים.
הלך לגן ולבי"ס, כמו כולם, חי בבית חורון ובאילת,
בין הרים ירוקים לבין מדבר וים.
למד בתיכון, סיים בגרות, כמו כולם
בין לבין טייל בחו"ל, ראה קצת עולם.
התגייס לגולני במרץ 2005. והפך להיות לוחם גולני בגדוד 51
עד לאותו בוקר א' באב תשס"ו בבינת ג'ביל
שם בתוך בניין הכדורים והרימונים הפילו חללים.
אוהד, לדברי הפצועים, חילץ מהתופת פצוע ועוד פצוע,
עד שהכדורים פגעו בו ולקחו את חייו לעד.
מאז נשארו רק המילים, הזיכרונות והתמונות.
זיכרונות יפים מילד שעבר קצת את גיל 20,
ילד שלא ראה מספיק, לא חווה מספיק
וטרם רקם חלומות ותוכניות לעתיד.
אתה לא תתבגר ותישאר לנצח עלם חמודות ויפה בן 20 ו־7 חודשים.
אוהד יקר, ילד מיוחד שלנו, לב רחב וחיוך מקסים, בחור יפה מראה ויפה בנשמה, לא דיברת רע על אף אחד.

חבריך ליחידה סיפרו שלא סירבת למטלות שהוטלו עליך, כולם אהבו אותך וסמכו עליך והם ידעו למה.
היית עוד הרבה.
אוהד, המחשבות כואבות והדמעות חונקות
שום דבר לא יחזיר אותך להיות בינינו.
המלחמה הארורה נמשכת ואצלנו מלחמה נוספת מתרגשת.

אוהד ז"ל הובא למנוחות בבית הקברות בהר הרצל בירושלים. הוא הותיר אחריו זוג הורים, ישראל ואורית, אחות - ענבל, ואח - חן-חנוך

יהי זכרו ברוך

אתר לזכרו: www.ohadway.com

סמל אסף נמר הי"ד

בן חוה צפורה ויצחק. נולד בחיפה
בט"ו באלול תשל"ט, 7.9.1979,
והתגורר בקרית ים.
התגייס ב־6.3.2005, ושירת בגדוד הבוקעים
הראשון (51) של חטיבת גולני.
נפל בקרב בבינת ג'ביל בדרום הלבנון,
א' באב תשס"ו, 26.7.2006,
במלחמת לבנון השנייה.

אסף למד בבית הספר ליאו־בק, ולאחר גירושי הוריו, בהיותו כבן אחת עשרה, עבר להתגורר בסידני שבאוסטרליה עם אחותו ואמו. כבר בגיל צעיר נחשף לספורט אתגרי, אהב לצנוח ולרכוב על אופנועים, כשברקע אהבתו הגדולה - כדורסל. הוא לא היה גבוה, 1.75 מ' בסך הכול, אך היה, לדעת חבריו, השחקן הטוב ביותר בכל הזמנים בבית הספר התיכון בו למד.

בשנת 2001 בא אסף לביקור ראשון בישראל. זה היה מפגש מאושר עם אביו, שהקשר עמו התהדק מחדש. כששב לאוסטרליה נרשם ללימודי חינוך גופני. הוא עבד כמדריך במכון כושר כדי לממן את לימודיו ואת הוצאותיו. בזמן זה היו אסף וצחי אביו בקשר הדוק שהתבטא בשיחות טלפון והתכתבות ברשת האינטרנט. בשנת 2002 הגיע אסף שוב לישראל, הפעם מלווה באחותו קארין. האב ושני ילדיו טיילו ברחבי הארץ, נהנים מכל רגע מהקשר המחודש. אסף היה כבר בן עשרים וארבע כשהודיע לאביו צחי שמיד עם סיום לימודיו הוא בא לארץ ומתנדב לגולני. **"אני צריך לתרום למדינה שבה נולדתי"**, אמר אסף, **"ואני מוכן נפשית לגיוס, למרות גילי".**

באוגוסט 2004 נחת אסף בארץ והשתכן בבית דודתו יהודית בקרית ים. בפרק הזמן הארוך שנותר עד למועד גיוסו טייל אסף בארץ, פגש חברים, ביקר כל יום במכון הכושר, ואף מצא זמן לעבוד שלושה ימים בשבוע. הוא סירב להצעת צה"ל לשרת במכון וינגייט והתעקש להיות לוחם בגולני.

בחודש מרס 2005 הגשים אסף את חלומו והתגייס לגולני. עלם יפה תואר, שיער בהיר ועיני תכלת, עם גוף שרירי של ספורטאי. זו הייתה התקופה המאושרת בחייו. הוא הפך ללוחם מצטיין וזכה להערכת חבריו ומפקדיו. חלק גדול משעות השינה המועטות שנותרו היה מבלה בשיחות טלפון עם חברתו רוויטל, אותה הכיר עוד באוסטרליה, וסיפור האהבה ביניהם נרקם כשנפגשו שנית בארץ.

חודש לפני השחרור בישר לאסף מג"ד 51, יניב עשור, שעד השחרור הוא מוצב במחלקת המודיעין של הגדוד. ביום בו נחטפו החיילים אודי גולדווסר ואלדד רגב הי"ד, כשהיה ברור שהגדוד עומד לעלות לצפון, התייצב אסף בפני מפקדו וביקש לחזור לפלוגה. המג"ד דחה את בקשתו והזכיר לו שנותרו לו שבועיים עד לשחרור, אך אסף לא ויתר. המג"ד נעתר לאחר שאסף אמר לו שהוא מתקשה להאמין שכל המאמץ שהשקיע היה לשווא. **"העלייה לארץ, הגיוס, הטירונות, קורס המ"כים... את כל זה עשיתי כדי להיות לצדם של חבריי ביום פקודה, ואתה רוצה לשחרר אותי?"**

אסף ז"ל הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בחיפה.

הוא הותיר אחריו אבא - צחי, אמא - חוה, ואחות - קארין.

יהי זכרו ברוך

סמ"ר יוסף אבוטבול הי"ד

בן יפה ונסים. נולד בבית שאן בכ"ג באב תשמ"ו, 27.8.1986, והתגורר בגן נר.
התגייס ב־20.3.2005, ושירת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51) של חטיבת גולני.
נפל בקרב בכפר חדת'ה בדרום הלבנון, י"ח באב תשס"ו, 12.8.2006, במלחמת לבנון השנייה.
בעל צל"ש מפקד פיקוד צפון.

וסי נולד וחונך בבית־שאן, ובגיל 11 עבר יחד עם משפחתו ליישוב הקהילתי גן־נר שלמרגלות הגלבוע. הוא למד בישיבת "אור־חדש" בכפר חסידים, ואח"כ בישיבת "שארית יעקב" בירושלים, וכשסיים את לימודיו התיכוניים התלבט אם להתגייס לצה"ל או להמשיך בלימודים תורניים. דודו של יוסי, סא"ל במיל' יוסי בן־מוחה, מספר שבסופו של דבר הושפע יוסי מבן דודו גלעד, אשר שירת בסיירת גולני, והחליט להתגייס גם הוא למסלול לוחם בחטיבה.

סמ"ר יוסי אבוטבול השתתף במסגרת מחלקת החוד של פלוגה ג' בקרב בינת ג'ביל, בו נפצע ברגלו ופונה לבית החולים זיו שבצפת. לאחר הטיפול הרפואי קיבל ימי מנוחה בביתו, אך התעקש לחזור ליחידתו מיד ולהילחם בחזית לצד חבריו.

בשעות הבוקר המוקדמות של יום שבת, י"ח באב, 12.08.06, נהרג סמ"ר יוסי יחד עם חברו ליחידה סמל תאמר תומר עאמר בתאונה מבצעית, כאשר טנק ישראלי דרס את שניהם בטעות בכפר חדת'ה שבגזרה המרכזית בדרום לבנון.

יוסי, האח הבכור במשפחה, תמיד דאג לאחיו ושימש להם מודל לחיקוי. **"הוא היה בחור איכותי, צנוע, ילד אצילי, שקט ונעים הליכות, מסור להוריו ונערץ על אחיו ואחיותיו הקטנים שעבורם היה כמו אבא קטן"**, מספר דודו - יוסי בן מוחה. **"מותו הוא אבדה גדולה למשפחתו וחבריו".**

יוסי ז"ל הובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין בעפולה. הוא הותיר אחריו זוג הורים, נסים ויפה, שלוש אחיות - אסתר, מעיין ותמר, וארבעה אחים - אשר, אוריה, יונתן ומשה שנולד לאחר נפילתו.

על חלקו בקרב בינת ג'ביל הוענק לו צל"ש מפקד פיקוד צפון: **"...סמ"ר יוסף אבוטבול ז"ל הראה רוח לחימה, יוזמה ואומץ לב תחת אש".**

יהי זכרו ברוך

סמל תאמר תומר עאמר הי"ד

בן אלמאזה וכאמל נולד בג'וליס בא' בטבת תשמ"ז, 2.1.1987, והתגורר בג'וליס.
התגייס ב־20.3.2005, ושירת בגדוד הבוקעים הראשון (51) של חטיבת גולני.
נפל בקרב בכפר חדת'ה בדרום הלבנון, י"ח באב תשס"ו, 12.8.2006, במלחמת לבנון השנייה.

תאמר (תומר) נולד וגדל בכפר ג'וליס. הוא התחיל את לימודיו בבית הספר היסודי בכפר וסיימם בבית הספר התיכון, במגמת תקשורת. כשהתגייס, מימש את משאלת ליבו - להיות לוחם בגדוד 51 של חטיבת גולני. לגולני רצה להצטרף עוד בהיותו נער צעיר, ואף ויתר על ביצוע גיבוש סיירות, אליו יועד, בכדי להבטיח את הגעתו לגדודי החטיבה. לאחר כשנת שירות בגדוד 51, סיים את מסלול הלוחם והצטרף לפלוגת הרובאית, בה הפך ללוחם ותיק במחלקת החוד של פלוגה ג'. לוחם אמת.

בתחילת חודש יולי 2006 נפצע תאמר בקרסולו במהלך משחק כדורגל עם חבריו. הוא נותר בבית, כאוב, פצוע וצולע. הכאב הפך לעצב ולדאגה, עת נודע לו כי חבריו למחלקה, לפלוגה ולגדוד הצטרפו למעגל הלחימה הרגלית בשטח לבנון. חרף פציעתו, ביקש ממפקד מחלקתו ליטול חלק פעיל במלחמה להגנה על המולדת, לצד חבריו. רגלו הנפוחה ומצבו הבריאותי מנעו את הצטרפותו ללוחמי הגדוד. בדאגה, חרדה ועצב רב עקב אחרי המתרחש בארץ האויב. לבו היה עם חבריו.

בתאריך 26.7.2006 חלום הבלהות התממש כאשר שמונה מאחיו לנשק בגדוד נהרגו במהלך הלחימה בבינת ג'ביל בדרום הלבנון. עצוב וכואב, ולמרות היותו בחופשת מחלה, התעקש תאמר להיות בשדה הקרב לצד יתר חבריו הלוחמים במחלקת החוד של פלוגה ג'. הטרדה והדאגה שלו לאחיו הלוחמים עברו להוריו, לאחיו ולאחיותיו, שהחלו להיות טרודים ודואגים לשלומו הוא.

בשעות הבוקר המוקדמות של יום השבת י"ח באב תשס"ח, 12.08.06 נהרג סמל תאמר תומר עאמר יחד עם חברו ליחידה סמ"ר יוסף אבוטבול בתאונה מבצעית, בכפר

חדת'ה בדרום הלבנון. עננה של אבל כבד ריחפה מעל ביתו, כפרו, ארצו והעולם כולו. בכי מר הדהד מפי המוני מלוויו למשכבו האחרון.

תאמר הגשים את משאלת לבו, הפך לגולנצ'יק לוחם, גיבור, אהוב ואהוד על כולם. תאמר, בחור צעיר בן 19.5 בנפלו, מקסים, חתיך, יפה תואר ונפש, הקרין שמחה וחום וחיוכו היה שובה לב. הוא היה חבר של כולם וכל הסובבים אותו חפצו להתקרב אליו ולהימנות על חוג חבריו.

תאמר היה חייל אמיץ, מוביל, גיבור, עקשן, חייכן ולוחם למען המטרה. חבריו ראו בו דוגמה, מופת ומודל לחיקוי. תכונותיו סחפו אחריו חברים ומקורבים רבים מאוד.

"בחור זהב עם לב טהור", "אדם צדיק", העידו עליו. **"תאמר אל־אבו איאד"**, קראו לו. סיפר רביע, חבר קרוב: **"מה שאפיין את תאמר היה הנונשלאנטיות שלו. הוא אימץ סגנון חיים משלו, סגנון חיים שאליו סחף גם את כל חבריו... הוא אף פעם לא עשה חשבון למה שאומרים עליו כי רצה שיקבלו אותו כפי שהוא, ואכן כולנו אהבנו אותו... הערצנו אותו כפי שהוא...".**

תאמר רצה למצות את החיים עד תום, אך יד הגורל מנעה זאת ממנו וקטפה אותו בטרם עת. בוודאי היה מאוד גאה בכך שנפל כגיבור למען הגנת המולדת ובעיצומה של מלחמת לבנון השנייה. חסרונו בולט, חדרו שומם ושקט. חיוכו חסר, ובכי הוריו על אובדנו רועם.

תאמר ז"ל הובא למנוחות בבית העלמין בג'וליס. הוא הותיר אחריו זוג הורים: אלמאזה וכאמל, שלושה אחים ושתי אחיות.

יהי זכרו ברוך

◄ סלע זיכרון ב'דרך עמיחי' בעֵלִי

חניון 'עשרת האחים' ביער ביריה

סלע הנצחה בבוסתן 'דרך אוהד' בבית חורון

שירת העשבים

נעמי שמר

(על פי משנתו של רבי נחמן מברסלב)

דַּע לְךָ, שֶׁכָּל רוֹעֶה וְרוֹעֶה
יֵשׁ לוֹ נִגּוּן מְיֻחָד מִשֶּׁלּוֹ.
דַּע לְךָ שֶׁכָּל עֵשֶׂב וְעֵשֶׂב
יֵשׁ לוֹ שִׁירָה מְיֻחֶדֶת מִשֶּׁלּוֹ.
וּמִשִּׁירַת הָעֲשָׂבִים,
נַעֲשָׂה נִגּוּן שֶׁל רוֹעֶה.
כַּמָּה יָפֶה כַּמָּה יָפֶה וְנָאֶה
כְּשֶׁשּׁוֹמְעִים הַשִּׁירָה שֶׁלָּהֶם.
טוֹב מְאֹד לְהִתְפַּלֵּל בֵּינֵיהֶם
וּבְיִרְאָה לַעֲבֹד אֶת ה'
וּמִשִּׁירַת הָעֲשָׂבִים
מִתְמַלֵּא הַלֵּב וּמִשְׁתּוֹקֵק.
וּכְשֶׁהַלֵּב מִן הַשִּׁירָה מִתְעוֹרֵר
וּמִשְׁתּוֹקֵק אֶל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
אוֹר גָּדוֹל אָז נִמְשָׁךְ וְהוֹלֵךְ
מִקְדֻּשָּׁתָהּ שֶׁל הָאָרֶץ עָלָיו
וּמִשִּׁירַת הָעֲשָׂבִים
נַעֲשָׂה נִגּוּן שֶׁל הַלֵּב.